tățile industriale și agricole, instituțiile social-culturale și de învățămînt, șantierele construcției socialiste, institutele de cercetare științifică în care a poposit în vizitele sale de lucru tovarășul Nicolae Ceaușescu. S-a spus că masa de lucru a secretarului general al partidului este însăși țara. O atestă, cu forța de convingere a documentului, fotografiile, hărțile, diafilmele care înfățișează modul în care tovarășul Nicolae Ceaușescu se sfătuiește cu oamenii muncii acolo unde se hotărăște viitorul patriei: în uzine, pe șantiere, pe ogoare. La fel de convingător exprimă dragostea pe care întreaga noastră națiune o nutrește față de partid și de secretarul său general darurile oferite de mari colective muncitorești, de țărani, de organizații ale partidului, ca și de simpli cetățeni cu familiile lor, daruri care pot fi admirate în următoarele săli ale expoziției. Sînt machete ale marilor întreprinderi industriale ridicate sub îndrumarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, miniaturi ale unor produse de vîrf ale industriei românești în afirmare impetuoasă, obiecte-simbol, ca pickhamerul și lampa de miner oferite de minerii din Valea Jiului, obiecte de artă — covoare, țesături, costume tradiționale — migălite de meșteri populari. Sînt picturi, sculpturi, portrete pe țesături și imprimate în porțelanuri înfățișîndu-l pe primul comunist al țării.

Un alt sector al expoziției prezintă vasta activitate internațională a președintelui României. Numele țării noastre, care întreține astăzi relații diplomatice, consulare și economice cu 140 de țări, numele tovarășului Nicolae Ceaușescu sînt rostite cu stimă și încredere de toate popoarele lumii, sentimente generate de modul energic în care șeful statului român, întreaga politică externă a României militează pentru respectarea independenței și suveranității naționale, a deplinei egalități în drepturi între state, a avantajului reciproc și neamestecului în treburile interne, a renunțării la forță și amenințarea cu forța, a dreptului fiecărui popor de a fi stăpîn pe soarta sa. Recunoașterea meritelor istorice ale președintelui Republicii în promovarea idealurilor păcii și progresului în lume o aflăm și în distincțiile, decorațiile, ordinele și medaliile, titlurile științifice și onorifice, ca și în numeroasele obiecte de mare valoare artistică și semnificație istorică oferite tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu de șefi de state și guverne, de conducători ai unor partide comuniste și muncitorești, de organizații internaționale, de personalități ale vieții politice din străinătate, în diplomele și însemnele de cetățean de onoare al unor capitale de pe toate meridianele. Ele demonstrează că politica demnității și echității în relațiile dintre țări și popoare face ca România să se bucure de un meritat prestigiu și că niciodată țara noastră, poporul român nu au avut mai mulți prieteni.

Ovaționați de sute de pionieri și șoimi ai patriei la ieșirea din clădirea muzeului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu i-au îmbrățișat pe copii, urîndu-le: «Fericire în comunism!».

PROFUNDĂ CINSTIRE GÎNDIRII CREATOARE, SPIRITULUI CUTEZĂTOR

Manifestările prilejuite de aniversarea a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu l-au omagiat nu numai pe comunistul care, cu începere de la vîrsta la care voi, dragi cititori, purtați cravata roșie cu tricolor și pînă astăzi, a luptat cu perseverență și neînfricare pentru edificarea în România a unei societăți noi, bazate pe muncă și dreptate socială, ci și pe deschizătorul de drumuri în teoria și practica revoluționară. Partidul și poporul nostru încearcă un sentiment de justificată mîndrie pentru aportul neprețuit al tovarășului Nicolae Ceaușescu la progresul neîntrerupt al științei românești contemporane, la așezarea pe baze științifice a întregii opere de construcție a socialismului și de conducere democratică a societății.

Ca o expresie a înaltei prețuiri pe care oamenii de știință, alături de întregul popor, o dau neobositei sale activități teoretice și practice, originalității și cutezanței gîndirii sale, clarviziunii și realismului ei, marți, 24 ianuarie a.c., tovarășului Nicolae Ceaușescu i-au fost conferite titlurile de **Doctor în științe politice** și de **Doctor în economie,** acordate de Academia «Ștefan Gheorghiu» și Academia de studii economice.

Cei prezenți în aula principală a Academiei «Ștefan Gheorghiu», unde s-a desfășurat manifestarea, au reliefat în cuvîntul lor însemnătatea lucrărilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care văd întruchiparea strălucită a marxism-leninismului creator în România. Ei au subliniat amploarea gîndirii tovarășului Nicolae Ceaușescu, profunzimea și spiritul novator ale ideilor sale privind conținutul și căile progresului multilateral al patriei, consolidarea independenței sale, claritatea concepției asupra epocii contemporane și a căilor de edificare a unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră.

Luînd cuvîntul, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o cuvîntare de înaltă ținută științifică și vibrație patriotică în care a dezbătut cîteva dintre cele mai actuale probleme ale teoriei și practicii construirii în țara noastră a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Cele două titluri științifice primite de tovarășul Nicolae Ceaușescu se adaugă la numeroase altele conferite de prestigioase instituții de învățămînt superior din țară și de peste hotare.

La aniversarea a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de luptă revoluționară, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost omagiat de prietenii din întreaga lume ai României socialiste.

Nenumărate ziare și reviste din marile orașe de pe toate continentele au publicat articole care pun în lumină activitatea neobosită a președintelui Republicii noastre în slujba păcii, a colaborării internaționale. Stațiile de radio și televiziune au dedicat marii aniversări programe speciale.

În multe capitale au fost organizate adunări festive, s-au deschis expoziții de carte românească, s-au desfășurat gale de filme românești.

Edituri din mai multe țări au publicat noi volume de scrieri ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, noi studii privind personalitatea și opera politică ale conducătorului statului nostru.

Șefii misiunilor diplomatice și reprezentanții unor organizații internaționale acreditați la București au exprimat președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, deosebita lor prețuire și considerație și i-au adresat felicitări și urări de sănătate.

În semn de înaltă apreciere a vastei activități internaționale consacrată păcii, înțelegerii și prieteniei între națiuni, progresului general al omenirii, tovarășului Nicolae Ceaușescu i-au fost conferite cele mai înalte distincții ale unor state.

CEAUȘESCU ȘI COPIII

Muzica: MARIN CONSTANTIN **Versuri: MIHAI NEGULESCU**

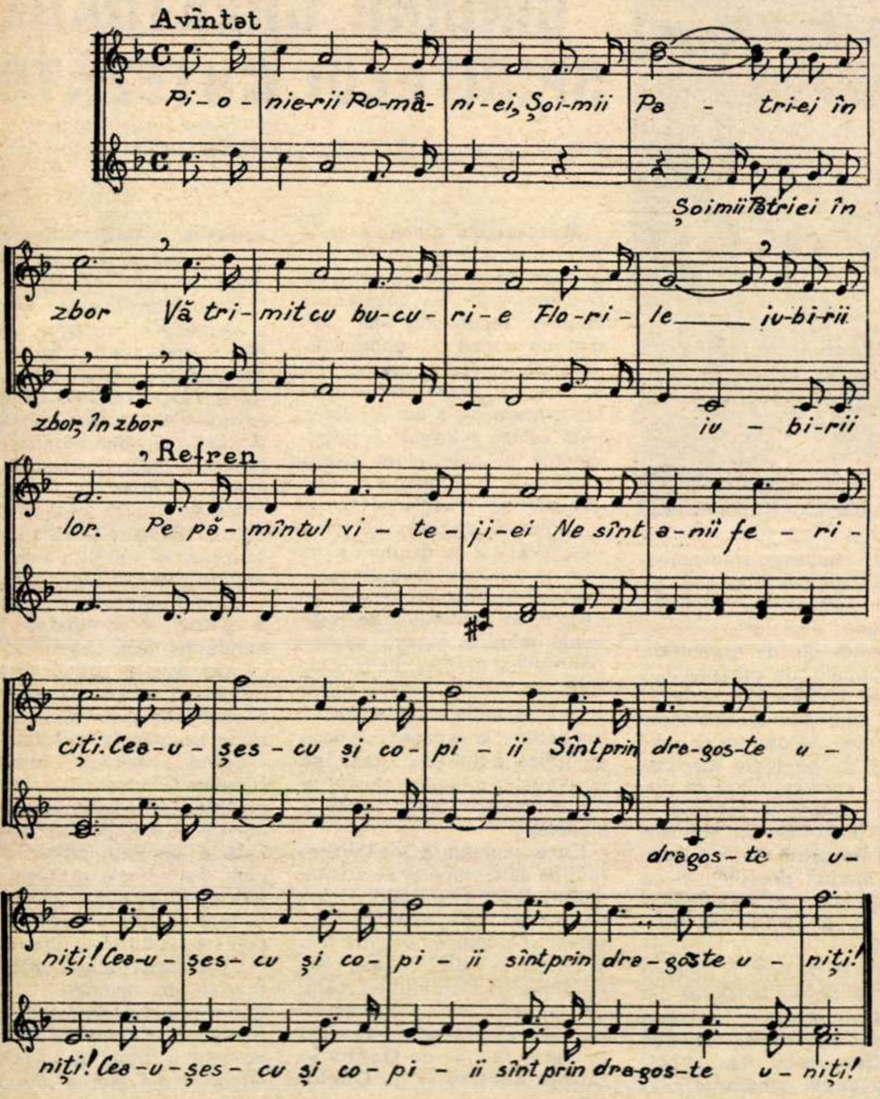
Avîntat
Pi-o-nie-rii Ro-mâ-ni-ei, Șoi-mii Pa-triei în
Șoimii Patriei în
zbor Vă tri-mit cu bu-cu-ri-e Flo-ri-le iu-bi-rii
zbor, în zbor
iu - bi-rii
Refren
lor. Pe pă-mîntul vi-te-ji-ei Ne sînt a-nii fe-ri-
ciți. Cea-u-șes-cu și co-pi-ii Sînt prin dra-gos-te u-
dra-gos-te u-
niți! Cea-u-șes-cu și co-pi-ii sînt prin dra-goste u-niți!
niți! Cea-u-șes-cu și co-pi-ii sînt prin dra-gos-te u-niți!

Pionierii României,
Șoimii patriei în zbor
Vă trimit cu bucurie
Florile iubirii lor.

Refren:
Pe pămîntul vitejiei
Ne sînt anii fericiți —
Ceaușescu și copiii
Sînt prin dragoste uniți!

Primăvara vieții noastre
Vă aduce soare-n prag —
Glasul viselor măiastre
Să-l primiți, părinte drag.

Cu lumina bucuriei
Înflorindu-ne pe-obraz,
Noi la școala hărniciei
Pentru țară creștem azi.

Spre al țării Președinte
Inimile îndreptăm.
Și-i spunem cu dor fierbinte
Că rîvnim să-i semănăm.

Părinte drag

Noi, pionieri și șoimi cu visuri îndrăznețe.
Schimbul de mîine-al țării socialiste,
Urmîndu-vă înțeleptele povețe
Spre zorii României comuniste,

Prin fapte vii dăm glas recunoștinței
Și-avînt devotamentului fierbinte;
Vă vom urma, stegar al biruinței,
Cutezători și demni, tot înainte!

Brîndușa Covalciuc
clasa a VIII-a, Botoșani

Tinerețe revoluționară

La vîrsta cînd voi, copiii, înfloriți ca ramurile de cireș, cînd căutați și vă bucurați de tot ce-i minunat în patria noastră, la vîrsta cînd voi faceți excursii în munți și la mare, petrecîndu-vă copilăria în tabere și excursii ori participați în expediții științifice, sportive sau la Festivalul Național «Cîntarea României», la această vîrstă, tovarășul Nicolae Ceaușescu, nemulțumit și revoltat de nedreptățile pe care clasele exploatatoare le făceau întregului popor, intra în focul activității revoluționare a comuniștilor din România, devenind simbolul temeiniciei revoluționare, al curajului și încrederii în izbînda definitivă a clasei muncitoare unită cu țărănimea, sub conducerea Partidului Comunist Român. Visul milenar al celor ce muncesc de a fi liberi și stăpîni în patria lor, pe propriile lor destine, a aprins flacăra inimii fiului de țărani, a tînărului muncitor tovarășul Nicolae Ceaușescu, încă din cea mai fragedă tinerețe. La vîrsta cînd voi, copiii, vă alegeți meseriile sau vă faceți gînduri despre viitor, cînd escaladați piscurile imaginației romantice despre ceea ce ați vrea să fiți — și veți fi, cu siguranță — marele erou al poporului nostru, caldul și iubitorul nostru părinte îndura viața de temniță, fiind condamnat pentru activitatea revoluționară, pentru cinstea și mîndria de-a fi comunist. Ca fiu de țăran, tovarășul Nicolae Ceaușescu a cunoscut asuprirea sîngeroasă a moșierimii, iar apoi, începînd încă de la 11 ani, exploatarea capitalistă; la vîrsta de numai 12 ani participa activ în primele rînduri la viața și lupta tineretului revoluționar din România. Încă de la vîrsta adolescenței, tovarășul Nicolae Ceaușescu știa că viitorul României este în mîinile luptătorilor revoluționari, că mizeria și suferința vor sfîrși. Inima acestui mare om este azi însăși inima țării; ea bate în ritmul comunist al viitorului, în ritmul luminii și al libertății omenești. Astăzi, cînd întreaga națiune îi aduce un fierbinte omagiu și florile dragostei nețărmurite, toți pionierii, toți șoimii patriei, toată copilăria, prin frumusețea, puritatea și căldura dragostei, a dăruirii sincere, înflăcărate cu care îl înconjoară, aduc, în jurul secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o adevărată primăvară de flori, primăvara prospețimii și frumuseții patriei socialiste.

ION CRÎNGULEANU

CÎNTECUL - IZVOR DE FRUMUSEȚE

Interviul nostru cu compozitorul MARIN CONSTANTIN

— Tovarășe Marin Constantin, vă mulțumesc pentru cîntecul pe care ați avut amabilitatea să ni-l oferiți și pe care-l publicăm în paginile de față. Fără îndoială, va intra în repertoriul ediției a II-a a Festivalului Național «Cîntarea României».

— Aș dori din inimă să placă această melodie izvorîtă din adîncul inimii în zilele cînd întreg poporul dăruiește conducătorului statului, tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** cu prilejul aniversării a 60 de ani de viață și peste 45 de ani de activitate revoluționară, înmănunchiate într-un splendid buchet, cele mai alese sentimente de dragoste.

— Sînteți dirijorul corului «Madrigal», deținător a numeroase distincții naționale și internaționale. Aș îndrăzni să spun că, dacă ai simțit vreodată dulcea înfiorare a muzicii «Madrigalului» n-o poți uita niciodată. Ei bine, pe dumneavoastră, care vă identificați cu existența acestui ansamblu, vă rugăm să ne spuneți: ce părere aveți despre formațiile corale pionierești?

— Am cunoscut numeroase formații corale școlare cu prilejul primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României». Acest grandios festival, unic în felul său, inițiat de secretarul general al partidului nostru, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, i-a strîns în șuvoiul creației de frumos și pe purtătorii cravatelor roșii cu tricolor. Am urmărit evoluția corurilor școlare pe scena festivalului și m-am bucurat de calitatea interpretării lor. Frumusețea și farmecul pe care-l degajau unele coruri sosite din îndepărtate sate de munte m-au cucerit de-a dreptul. Spun că m-au cucerit, dar nu m-au mirat. Tradițiile corale la noi sînt străvechi. Avem coruri ale țăranilor, ale muncitorilor a căror vîrstă este multicentenară. Cîntecul are la noi rădăcini în însuși spiritul poporului nostru. Am avut mari înaintași, înflăcărați animatori ai muzicii corale. Muzicieni ca Vidu, Chiriac au fost artiști străluciți, de o mare generozitate, legați prin fire trainice de popor.

— Cum credeți că ar putea contribui grupele, detașamentele de pionieri la dezvoltarea muzicii corale școlare?

— În primul rînd, prin crearea unei opinii, astfel ca tot mai mulți pionieri să facă parte din corul școlii și combătînd prejudecata sau mai bine-zis subterfugiul: «Nu merg la cor, n-am voce». În detașamentele de pionieri, se știe, domnește bucuria muncii și cea a cîntecului. Iar cîntecul se învață bine și frumos într-un cor. Și tot acolo se descoperă și se cultivă talentele. Nu spun că din fiecare pionier va ieși un solist de primă clasă, dar susțin că prin exercițiu în cadrul corului, sub supravegherea competentă a profesorului, a instructorului artistic, pionierul își educă simțul muzical, își îmbogățește viața afectivă, își cultivă sensibilitatea. Și nu numai atît: el își dezvoltă atenția, capacitatea de concentrare.

— Din păcate, alături de coruri școlare în plină afirmare, mai există unele care au o activitate scăzută.

— Bravo celor în plină efervescență! Celorlalte aș vrea să le spun că talentul se formează în acțiune. Cînd conduceam Ansamblul Uniunii Tineretului Comunist veneau tot felul de tineri atrași de muzică. Unii se scuzau că n-au voce, n-au ureche muzicală etc. Pentru mulți dintre aceștia muzica a devenit o trăire superioară de care nu s-au mai despărțit niciodată. Pentru fiecare pionier trebuie să fie o onoare să facă parte dintr-un ansamblu coral. Soliști de renume, ca Gheorghe Crăsnaru, Rodica Mitrică, pionieri fiind, au început să se afirme în corul școlii, apoi în corul Radio, mai tîrziu, la «Madrigal», iar astăzi ca soliști aduc cinste Operei Române.

— Ce ați putea spune pionierilor despre repertoriul unui cor școlar?

— Repertoriul trebuie să fie în primul rînd variat, alcătuit din cîntece patriotice și revoluționare, cîntece despre muncă și învățătură, despre excursii și tabere, dar nu trebuie să lipsească mici piese din marea literatură corală națională și universală, și nici cîntece populare. Linia melodică a cîntecelor trebuie să fie simplă, clară, ușor de memorat, versul bogat în idei și frumos cizelat. Avem multe astfel de cîntece.

— Sîntem de acord cu dumneavoastră: pe harta cîntecului pionieresc mai sînt zone albe.

— Poate că aici aveți dreptate. Sper că tînăra generație de compozitori, care au purtat pînă nu demult cravata roșie cu tricolor și care păstrează încă în memoria afectivă amintirile pionieriei, ne va oferi acele melodii mult așteptate. Le doresc purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor să-și îmbogățească mereu comorile sufletului cu frumusețile muzicii.

Lumina pămîntului natal

Printre zguduitoarele mărturisiri ale trecutului, Geo Bogza consemna în «Cartea Oltului» că de la începutul cîmpiei, pe toată acea regiune pe care Oltul o străbate îndată ce-a ieșit din munți, se înșiră o puzderie de cătune și sate, «o adevărată cale lactee terestră a sărăciei». O sărăcie primordială, minerală, de necrezut. Cuvîntul «foame» pecetluind spăimîntătoarea și binecunoscuta realitate în care trăiau oamenii acestor locuri. Și oamenii despre care Geo Bogza scrie că stau în dosul propriilor priviri aprigi și iuți, ca în dosul unor metereze, bănuitori, privesc orice necunoscut cu ochii ca două oțele. Caracterul acestor oameni aspri și dîrji s-a plămădit de-a lungul veacurilor din sufletul de lumină și mîndrie al străbunilor, domni înțelepți și neînfricați pe nume Matei Basarab, Mihai Viteazul, Brîncoveanu Constantin. Caracterul lor s-a călit nu numai în aspra bătălie cu pămîntul sterp și vitregit de ape, ci și în lupta pentru libertate și dreptate. Fiecare răspîntie de drum, fiecare vatră de sat e legată de memoria de legendă a eroilor. Anul revoluționar 1848, răscoala din 1907 au aprins flăcări și pe această cîmpie; iar lupta comuniștilor din anii ilegalității a hărăzit ca aceste meleaguri să adăpostească satul Scornicești, unde s-a născut și a copilărit președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În miezul zilei de iarnă pășim cu sfială pragul casei care păstrează vie și nepieritoare amintirea trecutului, leagănul de împlinire a luptei strămoșești, leagăn în care s-a născut președintele țării, secretarul general al Partidului Comunist Român.

Soarele strălucitor biruie negurile alburii cu miros de zăpadă și-n lumina aurie ce scaldă ulițele satului o mireasmă de pîine nouă și caldă ne împresoară ca o zi de sărbătoare... «În prăvălia cătunului se găseau cîțiva metri de fitil de lampă și-un kilogram de zahăr care se vindea cu bucata...» scria Geo Bogza.

Președintele C.A.P. Scornicești ne vorbește acum despre drumul pîinii ce se coace simplu, în fiecare zi, la brutărie. Dar drumul pîinii pînă la această brutărie a fost lung și greu, cu suișuri și cu coborîșuri, drumul muncii și al demnității țărănești, din prima zi a cooperativizării agriculturii și pînă în ziua cînd țăranii au ajuns milionari. Și multimilionari! Dar lupta a fost așa ca lupta zorilor cu noaptea. Lupta cu pămîntul cel sterp, cu sărăcia. Dacă oaspeții care trec vara prin Scornicești nu-și pot lua ochii de la marea de grîie înflorite, de la lanurile de porumb înalte de nu se vede omul, dacă seceta și ploile rele nu mai au putere asupra recoltei, numai munca a făcut această minune. Dacă în locul acestor căsuțe care mai amintesc de trecut se vor ridica sute de vile model și moderne și amintirea satului vechi va dispare cu desăvîrșire, mîndria oamenilor noștri stă numai în munca lor neîntreruptă și îndîrjită. Și comuniștii din Scornicești sînt în fruntea muncii. Satul nu se schimbă pe nesimțite, un plan bine gîndit l-a transformat într-un centru agroindustrial cu forțe și resurse proprii. Ce găsim azi în satul Scornicești după aproape trei decenii de la cooperativizare? Un flux de producție continuu: din grîul verii se face pîinea zilei și bobul încolțește sub brazdă pentru pîinea viitoare, în sere — oamenii locului au păstrat un capăt de vară ca legumele trufandale să înflorească la început de ianuarie. Munca e în plin la fabrica de pui; la fabrica de bere; la fabrica de confecții; la atelierul de prelucrare a sticlei; la fabrica de subansamble auto. În stația de experimentare specialiștii cercetează noi metode de îmbogățire a pămîntului, noi metode de hrănire a animalelor din sectoarele zootehnice. Tot acest flux continuu de producție cere în mod permanent noi specialiști și oamenii acestui sat au devenit proprii lor specialiști; în liceul agrotehnic copiii satului se pregătesc pentru a fi mîine ei înșiși directorii acestor treburi atît de importante și interesante.

Președintele C.A.P. din Scornicești este un om cu privirea deschisă și după cum povestește și glumește se pare că-i plac oaspeții (mereu trec o mulțime de oaspeți prin aceste locuri și asta face parte din mîndria localnicilor). Și la fel cum le place munca, le place și viața! O mulțime de artiști amatori s-au ridicat din mijlocul celor din Scornicești și au dus pe multe meridiane ale lumii faima cîntecelor și dansurilor acestor meleaguri. Vestitul «Călușul» din Scornicești, de pildă, s-a făcut cunoscut nu numai la Festivalul Național «Cîntarea României». Artiștii din Scornicești dețin trei premii internaționale! Satul natal al președintelui țării seamănă poate cu oricare dintre satele de pe întreg cuprinsul patriei. El se oglindește cu toată frumusețea muncii nu numai în spicele pline de rod de pe stema județului care poartă și simbolul aluminei de la Slatina, unde se află una dintre cele mai moderne uzine de acest profil din Europa; dar pe stema aceasta se adaugă și chipul frumos al oamenilor și-al faptelor lor.

GICA IUTEȘ

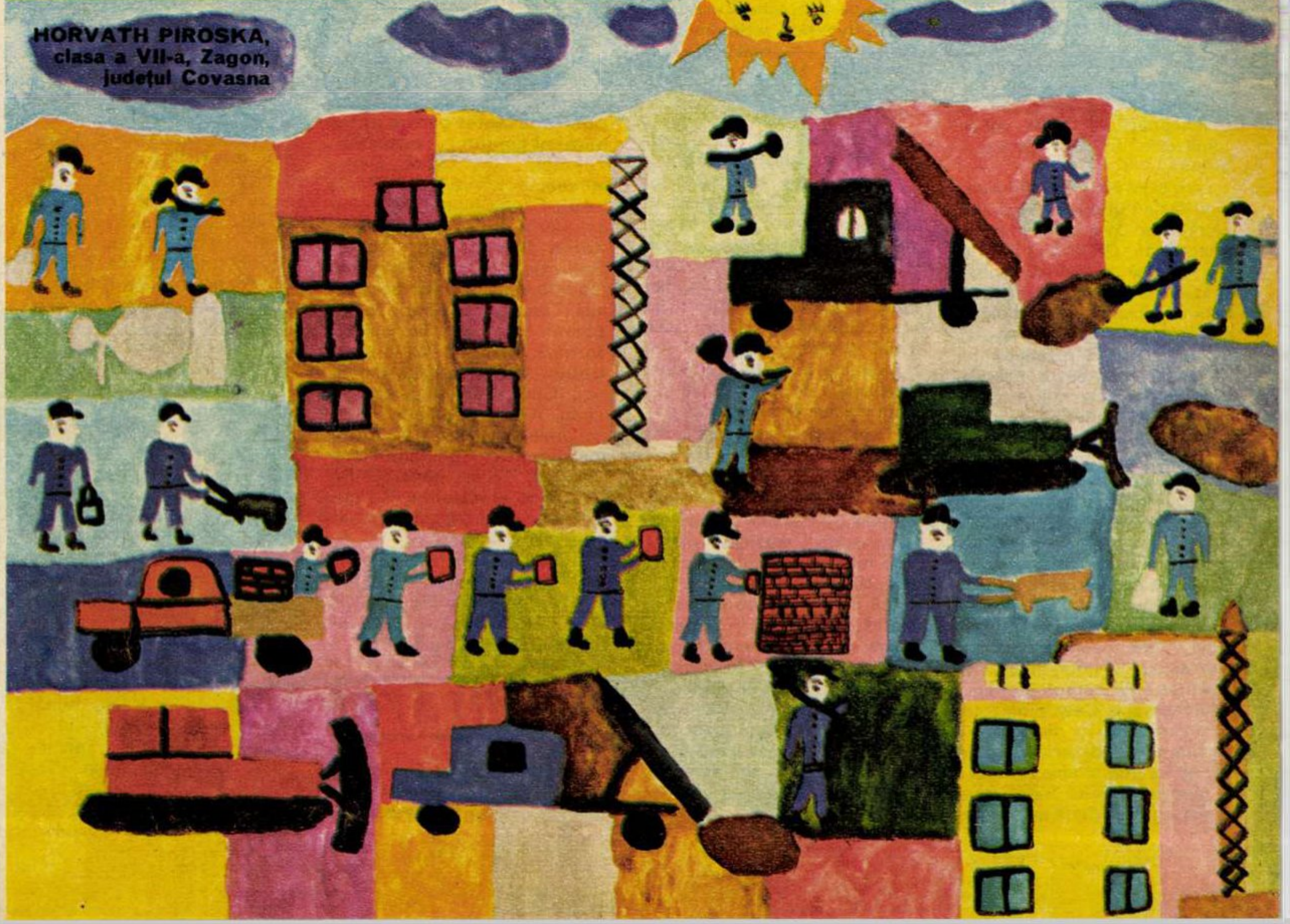
HORVATH PIROSKA,
clasa a VII-a, Zagon,
județul Covasna

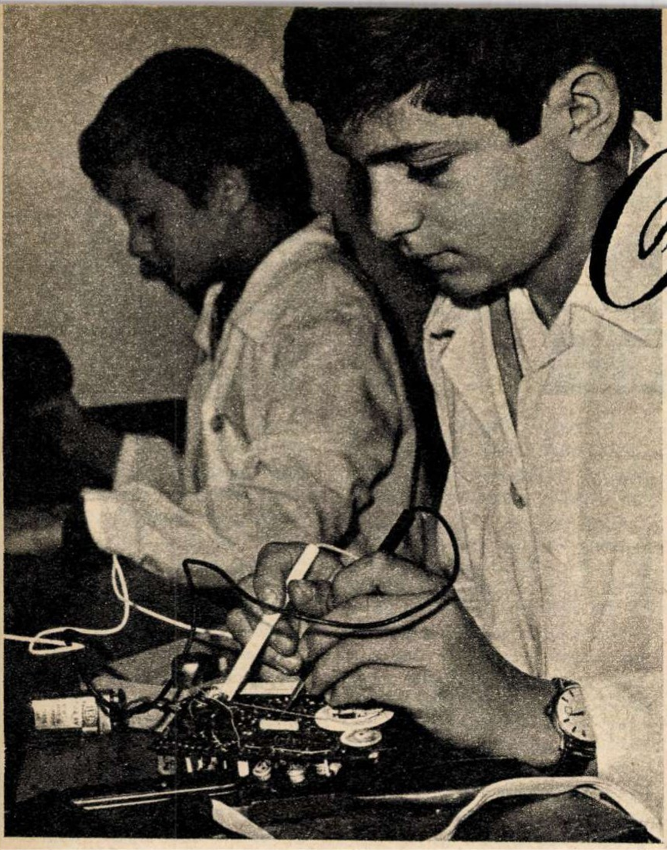

ÎNTRE SONERIE ȘI CALCULATOR

UN DRUM AL CUTEZANȚEI

Pentru cei două sute de membri ai laboratorului de radioelectronică de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 3 al Capitalei,participarea la fiecare ediție a **Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor** reprezintă un prilej de materializare a nenumărate idei. De altfel, realizările lor nu numai că devin repede cunoscute, dar se și bucură de apreciere. La ediția din 1976 a concursului, două lucrări au fost reținute de OSIM, constituind obiectul unor dosare de invenții.

I-am găsit pe cîțiva dintre pionieri făcînd ultimele retușuri la lucrările pe care le vor prezenta în acest an. De la bun început se remarcă faptul că autorii acestor lucrări nu sînt doar buni tehnicieni. Ei sînt în egală măsură adepți ai frumosului. Linia modernă a casetelor pregătite pentru aceste aparate, ca și materialele utilizate, lasă impresia că privești produse realizate de întreprinderi specializate. Dar, dincolo de această primă impresie, afli că este vorba și de performanțe tehnice deosebite. Aparatul pentru comandă senzorială cu monosenzori, de exemplu, reprezintă o adevărată performanță. Știm cu toții că pornirea sau oprirea unui motor, punerea în funcțiune a unei mașini etc. se fac prin apăsarea unui buton sau învîrtirea unui comutator. Aparatul realizat la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 3 poate comanda orice pornire sau oprire prin simpla **atingere** cu degetul a unui buton care nu este altceva decît un senzor. În general, asemenea comenzi se realizează cu ajutorul a doi senzori. Or, aparatul realizat de pionieri, pe baza unei scheme concepute de ei, utilizează unul singur.

Elemente de noutate aduc și alte lucrări ale pionierilor. Este vorba de generatorul de foarte joasă frecvență și de amplificatorul HI-FI (de înaltă fidelitate) de 12 W. Aceste aparate își găsesc aplicații în multe domenii ale tehnicii.

Nu trebuie uitat că la baza realizării lor stau cunoștințele și îndemînarea unor devotați ai tehnicii ca Dan Petroianu, Ion Constantin, Nelu Brașoveanu, Cătălin Paizan și mulți alții. Am reținut și precizarea făcută de prof. Alice Nadler, îndrumătoarea activității: «Cînd ne propunem să realizăm ceva, avem în vedere în primul rînd trei cerințe: aparatul să conțină un element de noutate, să prezinte utilitate practică și să poată fi realizat cu piese cît mai ieftine».

Cei care acum lucrează radioreceptoare sau redresoare, indicatoare optice sau semnalizatoare, sonerii muzicale sau sirene mi-au destăinuit și cîteva din planurile lor de viitor. Sînt pe cît de ingenioase pe atît de cutezătoare. «Ambiția noastră — îmi spuneau — este ca la o viitoare ediție a Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor să ne prezentăm cu un calculator realizat de noi.» Succesele obținute pînă acum ne îndreptățesc să așteptăm cu încredere și acest moment din activitatea lor.

Raliul IDEILOR

Agenda

CONCURSULUI DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Vești bune de la pionierii prieteni ai tehnicii din județul Botoșani. Ei au subscris la actuala ediție a concursului **732 de brevete.** Iată cîteva dintre cele mai reprezentative lucrări în curs de finalizare: **Semnalizator acustic de supraplin**: Laurențiu Dănilă, Radu Ciobanu, Cristian Sandu, Paul Oloieru, Liceul pedagogic Botoșani; **Tunel aerodinamic**: Dumitru Pancu și Radian Muchie, Școala generală Ionășeni; **Televorbitor cu două posturi:** Dumitru Bălăucă, Dumitru Miron, Constantin Paveliuc, Mihai Cozmarciuc, Viorel Zosineanu, Constantin Teodorescu, Școala generală din Copălău; **Pupitru pentru comanda de iluminare a scenei:** Ciprian Aiftincăi, Ovidiu Aiftincăi, Traian Băiceanu, Dan Bîrsan, Daniel Aiftincăi, Liceul mecanic Botoșani; **Motor pentru antrenament conducere auto:** Paul Timofte, Livia Ivan, Sergiu Mihalache, Lorică Iacob, Costel Iacob, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Botoșani; **Machetă avion IAR-82:** Cezar Maxim, Sorin Bancu, Ovidiu Puiu, Relu Cociuban, Costel Zaharia, Daniel Taradaciuc, Liceul industrial nr. 5,Dorohoi.; **Orașul viitorului:** Mihaela Ostopovici, Robert Hrițcu, Lucica Dutcovici, Coca Babii, Lucica Mocanu, Ancuța Dumitru, Școala generală Mihăileni; **Miniemițător didactic:** Constantin Zvoriștеanu, Școala generală Săveni; **Joc electronic:** Carmen Lebădă, Liviu Damian, Școala generală Vlăsinești.

«Raliul ideilor» așteaptă noi vești de la participanții la noua ediție a concursului.

UN DEBUT PROMIȚĂTOR

În octombrie 1977, cînd au revenit la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 7, mulți purtători ai cravatei roșii cu tricolor, pasionați ai tehnicii, au trăit bucuria împlinirii unui vis — dorința lor de a participa la o activitate de radiocomunicații devenise realitate. Încăperea ce li se rezervase în acest scop nu avea aspectul unui atelier sau al unui laborator. Era pur și simplu o cameră. Nu-i nimic, și-au zis cei peste 100 de pionieri înscriși la această activitate, în cel mai scurt timp vom avea tot ce ne trebuie. Știau, desigur, că pasiunea și perseverența pot face ca pe mesele goale să apară instalații și instrumente de lucru, aparate de măsură și control, montaje electrice și electronice etc.

Acum, după numai patru luni de la debutul lor în radiocomunicații, pionierii pot rosti cu mîndrie firească: «Începutul a fost făcut!» Fie că este vorba de un radioreceptor, de o sursă cu tensiune reglabilă sau de o... privighetoare electronică, lucrările reprezintă materializarea interesului lor pentru tehnică. Iar locul în care se realizează toate acestea este fără îndoială un veritabil atelier, utilat cu ajutorul imaginației și al muncii pionierilor.

Dar cititorul se va întreba, desigur, ce legătură este între construcțiile de aparate și radiocomunicații. Explicațiile ni le-a dat chiar tovarășul Cristian Zaiț, îndrumătorul activității.

— Ne-am propus ca pionierii care frecventează această activitate să devină radiotelegrafiști. Pînă acum ei au învățat mai mult de jumătate din alfabetul Morse. Dar a face doar transmisii și recepții de mesaje ar fi pe de o parte monoton, iar pe de altă parte ar fi puțin pentru a trezi interesul pentru tehnică, pentru partea aplicativă. Iată de ce toți pionierii fac și construcții de montaje legate de tehnica radio.

Construcții, adăugăm noi, care le solicită din plin fantezia și gîndirea creatoare. Anca Oproiu, Eugen Mija, Elena Nicula, Adrian Crăciun sînt doar cîțiva dintre cei pe care i-am văzut realizîndu-și, cu îndemînare, montajele, după ce schema fusese așternută pe hîrtie.

Deocamdată indicativul YO3 KWE nu a devenit cunoscut radioamatorilor. Dar cînd reporterul va reveni în mijlocul radiotelegrafiștilor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 7, va avea, cu siguranță, posibilitatea să vadă cum funcționează receptoarele și emițătoarele construite de ei pentru traficul de radiocomunicații în benzile de radioamatori.

I. VOICU

SĂ FIM GOSPODARI CU FIECARE kWh!

În rîndurile de mai jos încercăm să răspundem cititorilor care doresc să cunoască date suplimentare despre perioadele de vîrf ale curbei de sarcină în consumul de energie electrică.

În graficul alăturat am reprodus cu linie continuă modul în care oscilează consumul de energie într-o zi a unei luni de iarnă (februarie), iar cu linie întreruptă evoluția consumului de energie în 24 de ore dintr-o lună de vară (august). Se observă că atît vara cît și iarna există două perioade de vîrf. Vîrful de dimineață este situat între orele 7-9, iar vîrful de seară între orele 17-22. Dacă privim cu atenție curba consumului de energie electrică în orele de vîrf într-o zi din anotimpul rece, vom observa că ea depășește de peste trei ori consumul mediu și de peste patru ori consumul minim.

Pentru a putea fi satisfăcute cerințele de consum în orele de vîrf, intră în funcțiune generatoare suplimentare, se conectează instalații și aparate necesare bunei funcționări a sistemului energetic național. Specialiștii apreciază că un kilowat-oră consumat între orele menționate în acest grafic costă economia națională de zece ori mai mult decît kilowatul-oră consumat în afara acestor intervale. În anumite situații un astfel de kilowat-oră costă cîteva mii de lei!

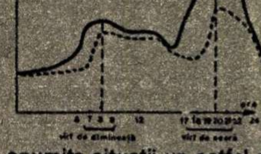

Dacă în fiecare cameră de locuit dotată cu iluminat electric s-ar stinge în perioada de vîrf de sarcină UN SINGUR BEC DE 40 DE WAȚI, s-ar economisi zilnic aproximativ 2,7 MILIOANE kWh energie electrică, suficientă pentru producția a 1 350 000 mp țesături finite sau 11 000 000 de cărămizi normale sau 900 000 kg de ciment.

Iată de ce, atunci cînd vă aflați în locuința voastră, nu uitați:

- **NICI UN BEC SĂ NU ARDĂ INUTIL!**
- **NICI UN APARAT ELECTROCASNIC SĂ NU FUNCȚIONEZE PESTE STRICTUL NECESAR!**

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

10 DIN PESTE 6000

Peste 6 000 de pionieri și școlari din județul Alba au participat în ultimele luni la întrecerile speciale de atletism organizate de Consiliul județean pentru educație fizică și sport, Inspectoratul școlar județean și Consiliul județean al Organizației Pionierilor.

Desfășurate în cadrul «Daciadei», mai întîi la nivelul școlilor, apoi al localităților și, la urmă, al județului, aceste întreceri au urmărit atît antrenarea pionierilor și școlarilor de pe aceste meleaguri în practicarea atletismului cît și depistarea celor mai talentați dintre ei în vederea pregătirii și afirmării lor în sportul de performanță. Rezultatele — după cum ne comunică pioniera Luminița Berta de la Școala generală nr. 2 din Alba Iulia — au întrecut așteptările: aproximativ 300 dintre participanți au demonstrat reale aptitudini în acest sport al sporturilor. Dar cei mai buni dintre cei buni s-au dovedit a fi Sorin Gîț (din Șugag), Ioan Roșca, Liliana Muntean și Elena Cioancă (din Blaj), Marinela Pașca (din Albac), Livia Irimie (din Zlatna), Cristina Bota și Minodora Moise (din Aiud), Horia Vintilă (din Sebeș) și Liliana Brădean (din Mihalț). Deci 10 din peste 6 000 care, dovedind specialiștilor că pot să devină mari atleți, vor avea de-acum încolo posibilitatea să se pregătească în cadrul cluburilor sportive școlare din județ precum și în taberele republicane speciale la care vor fi invitați să participe. Sîntem siguri că ei vor ști să folosească din plin condițiile materiale deosebite pe care le vor avea la dispoziție și că vor îndreptăți titlul de «speranțe ale atletismului nostru», care le-a fost acordat.

Pare un fapt obișnuit. Dar dacă ne gîndim că pînă la inițierea «Daciadei» rareori se-ntîmpla ca atenția specialiștilor să se îndrepte asupra copiilor și să cuprindă o masă atît de mare din rîndurile lor, înțelegem și mai bine importanța deosebită a acestei mari competiții naționale, care a impulsionat mișcarea noastră sportivă, oferind totodată posibilități nelimitate de afirmare, de pregătire și de creștere a talentelor din orice colț al țării, și aceasta — de subliniat și de reținut! — încă de la cea mai fragedă vîrstă. Fapt ce constituie, pentru sportul nostru de performanță, garanția unor succese și mai mari în viitor.

C. PĂLTINEANU

*

MIRCEA SLOBOZIANU

FRANCISKA KOSA

SPERANȚE ALE TENISULUI NOSTRU

Antrenorul emerit Gh. Cobzuc, care a condus mai mulți ani echipa României în «Cupa Davis», a fost prezent la turneul final al Cupei «Scînteii tineretului», ediția a V-a, desfășurat la Costinești, în toamna anului trecut. Cu acest prilej, remarcînd nivelul ridicat al partidelor, volumul de cunoștințe tehnico-tactice demonstrat de mulți concurenți, a fost, totodată, profund impresionat de ardoarea, tenacitatea și dăruirea cu care au luptat în competiție cei mai mici jucători. **„Marii performeri de mîine** *— ne-a mărturisit experimentatul om de tenis —* **se află aici, la categoria mică, 10—14 ani. Aici trebuie căutați viitorii campioni ai țării, viitorii noștri reprezentanți în «Cupa Davis».“**

Pe trei dintre aceștia ne propunem să vi-i prezentăm astăzi. Trei dintre cei 250 000 de jucători înscriși pe listele de concurs la ultima ediție a Cupei «Scînteii tineretului», număr care dovedește, printre altele, marele interes de care se bucură sportul acesta în rîndurile copiilor și tinerilor noștri.

Mircea Slobozianu (județul Iași), locul întîi și titlul de campion la categoria pionieri. Are 14 ani, este elev la Liceul nr. 5 «Emil Racoviță» din Iași. Practică tenisul de trei ani și are ca antrenor pe Gh. Bărbărie. A participat pentru prima oară la Cupa «Scînteii tineretului» și, precum se vede, cu succes. Primele taine ale «sportului alb» le-a deprins de la tatăl său, pe care, potrivit spuselor acestuia, l-a depășit demult. Iată «armele» care l-a condus spre victorie: nervi tari, calm, dinamism și o lovitură de dreapta necruțătoare.

«**Am cîștigat** — ne-a declarat el — **pentru că am muncit mult. Și am muncit pentru că am înțeles că în sport, deci și în tenis, numai așa poți obține victorii, te poți afirma. Și eu vreau să mă afirm. Visul meu e să reeditez performanțele sportive ale lui Năstase și Țiriac**».

Așa cum gîndește și se pregătește, cu seriozitatea și tenacitatea unui om matur, sîntem convinși că Mircea își va realiza visul.

Franciska Kosa (județul Maramureș), locul întîi și titlul de campioană la categoria pionieri. Are tot 14 ani și este elevă la Școala generală nr. 2 din Sighetul Marmației. Practică tenisul doar de doi ani și are ca antrenor pe medicul Ștefan Nadași. A participat la Cupa «Scînteii tineretului» și în 1976, obținînd locul II la turneul final. Calități deosebite: un serviciu bun și o tehnică aproape completă.

«**Îmi place foarte mult tenisul și mă bucur că munca mea a dat rezultate** — ne-a mărturisit ea imediat după ce i-a fost decernată medalia de aur. **Îmi pare bine că am cîștigat titlul de campioană a țării la această competiție pe care și noi, pionierii, o îndrăgim mult și de-abia așteptăm să înceapă o nouă ediție. Niciodată parcă n-am fost mai fericită ca astăzi!**»

O veste de ultimă oră: deși pînă la finala viitoare mai e încă mult, nerăbdătoare și dornică să confirme valoarea dovedită în ultima ediție, Franciska se pregăteste intens în vederea ei, ca și a altor competiții. Sîntem siguri că talentul ei se va impune și cu aceste ocazii, ea fiind realmente o speranță a tenisului nostru.

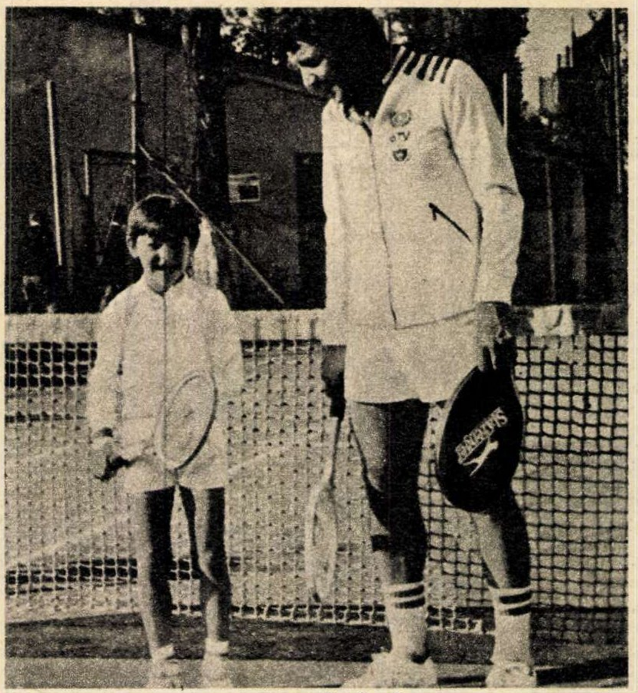

DOI PRIETENI: DUMITRU HĂRĂDĂU și DORU TRIFAN

Doru Trifan (județul Timiș). Despre el v-am mai vorbit cu cîteva luni în urmă. Atunci vi l-am prezentat așa cum l-am cunoscut, în plină competiție, De data aceasta însă am avut prilejul să-l cunoaștem mai îndeaproape.

Elev în clasa a IV-a D a Școlii generale nr. 16 din Timișoara, pionierul Doru Trifan e fruntaș la învățătură și îndrăgostit de sport în general și de tenis în special. Dovadă, faptul că învață într-o clasă specială cu profil de înot — deși succesele care l-au făcut remarcat le-a obținut pe terenurile de tenis.

— Aveam 7 ani, ne spune el, cînd am participat la primul concurs de tenis, în care m-am clasat pe locul trei. După aceea am mai cîștigat multe meciuri în diverse alte competiții — Cupa «Năstase-Țiriac», Cupa «1 Mai», Cupa «23 August». Dar primul meu mare succes l-am obținut anul trecut, în septembrie, la Costinești, unde am participat cu... dispensă de vîrstă la Cupa «Scînteii tineretului» și-am cucerit cupa pentru cel mai tînăr jucător. La ediția viitoare însă voi avea 10 ani și atunci n-o să mai am nevoie de... dispensă.

— Și crezi că ai să te clasezi pe un loc de frunte?

— Știu că n-o să-mi fie ușor, dar așa vreau. Și sper să reușesc. Mai ales că am condiții bune de antrenament (porțile bazei sportive «Electronica» sînt tot timpul deschise pentru Doru și el are un îndrumător competent în profesorul Gheorghe Copăceanu — n.n.). Pînă la toamnă o să mai cresc și o să am o condiție fizică și mai bună...

Despre faptul că Doru Trifan are reale posibilități de a se afirma în tenis, așa cum intenționează, ne-au vorbit și numeroasele diplome și cupe cucerite în cei doi ani de cînd practică tenisul, precum și fotografia în care apare alături de Dumitru Hărădău, care l-a văzut jucînd și l-a apreciat în mod deosebit.

EMILIA NICULESCU
VASILE CĂBULEA

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA
Desene: ION MIHĂESCU

— EPISODUL 8 —

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Orele trec, lungi și grele. Noaptea e pe sfîrșite. Din aparatul de radio al inginerului șef se aude un glas. Tatăl lui Viorel se află în vagonetul căruia, în cursul nopții, a izbutit să-i reașeze rolele pe cablu. El le explică celor ce-l așteaptă cu atîta nerăbdare că a trebuit să se lupte cu un vultur. Acesta îl atacase crezînd că a venit să-i distrugă cuibul și ouăle. În timpul luptei tatăl lui Viorel și-a stricat aparatul de radio, pe care abia tîrziu, către dimineață, a izbutit să-l repare. Se fac pregătiri pentru aducerea înapoi a tatălui lui Viorel. Reintîlnirea cu el e emotionantă.

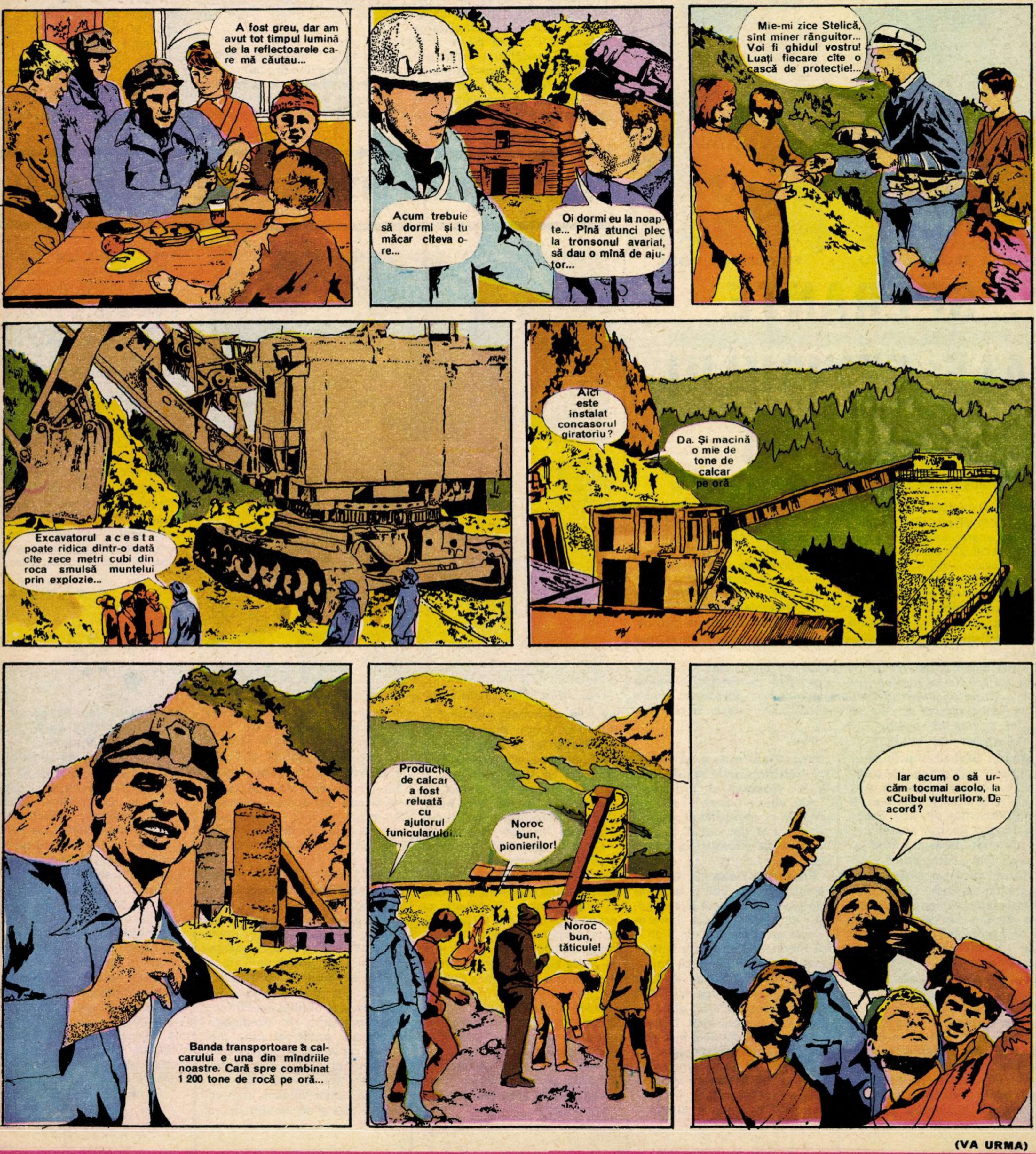
A fost greu, dar am avut tot timpul lumină de la reflectoarele care mă căutau...
Acum trebuie să dormi și tu măcar cîteva ore...
Oi dormi eu la noapte... Pînă atunci plec la tronsonul avariat, să dau o mînă de ajutor...
Mie-mi zice Stelică, sînt miner rănguitor... Voi fi ghidul vostru! Luați fiecare cîte o cască de protecție!...
Excavatorul acesta poate ridica dintr-o dată cîte zece metri cubi din roca smulsă muntelui prin explozie...
Aici este instalat concasorul giratoriu?
Da. Și macină o mie de tone de calcar pe oră.
Banda transportoare a calcarului e una din mîndriile noastre. Cară spre combinat 1 200 tone de rocă pe oră...
Producția de calcar a fost reluată cu ajutorul funicularului...
Noroc bun, pionierilor!
Noroc bun, tăticule!
Iar acum o să urcăm tocmai acolo, la «Cuibul vulturilor». De acord?

(VA URMA)

UN MILION DE PRIETENI

SCRIITORUL DINTR-A... OPTA B!

Pentru fiecare, minutele acelei ore de literatură se scurgeau într-un ritm diferit. Celor care nu-și scriseseră sau însăilaseră cîteva rînduri de mîntuială li se părea că timpul trece insuportabil de greu. Cei care apucaseră să fie ascultați erau calmi; greul trecuse! Doar **Radu Botar** (cl. a opta B, Șc. gen. nr. 1, Cîmpia Turzii) se uita cu dezamăgire la ceas; mai rămăsese puțin, foarte puțin pînă la pauză. Niciodată nu dorise atît de mult să-și prezinte și el compunerea, dar acum era deosebit de curios să afle dacă, în urma muncii de o dimineață întreagă, făcuse vreo ispravă.

Tocmai cînd își pierduse orice nădejde, se auzi numit. Repede, în picioare, cu ochii țintă în caiet și cu glasul răgușit de emoție, începu să citească. Pe la jumătatea lecturii — scrisese o compunere de zece pagini! — sună de recreație dar, surpriză, nimeni nu se ridică din bancă și tovarășa profesoară îi făcu semn să continuie. Radu își reluă cititul, cu obrajii purpurii de emoție, nu s-ar fi așteptat pentru nimic în lume ca tovarășa profesoară și colegii să renunțe la recreație pentru a asculta ce scrisese el.

La sfîrșit, laude și aprecieri care mai de care mai plăcute: «subiect interesant», «stil atrăgător», «imagine artistică», «talent»!

— De ce nu vii la cercul literar? îl întrebă tovarășa profesoară. Te așteptăm.

De atunci, Radu Botar învață din ce în ce mai bine la limba română, e un membru activ al cercului literar din școală, scrie povestiri și chiar piese de teatru, pentru a fi interpretate de pionierii din echipa artistică. E un băiat care se realizează — treptat, cu efort, dar sigur de el!

...Și totul a pornit de la o obișnuită compunere, scrisă cu multă sîrguință și, trebuie să remarcăm, de la o clasă unde colegialitatea are multe și folositoare moduri de a se manifesta. O spune chiar Radu: **«Tot sprijinul meu sînt colegii».** Așa și trebuie!

UN FILM... TRĂIT!

Își terminase el, **Ionel Trașcă** (Șc. gen. nr. 2, Slatina) lecțiile și ce și-a spus: «Am avut teme grele, le-am rezolvat ca lumea, cred că acum aș putea să mă duc la un film».

Zis și făcut. A cerut voie părinților, care i-au dat și banii necesari, s-a dus la cinema, a cumpărat bilet pentru spectacolul care avea să înceapă peste un ceas și, în așteptare, a început să se plimbe pe stradă, tihnit, ca omul care încheie în mod plăcut o zi de muncă intensă. Umbla Ionel Trașcă, pe înserat, și se gîndea ba la una, ba la alta — tot lucruri interesante și planuri de viitor care trec prin mintea oricărui băiat harnic și cu imaginație. Din cînd în cînd, mai izbea cu vîrful ghetei într-o piatră, ca să nu-și piardă dibăcia de fotbalist dar, deodată, și-a dat seama că o astfel de închipuită minge era un foarte real... portofel! L-a deschis, găsind o mare sumă de bani și diferite acte. Imediat i-au dispărut din minte și filmul, și tot; un singur lucru îl interesa: să-l găsească pe păgubaș. Corespondentul nostru **Mitică Dodoi**, str, Aldescu nr. 5, Slatina, care ne-a semnalat acest fapt, nu precizează dacă băiatul s-a mai dus sau nu la film; el încheie arătînd cum, după numai o oră de la găsirea obiectului, Ionel Trașcă, aflat la capătul unei cercetări intense și prompte, intra gîfîind în casa păgubașului, restituindu-i portofelul.

Repet, nu știu dacă Ionel Trască a mai văzut filmul de la cinematograf. Un lucru e sigur: a văzut, mai bine-zis a interpretat **propriul său film,** un film **adevărat,** despre un băiat cinstit, energic și cu spirit de inițiativă.

CITITORII ÎNTREABĂ, CITITORII RĂSPUND

Daniela Istrate (cl. a șasea, com. Oancea-Galați) bănuia dinainte ce o să se întîmple cînd va apărea, pentru prima oară în clasă, purtînd ochelarii prescriși de medic. Nu se înșelase. S-au și găsit cîțiva inși «hazlii» care să recurgă la vechiul și meschinul arsenal de porecle: «Ochelarista! Patru-Ochi! Biciclista!»

Necăjită, Daniela ne întreabă: **«Ce să fac, cum să-i conving să mă lase în pace?»** Întîmplător, mai am o corespondență asemănătoare, dar numai pînă la un punct. Ascultă ce-mi scrie **Mihai Comisaru** (Constanța, str. Aleea Panselei nr. 8): **«S-a intîmplat mai demult, dar lucrul merită povestit. Prima zi în care copiii m-au văzut cu ochelari n-a fost ușoară pentru mine și nici următoarele. Erau destui care rîdeau și mă porecleau în toate felurile. Ce era să fac? Întîi am protestat, am dat și cu pietre, dar mai rău îi întărîtam. Atunci m-am gîndit să nu le dau atenție, să mă prefac că nu-i aud! Azi așa, mîine la fel — pînă cînd, văzînd că nu și-au găsit omul pe care să-l impresioneze, au... obosit să se mai lege de ochelarii mei și și-au îndreptat atenția spre lucruri mai serioase. Acum sîntem buni prieteni!»**

Înțelegi, Daniela? Dacă ar trebui să rîdem sau să compătimim ceva, apoi acest lucru nu sînt ochelarii, ci superficialitatea, lipsa de bun simț și chiar de inteligență a celor care te necăjesc.

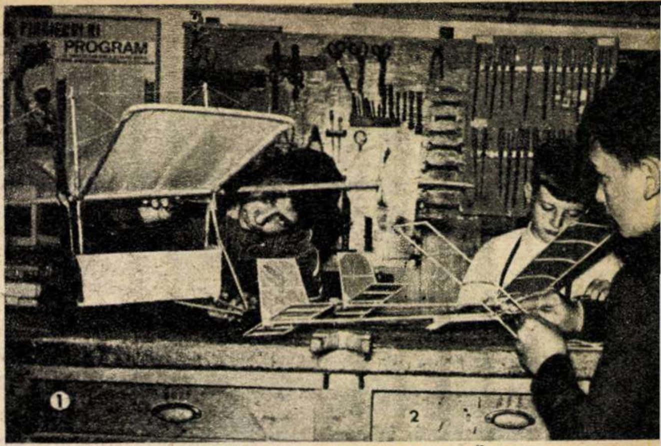

«Cuceritorii văzduhului». Foto: **MIHAI DRĂGUȚ,** clasa a șaptea.

«Țesătoarele».
Foto:
GABI GEORGESCU,
clasa a șaptea.

«Ciberneticienii și automaticienii noștri pun la punct un nou aparat electronic de înaltă performanță». Foto: **LIVIU DRĂGAN,** clasa a opta.

CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI DIN PLOIEȘTI...

...nu-și dezminte renumele. Pe lîngă bogatele activități specifice, participă, cu succes, la toate acțiunile și concursurile revistei, fiind de un real ajutor redacției. Deci, nimic mai firesc ca ploieștenii noștri să se numere printre cei dintîi care se anunță ca participanți redutabili și la noua noastră rubrică tip concurs «Fotocronică pionierească»! Din primul set pe care ni l-au trimis — sperăm că e cu... «va urma»! — reproducem astăzi un fotoreportaj în legătură cu care ne este plăcut să remarcăm nu numai subiectele și calitatea clișeelor, ci și colegiala prețuire dovedită de membrii subredacției «Cutezătorii» pentru munca pionierilor din diferite cercuri. Folosesc prilejul pentru a reînnoi invitația pe care am făcut-o anterior în legătură cu «Fotocronica pionierească» tuturor caselor pionierilor și șoimilor patriei...

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni».**

REDACȚIA VĂ PROPUNE!

Dragi cititoare și dragi cititori,

Fiecare dintre voi are un coleg sau o colegă față de care nutrește prețuire, stimă!

Nenumărați pionieri și pioniere se remarcă prin **fapte curajoase;** prin atitudini care denotă **cinstea, modestia, simțul răspunderii;** prin hărnicie la **învățătură și muncă!**

Ce-ar fi dacă ne-ați trimite **fotografia unor asemenea colegi,** însoțită de cîteva rînduri în care să arătați de ce considerați că pionierul acesta **merită** să fie cunoscut de toți cititorii revistei?

De asemenea, adresăm această invitație și tovarășilor comandanți-instructori, profesori, învățători, activiștilor Organizației Pionierilor și în general oricărui adult!

Notați-vă:

Pentru ca să putem publica în revistă cît mai repede aceste chipuri de cutezători, **vă rugăm să ne trimiteți fotografiile** (cu argumentele de rigoare) **pînă cel tîrziu 12 februarie 1978.** Pe plic, lîngă adresa redacției (revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București) veți nota cuvîntul... **«Mărțișor»!** De ce? Pentru că intenționăm să le publicăm într-un mare grupaj care va apărea în preajma lui 1 martie, sub titlul **Cutezători în vizită la... «Cutezătorii»!**

E o idee frumoasă, nu-i așa?

Acționați!

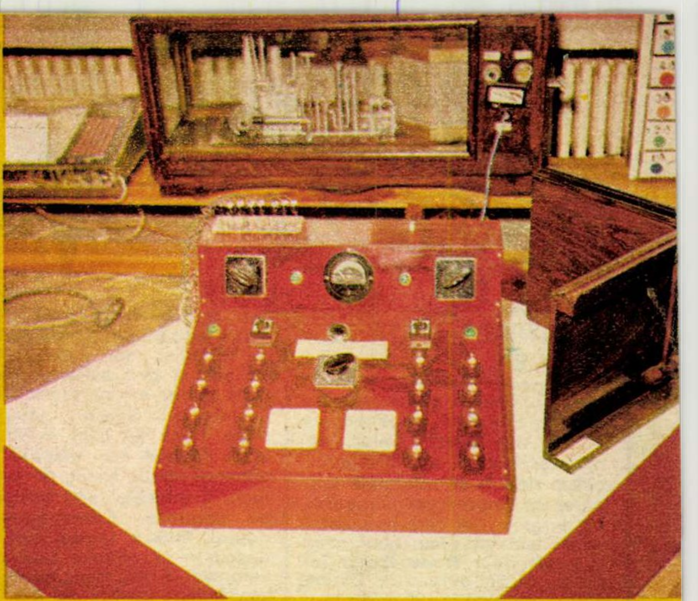

CREATIVITATEA

ÎN DOMENIUL MIJLOACELOR DE ÎNVĂȚĂMÎNT

Spre sfîrșitul lunii decembrie, sălile Casei de cultură din Alexandria au găzduit, timp de cîteva zile, o originală și importantă expoziție. Organizată sub titulatura **Creativitatea în domeniul mijloacelor de învățămînt,** expoziția a reunit 819 lucrări — prototipuri de truse, de aparate și echipamente tehnice, de cabinete, de laboratoare, de ateliere și de mobilier școlar, de materiale audio-vizuale, de modele și materiale grafice, precum și de jocuri — destinate să servească perfecționării și modernizării continue a învățămîntului nostru, legării acestuia de practica productivă.

Autorii acestor lucrări, dovedind ingeniozitate și pasiune, dorința de-a contribui la așezarea învățămîntului nostru pe temeliile trainice ale științei și tehnicii, de-a spori eficiența lui, sînt mii de elevi (printre care și numeroși pionieri), de studenți și de cadre didactice din întreaga țară.

Intrat în sălile expoziției, vizitatorul este solicitat de fiecare exponat în parte și-ar vrea să înțeleagă rostul fiecăruia. Ceea ce nu-i chiar la-ndemînă pentru un nespecialist. Dar lîngă fiecare dintre aceste aparate cu denumiri ciudate **(Verifex, Miograf, Avometru, Numărătoare multibazică, Stimulator pentru mișcarea browniană** și multe altele), se află cel puțin unul dintre autorii lui, care oferă celor interesați explicațiile necesare. Și astfel poți să înțelegi că, de pildă, folosind la ora de electrotehnică sau la cercul de radio-amatori **Osciloscopul catodic tranzistorizat,** elevii pot să vadă și să înțeleagă incomparabil mai repede și mai bine diferitele forme de tensiune alternativă, că **Alfabetarul muzical** contribuie la învățarea mai lesne de către cei mici a literelor, că folosind aparatul **Texter-RX-OT-1,** chiar și elevii își pot verifica în mod obiectiv cunoștințele din orice domeniu și la orice nivel, că prin instalarea în clase a **Aparatului de ionizare a aerului** capacitatea intelectuală a elevilor are mult de cîștigat.

Autorii de prototipuri au abordat și teme tradiționale, reușind ca și pe acest tărîm mai... bătătorit să impună beneficiile modernizării. Numeroase și deosebit de utile sînt aparatele de acest fel: **Interfon tranzistorizat, Menghină rabatabilă cu strîngere rapidă, Metronom electronic, Trusă transportabilă pentru desen CS-200, Bancă ergonomică, Scaun ergonomic tapisat, Mașină de alezat și frezat, Strung automat multiax** și altele. Iată, de pildă, o **Masă polifuncțională,** destinată atelierelor-școală. Ocupînd un spațiu incredibil de mic, ea oferă totuși posibilitatea ca doi elevi să efectueze în același timp, comod, toate operațiile de lăcătușărie. După care aceeași masă — prin doar cîteva manevre simple, la îndemîna oricui — poate fi transformată în banc de lucru pentru tîmplărie, tot pentru doi elevi.

Constituindu-se ca un punct culminant al activității de anul trecut din cadrul amplei acțiuni de stimulare și promovare a creației științifice și tehnice în rîndul cadrelor didactice, al elevilor și studenților, al personalului de cercetare și proiectare din învățămînt — acțiune organizată și desfășurată sub genericul Festivalului Național al educației politice și culturii socialiste «Cîntarea României» — recenta expoziție «Creativitatea în domeniul mijloacelor de învățămînt» a demonstrat convingător marile posibilități de care dispune țara noastră în modernizarea continuă a învățămîntului de toate gradele, în legarea lui cît mai strînsă cu practica productivă.

C. DIACONU

Foto: **CONSTANTIN POPESCU**

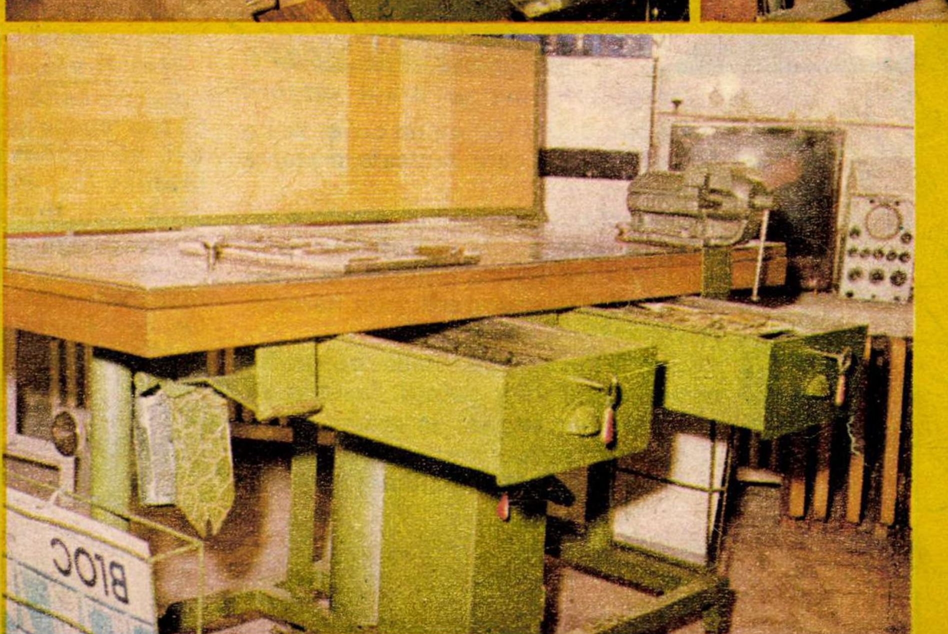

Cutezătorii:
Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
ROZALIA BARANY

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

JOI, 9 FEBRUARIE 1978, ANUL XII (NR. 541)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

6

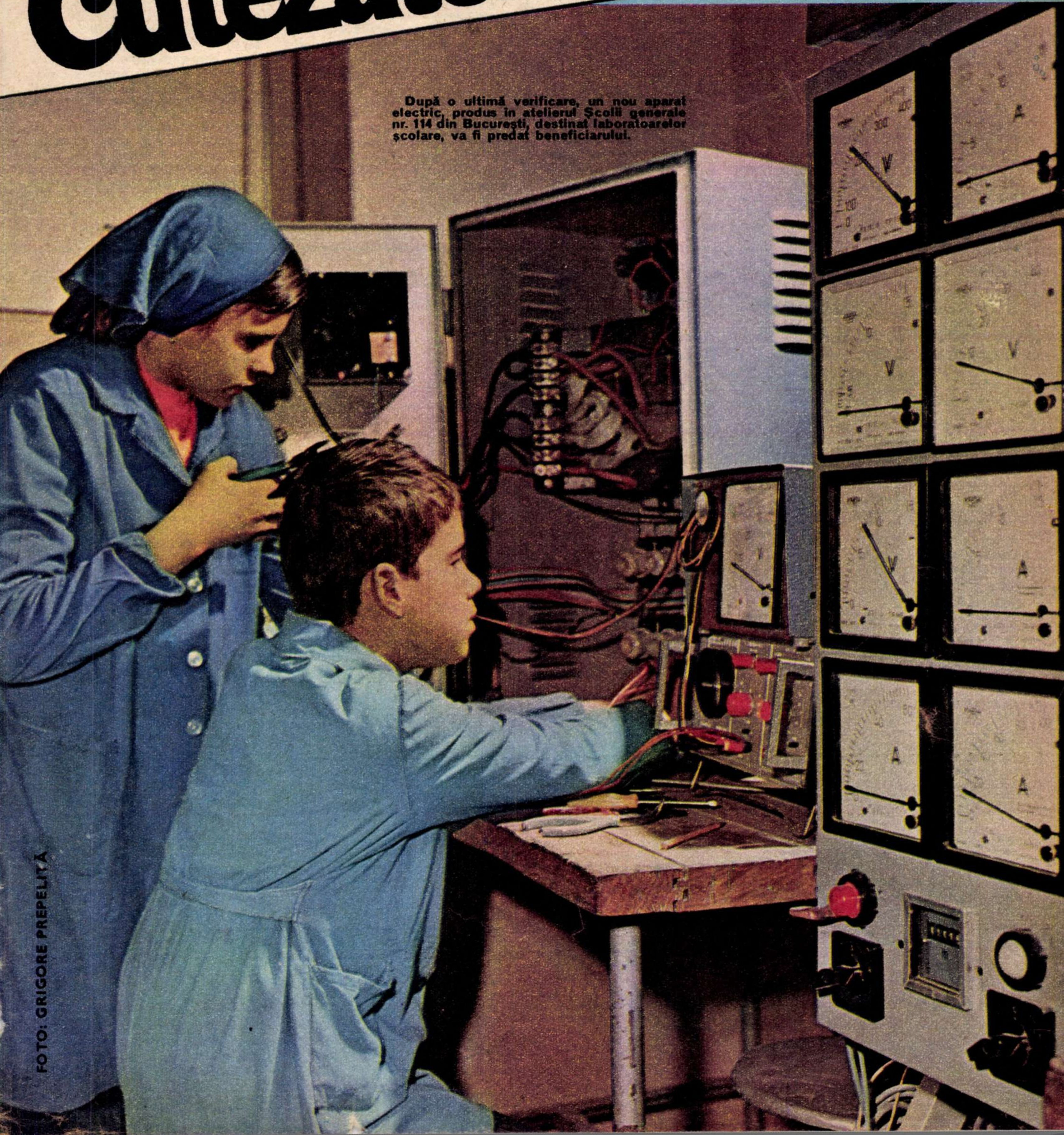

După o ultimă verificare, un nou aparat electric, produs în atelierul Școlii generale nr. 114 din București, destinat laboratoarelor școlare, va fi predat beneficiarului.

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

AMPLĂ MOBILIZARE A FORȚELOR PENTRU ÎNFĂPTUIREA PROGRAMELOR DE DEZVOLTARE ȘI MODERNIZARE A AGRICULTURII

La începutul acestei luni a avut loc, din inițiativa și sub președinția tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al Partidului Comunist Român, Consfătuirea de lucru consacrată problemelor agriculturii.

Făcînd parte din ramurile de bază ale economiei noastre, de bunul ei mers depinzînd într-o apreciabilă măsură înaintarea țării pe calea progresului economic-social, agricultura se află permanent în atenția partidului și statului nostru. Măsurile întreprinse pentru traducerea în viață a hotărîrilor celui de al XI-lea Congres al partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii, uriașa investiție de inteligență și de hărnicie a lucrătorilor ogoarelor, au dus la obținerea în ultimii ani a unor rezultate remarcabile și în această ramură economică. Astfel, în primii doi ani ai actualului cincinal — în 1976 și 1977 — s-a realizat o producție medie anuală de cereale de circa 19 milioane de tone. Producții sporite au fost obținute în această perioadă și-n celelalte compartimente ale agriculturii — la legume, la fructe, în zootehnie etc.

Cu toate aceste succese obținute în ultimii ani, agricultura noastră nu și-a epuizat nici pe departe imensele posibilități de creștere substanțială și continuă a producțiilor. Evidențierea rezervelor nefolosite încă pe deplin, găsirea modalităților și luarea măsurilor ce se impun pentru realizarea planului de dezvoltare și modernizare a agriculturii și, îndeosebi, pentru obținerea în acest an a unei recolte de porumb corespunzătoare sarcinilor stabilite de Congresul al XI-lea și de Conferinta Națională a partidului au făcut obiectul recentei consfătuiri la care au participat prim-secretarii și secretarii cu problemele agricole ai comitetelor județene de partid, iar în ultima parte a lucrărilor, și membrii Consiliului Național al Agriculturii, ai organelor ce intră în componența acestuia, alte cadre din agricultură, membri ai organelor de conducere din producția și cercetarea agricolă.

În încheierea lucrărilor consfătuirii, primit cu vii și însuflețite aplauze, a luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Făcînd o amplă analiză a stadiului actual al agriculturii noastre, evidențiind atît realizările obținute, cît și unele neajunsuri existente în diferite sectoare ale activității agricole, indicînd măsurile și soluțiile cele mai potrivite pentru lichidarea rămînerilor în urmă, pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a hotărîrilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale a partidului, cuvîntarea secretarului general al partidului constituie un prețios îndreptar care va determina mobilizarea tuturor energiilor umane în vederea unei și mai puternice dezvoltări și modernizări a agriculturii noastre, a sporirii producției de cereale — care va trebui să atingă 22—23 de milioane de tone —, de plante tehnice, de legume și de fructe, a șeptelului și a producției animaliere. Și toate acestea pentru a contribui, și pe această cale, la mai rapida dezvoltare economică a patriei noastre socialiste, la înflorirea ei, la realizarea unui belșug de produse agro-alimentare, la creșterea bunăstării întregului nostru popor.

Măsurile adoptate în cadrul recentei consfătuiri îi vor mobiliza pe toți lucrătorii din agricultură în vederea realizării obiectivelor stabilite cu acest prilej. Și, alături de ei, și pe voi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, care, după posibilitățile voastre, vă aduceți contribuția, an de an, la creșterea rodniciei ogoarelor, la strîngerea și depozitarea roadelor lor.

C. DIACONU

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

● «Veterani» la învățătură ● Dulciuri... din cofetăria școlii! ● Șase frați și toți în frunte! ● S-au găsit ochelarii... ● O școală nouă și o... poezie

Învățătura, munca își statornicesc valoarea zi de zi, exprimînd modul de gîndire și acțiune al pionierilor. Printre cuceritorii notelor maxime, un loc de cinste îl ocupă «veteranii». Printre care se numără și unitatea de pionieri de la Școala generală nr. 2 din Oradea, care a reușit să obțină în ultimii ani, de 5 ori consecutiv, titlul de unitate de pionieri fruntașă.

● Pionierii de la Școala generală nr. 1, Brad-Hunedoara, au făcut o surpriză mamelor: la reuniunile pe care le organizează, bunătățile culinare nu vor mai sosi din bucătăriile casnice. Prăjituri, fursecuri și alte gustări alese sînt preparate chiar în școală, la cercul «Mica gospodină» în care cele mai bune cofetărese s-au dovedit pînă acum Carmen Gavrilă, Angelica Herbei, Mariana Dănilă, Felicia Haciu, Daniela Irimie.

● La Casa de copii preșcolari din Cristuru-Secuiesc, județul Harghita, lună de lună poate fi o sărbătoare specială. Membrii organizației «Șoimii patriei», născuți în luna respectivă, sînt sărbătoriți și felicitați de colegi.

Adevărați învingători în «bătălia» pentru obținerea de rezultate cît mai bune la învățătură pot fi numiți pionierii Emil Petrea și Marilena Vasilache, clasa a III-a B de la Școala generală nr. 5, Galați care au încheiat primul trimestru numai cu medii de 10

Ei sînt apreciați nu numai pentru succesele în muncă, ci și pentru spiritul lor activ, de prietenie, colaborare și întrajutorare.

● Pionierul-comandant de detașament Gabriel Ioniță, din clasa a V-a, Școala generală nr. 1, Focșani, face parte dintr-o familie numeroasă. Ceea ce s-a remarcat este că toți cei șase frați, pășind pragul grădiniței, apoi al școlii, se dovedesc harnici, isteți și foarte îndemînatici.

● Într-una din aceste zile, pionierul Daniel Sîrbu, din clasa a III-a, Școala generală nr. 9, Hunedoara, a devenit foarte trist: își pierduse ochelarii. Nu mai reușea să scrie frumos și citea cu greutate. Dar un coleg mai mare de ani, Florin Frunză, găsindu-i ochelarii nu s-a dat bătut pînă nu l-a descoperit pe păgubaș, cu ajutorul comandamentului unității.

● O nouă clădire a școlii și-a deschis porțile în acest trimestru școlar. Prestînd în primul trimestru școlar 60 000 de ore de muncă patriotică, pionierii și elevii din comuna Abrud, județul Alba, și-au făcut intrarea în școală nouă, eveniment în cinstea căruia Anton Dobre, din clasa a VII-a, a compus o poezie.

● La Școala generală nr. 4 din Focșani funcționează un excelent muzeu de istorie dedicat bogățiilor și frumuseților județului Vrancea, ale cărui exponate au fost colecționate în urma expedițiilor pionierești sub conducerea pasionatei cercetătoare a comorilor folclorice vrîncene, profesoara de istorie Madelena Dimitriu.

Dragi cititori, vă invităm să colaborați la «Oglinda săptămînii», trimițînd sau transmițînd vești, semnalînd fapte și acțiuni pionierești, întîmplări pe care le socotiți semnificative din viața voastră de zi cu zi. *Adresa: revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București, pentru rubrica «Oglinda săptămînii».*

AGENDA PIONIEREASCĂ

In aceste zile se desfășoară în județul Sălaj concursul «Popor viteaz în patrie străbună și măreață», faza interjudețeană. Participanți, pionierii claselor II—VIII, au parcurs cu multă conștiinciozitate și temeinicie întreaga bibliografie defalcată pe grupuri de clase, luptînd pentru ocuparea locurilor fruntașe. Pionierii claselor a VIII-a participă la concurs cu tema «2050 de ani de la înființarea primului stat dac centralizat». Pentru aceasta ei s-au înarmat cu numeroase cunoștințe în afara bibliografiei obligatorii. Finala concursului va avea loc la sfîrșitul lunii februarie. Să le urăm concurenților mult succes!

Concursul «Duelul inteligenței» ce s-a desfășurat de curînd în cadrul cercului de radioelectronică al Casei pionierilor și șoimilor patriei, sector 8, București, a chemat la întrecere pe toți membrii cercului într-o frumoasă și disputată întrecere. Majoritatea concurenților au reușit să treacă cu succes proba întrebărilor eliminatorii. Probele practice în urma cărora au fost efectuate măsurători ale rezistențelor, tranzistorilor și condensatorilor au constituit adevăratul duel al inteligenței. Dintre pionierii concurenți care au trecut în timp record toate probele pot fi amintiți: Mihnea Moraru, Sorin Enciulescu, Mihai Rădulescu.

Asociația sportivă «Minerva» a Școlii generale nr. 182, înființată de curînd, are pînă în prezent... 10 ramuri sportive. Șahiștii din asociație au cîștigat în aceste zile 4 partide la Concursul de șah din cadrul Daciadei, categoria 10—14 ani. Cîteva nume: Ovidiu Tamoș, clasa a VIII-a, Dan Gordin, clasa a VII-a, Roxana Neagu, clasa a VIII-a — cîteva speranțe ale acestui sport al inteligenței în sectorul 8, București.

Toți pionierii și școlarii detașamentului clasei a VIII-a de la Școala generală nr. 5 din Zalău au promovat trimestrul I.

Toți pionierii și școlarii acestui detașament au participat, de asemenea, cu seriozitate la acțiunile de înfrumusețare a clasei, a școlii, a orașului. Toți pionierii și școlarii acestui detașament fruntaș vă zîmbesc cu prietenie din fotografie

Cutezători la ȘCOALA MUNCII

Azi nu mai este pentru nimeni de mirare faptul că aproape pe lîngă fiecare întreprindere, funcționează cercuri tehnice uzinale pionierești, frecventate de temerarii gîndirii științifice de mîine.

Cu-atît mai mult, prezența pionierilor lîngă mașinile electronice de calcul este tot mai îndreptățită. În plus, uneori numărul solicitanților este mai mare decît cel al locurilor disponibile și-n acest caz cercurile își desfășoară activitatea în etape, în cadrul caselor pionierilor și șoimilor patriei.

În jurul tovarășului Alexandru Coconoiu, conducătorul cercului, își dispută nerăbdarea 36 de pionieri din sectorul 2 al Bucureștiului. Inimile lor bat în ritmul mașinilor electronice de calcul alerte, captivante și inteligente, ca frunțile umane. Aici funcționează cercul uzinal de mașini de calcul, iar programul de activități este cu adevărat atrăgător, mai ales că acești copii primesc instrucțiuni cu privire la echipamentele de calcul din diferitele sectoare ale economiei naționale.

Din Întreprinderea pentru întreținerea și repararea utilajului de calcul, începe drumul spre liceele de informatică.

Acest cerc uzinal are marele avantaj că-și desfășoară activitățile printre muncitori, fete și băieți harnici și pasionați, mîndri de meseriile lor. Dumitru Cristian, Rusu Mihaela sau Nițuică Lidia de la Școala generală nr. 39, din clasa a VIII-a, sau Cristian Mata și Cătălin Monafu de la Școala generală nr. 27, din clasa a VII-a, pot fi considerați în anul 1979 adevărați operatori la mașinile de calcul, stăpîni cu adevărat pe una din cele mai frumoase meserii. În fața mașinilor electronice de calcul, copiii par niște spiriduși, agili și sensibili ca albinele într-o grădină înflorită.

Tînărul muncitor Marin Damian din atelierul nr. 1, secția 1, care-i specializat pentru repararea mașinilor electronice de birou — depanare de calculatoare mici-ne mărturisește că pe copii, acești cutezători pionieri, îi atrage mai ales frumusețea de neegalat a acestei meserii atît de fine și complicate, în care gîndul e geamăn cu practica imediată și concretă.

Aici trebuie să fii calm, echilibrat, reținut și sobru, să nu te învingă un defect care te chinuie de luni pînă sîmbătă, să ai răbdare de creator și să descoperi cu tact cele ce mașina îți ascunde. N-ai voie să te grăbești pentru că nu-i bine să strici o placă componentă a calculatorului; cum spune Marin Damian — această placă are încorporată în ea foarte multă muncă, deci și costă foarte mult.

Pe de altă parte, elementul de noutate și calitatea înaltă a muncii sînt continui, nimic nu se repetă, nimic nu-i la fel.

Astfel, trebuie să te ții foarte strîns de meserie, ca un violonist de instrumentul său pentru că dintr-o mică neatenție poți fi depășit imediat. Toți muncitorii sînt adevărați medici ai mașinilor, iar pionierii se întrec să soarbă din cunoștințele lor tot ce această meserie le cere.

Tînăra muncitoare Maria Constantin, de la secția de întreținere a mașinilor de facturat și contabilizat, le arată pionierilor, cu schemele logice în față, cum să urmărească un defect al calculatorului și i-a obișnuit să înțeleagă că «defectele neremediate generează alte defecte».

Această tînără, care e și o artistă talentată, membră în brigada artistică și în echipa de dansuri populare, mărturisește că în Festivalul Național «Cîntarea României» va prezenta ritmurile inimii ei luate din ritmurile mașinilor, a artei de-a fi stăpînul uneia din cele mai alese meserii.

Sub soarele gîndirii muncitorești în cercul uzinal pionieresc de la IIRUC, viitorii oameni de știință de mîine sînt luminați de fapt de soarele meseriei.

Acest cerc de aleasă noblețe științifică, în cadrul săptămînii tehnicii pionierești, care s-a desfășurat în luna noiembrie, a devenit gazda pionierilor din toate sectoarele Bucureștiului, ocazie cu care membrii săi și-au arătat înaltele virtuți pe care și le însușesc printre muncitori.

Iată-ne, așadar, martorii pasiunii și inteligenței, ai creației tehnice, ai bucuriei de-a fi modern, participant la înfăptuirile socialiste din patria noastră. Soarele meseriei este și soarele fericirii, al bucuriei copiilor harnici.

ION CRÎNGULEANU

Într-unul din laboratoarele Școlii generale nr. 164 din București, descifrînd tainele fizicii.

INVAȚAȚI, MUNCIȚI, ÎNVĂȚAȚI!

DIN JURNALUL DE BORD AL UNUI ATELIER

Aici lucrătorii încă mai au probleme cu prinderea exactă a unei bucăți de metal în maxilarele menghinei, aici încă se mai întîmplă ca un ciocan să nimerească alături de cui, aici ferăstrăul încă mai ezită pînă găsește drumul sigur.

Aici utilajele sînt puține față de ceea ce ne-am obișnuit noi a considera interior industrial — iar lucrătorii par și mai mici în salopetele lor uniforme.

Aici producția nu se ridică la cifre impresionante, iar pe obiectele realizate nu se scrie «Made in...»

Cu toate acestea **aici, în atelierul școlar,** ne aflăm foarte aproape de o uzină veritabilă, **fiindcă rosturile adînci ale muncii se măsoară atît cantitativ cît și calitativ** și fiindcă **aici,** ca și în marile citadele muncitorești, dincolo de produsele în obiecte, **se formează oameni la școala muncii,** în spiritul **demnității, omeniei, curajului, spiritului de colaborare.**

DEMNITATEA MUNCII

Povestea noastră e foarte scurtă. Pioniera F.M. din clasa a V-a e premiantă de ani de zile. Poate și din pricina aceasta credea că beneficiază de «privilegiul» de-a nu prea face cine știe ce treabă. Credea, ca și alții, că dacă datoria de bază a pionierului e învățătura, atunci, odată ce ți-ai împodobit catalogul cu note mari, de la treabă mai poți lipsi. Și acasă, și la școală. La orele de lucru de atelier inaugurate anul acesta, în cadrul unei comenzi primite, lui F.M. i-a revenit să lucreze... un fular. Un fular banal. La-nceput nici chef n-avea, și nici pricepere. Alte colege însă le aveau pe amîndouă. Și-atunci?

Și-atunci, fularul a început să... crească, iar în cele din urmă F.M., premianta clasei, răsfățata familiei, a mai învățat încă ceva foarte important: să spună «Pot să fac».

Și să simtă bucuria de-a face.

ECHITATEA MUNCII

Gheorghiță Pietraru avea toate motivele să creadă că frumoasa împărăție a laudelor, — a laudelor primite din partea colegilor, profesorilor, părinților — e cam departe de el. Note — la limită, comportarea — nici ea strălucită. În peste șase ani de școală, nu prea fusese răsfățat cu încrederea celorlalți: să fii ales comandantul detașamentului, sau reprezentantul clasei la olimpiadă, sau... Și să te respecte cei din jur!

Maistrul Ionel Toroipan a observat însă priceperea băiatului la atelier — și încă ceva, mai important: convingerea lui că ceea ce face acolo e ceva serios și important. Cînd au mers la Întreprinderea de Reparații Utilaj Chimic — unitatea industrială cu care ei colaborează — Pietraru era cel mai atent și interesat.

Anul acesta a devenit **responsabilul grupei sale** în cadrul atelierului școlii. Grupă alcătuită din cei aproape 20 de băieți ai clasei; mulți dintre ei «campioni» ai cataloagelor, ai olimpiadelor, ai concursurilor de tot felul.

Reporter: Și te ascultă?

Gheorghiță dă din cap și zîmbește: adică, da.

Gheorghiță are dreptul să zîmbească.

Mai ales de-atunci, de cînd maistrul Gheorghe Gheorghe comunistul Gheorghe Gheorghe, secretarul de partid al unei secții a întreprinderii, omul care declarase conducerii școlii: «Vreau să-mi fac băiatul muncitor, vreau să fac om din el!» — impresionat de exemplul lui Gheorghiță și al celorlalți colegi de atelier, le-a spus: «Bravo, băieți!»

POEZIA MUNCII

De curînd, brigada artistică a școlii și unității lor, Școala generală nr. 108 din Capitală, care de-atîtea ori a dat spectacole în mijlocul muncitorilor de la IRUC — a realizat un nou program. Cu ajutorul muncitorilor pe care-i cunosc bine, cu care conlucrează. Autorii și personajele, pionieri și muncitori împreună: la locul de muncă și pe scenă. Versificarea n-a fost greu de făcut; nici cînticele de ales, nici cupletele de alcătuit. Cu atît mai puțin prezentarea lor pe scenă: actorii aveau talent. Dar documentarea? Ea n-ar fi putut fi realizată dacă pionierii-reporteri, pionierii-poeți, pionierii-actori n-ar fi fost **pionieri muncitori**, dacă n-ar fi știut cine și pentru ce anume e demn de laudă, de rima versului, de melodia cîntecului... Dacă n-ar fi știut că meritul se naște din cinste, seriozitate, demnitate.

Din **muncă!**

PREFAȚĂ LA CRONICA UNEI ȘCOLI

Într-o gospodărie tînără totul e nou și frumos, dar încă mai sînt treburi de făcut. Poate ochiul unui om venit din afară nu vede totul — așa că i-am întrebat pe cîțiva membri ai comandamentului unității de pionieri de la Școala generală nr. 9 din Tîrgoviște (Dîmbovița) ce cred ei că ar mai trebui făcut prin noua lor școală ca totul să arate și mai frumos, iar activitatea lor să se desfășoare și mai bine?

Cristina Stoica se gîndește la asfaltarea curții, Mihai Tudorache — la împodobirea mai bogată a culoarelor, Cristian Răduț calculează cît timp a mai rămas pînă la perioada plantărilor de puieți, iar Luminița Lungu ne vorbește despre un părculeț: «O să punem și niște brazi, ca să avem verdeață și iarna». Pînă atunci însă, pionierii, împreună cu profesorii lor, trebăluiesc necontenit, fiindcă mereu se ivește ceva de făcut: casă nouă, pretenții mari, idei destule. Mai trebuie cîteva panouri de afișaj în holul cancelariei. «Le facem și pe-acelea. Pînă-n primăvară, gata! La primăvară să veniți!»

Da, la primăvară; cea dintîi primăvară a unei școli noi cu zîmbete de pansele.

«MAI APROAPE DE ȘCOALĂ» DAR NU NEAPĂRAT DATORITĂ DISTANȚEI MAI MICI

Cu Olaru Cornel s-a întîmplat așa:

Conducerea Școlii generale nr. 8 (una din școlile vecine) indicase unui număr de copii, după criteriul apropierii de școală, să se transfere la Școala generală nr. 9. Pe Cornel însă nu, fiindcă locuia mai aproape de «nr. 8». Totuși, băiatul s-a dus și a cerut să vină și el aici, la școala cea nouă — și a fost lăsat. Cornel, băiat serios, s-a gîndit că aici va urma cursurile de dimineața (la nr. 8 le avea după-amiază) și o să poată să-i ia la timp de la grădiniță pe cei doi frați ai săi mai mici. Și s-a gîndit bine — iar acum toată lumea e mulțumită. Pînă acum totul e simplu de înțeles și de explicat, nu la fel însă și următorul fenomen: Cornel învață mai bine aici, la școala cea nouă, decît anul trecut.

Și cazul nu e singular. Mihai Atodiresei și Valentin Roșu, la fel. Mai mult: Gheorghe Ghica dintr-a VII-a, școlar cu dificultăți la catalog în anii trecuți, anul acesta «a șchiopătat» puțin pe primul trimestru doar la istorie, iar trimestrul al II-lea

l-a început cu-n 9 la... istorie! Comandantul lui de detașament, Liviu Brebeanu, e foarte bucuros și anunță încrezător: «Cred că vom termina anul școlar fără nici un corigent!».

Nu, «cazurile» sînt din ce în ce mai multe. Poate că ele sînt în legătură și cu numărul mai mic de întîrzieri din anul acesta: e și firesc, marea majoritate a copiilor sînt acum mai aproape de școală. Alții dau alte explicații. Și la cazul acesta, și la cele de mai înainte. Și la altele, de care sînt pline cataloagele: Luca Adriana (9 la matematică anul trecut — 10 acum); Anastasiu Gerald (matematică, de la 9 la 10); Liviu Brebeanu (geografie, de la 7 la 9); Răduț Cristian (urcușuri la matematică, istorie, română, geografie) etc.

Ei, și foarte mulți ca ei, locuiesc acum, e adevărat, mai aproape de școală — de școala cea nouă, unde, ca-n orice gospodărie tînără, mai sînt atîtea de făcut. Dar poate nu din pricina aceasta **se simt aproape de ea,** ci fiindcă **este a lor;** fiindcă s-au convins că de ei

depinde ca această școală, care pe chipurile lor și-a oglindit lumina ferestrelor întîia dată, să fie tot mai frumoasă.

Dar mai ales, fiindcă **de ei depinde** ca proaspăta ei biografie, mesaj peste generații pentru ghiozdanele ce vor veni, să înceapă astăzi cu roadele temeinice ale cataloagelor.

ELECTRONIȘTII

Tradiționalul concurs de creatie tehnică al pionierilor și școlarilor înseamnă pentru membrii cercului de radioelectronică de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tulcea, un prilej minunat de manifestare a hărniciei și ingeniozității. Pionierul Valentin Manole din clasa a VIII-a, Școala generală nr. 3, ne transmite vești despre pasiunea și interesul cu care lucrează colegii săi. Ei dau mare atenție acelor lucrări cu aplicatibilitate practică în domeniul industriei, agriculturii, protecției muncii. Iată cîteva exemplificări: radiotelefoane, aparatură de laborator, automat pentru protecția muncii, blitz electronic, televizor cu amplificare directă și altele.

UN BAIAT CA MULȚI ALȚII

Printr-o rapidă înșiruire de date, «fișa» lui Călin Arcalean, clasa a VII-a, Liceul agroindustrial Teaca, județul Bistrița-Năsăud, ar arăta cam astfel: premiant ani de-a rîndul, cu 10 pe linie pe trimestrul I, comandant de unitate, locțiitor al președintelui Consiliului județean al Organizației Pionierilor.

Căutînd mai în adînc, am descoperi temeiul acestor frumoase succese și răspunderi: hărnicie, inițiativă, spirit colectiv, responsabilitate.

Grupaj de ILIE TRAIAN

UN MILION DE PRIETENI

Invitație la teatru

Actul întîi: o fată se ceartă cu colegele și cu colegii, amenință, nu suportă să fie contrazisă și, uneori, recurge chiar la argumente... pugilistice, speriindu-i chiar și pe băieți.

Actul al doilea: aceeași fată discută potolit, surîde cu blîndețe, e gata să întindă oricui o mînă de ajutor.

Actul al treilea: din nou, fata cu pricina tună și fulgeră!

Epilog (scris de corespondenta noastră **Iulia Stoia**, cl. a opta, Șc. gen. nr. 1 Cluj-Napoca): «**Cum ne sfătuiți să procedăm cu această neobișnuită colegă a noastră? E o problemă care ne dă bătaie de cap!**»

Nu e o problemă; sînt două probleme! Ipostaza fetei-boxer este, evident, dezagreabilă; de altfel, nici băieților nu le stă bine o asemenea comportare decît pe ring. Soluția o puteți găsi doar voi, acolo, în detașamentul vostru. A doua problemă (și, de fapt, aceea care vă contrariază cel mai mult) este **dublul** fel de manifestare al colegei voastre: cînd neastîmpărată și agresivă, cînd prietenoasă și potolită. Nimic mai firesc! Personalitatea omului nu e o bucată de lemn, ci un extraordinar complex de trăsături temperamentale, de preocupări, de idei, de deprinderi și de obișnuințe foarte diferite. Unii reușesc să pară aceiași întotdeauna, alții par schimbători. Deosebirea constă mai ales în capacitatea celor două categorii de a se autocontrola. Colega voastră are, se vede, o personalitate foarte complexă. E posibil, de asemenea (fac o simplă supoziție, iertați-mă dacă greșesc) să existe niște motive care uneori o scot pe bună dreptate din sărite! Sînt sigur că va deveni o bună colegă, dacă veți ști să vă apropiați cu tact de ea. Oare ce **sarcini pionierești** are? Din ce **echipă sportivă** sau **artistică** a detașamentului face parte? La «Semafor» aud că ați criticat-o, dar ei, care își afirmă uneori cam dur opiniile, **i s-a dat posibilitatea** să-și afirme aceste opinii în mod civilizat, la același «Semafor»?

Să pornim întotdeauna de la ceea ce se află bun, prețios în ființa unui om, să ne străduim — și să-l convingem și pe el să se străduiască! — de a da prioritate în mod conștient dezvoltării calităților în dauna cusururilor.

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

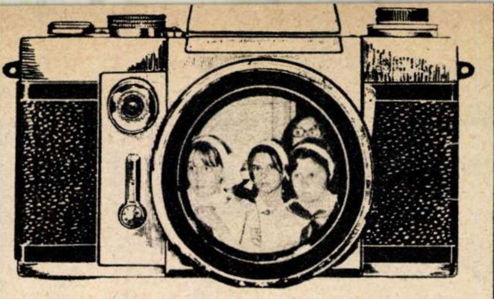

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

«Pelicula serialului TOATE PÎNZELE SUS a ancorat de mult în... amintirea noastră, dar goeleta SPERANȚA, vedeta principală a filmului, abia așteaptă vara pentru a porni pe mare, încărcată cu turiști!» ▶ *Foto:* **SILVIU MANEA,** *clasa a II-a, Liceul din Isaccea. (Fotografia ne-a fost trimisă de* **PAVEL NICOLAE,** *clasa a VI-a, care merită toate laudele pentru atenția acordată muncii mai tînărului său coleg!)*

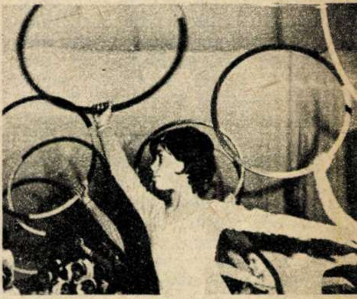

«Aplauze pentru... talent și perseverență!» *Foto:* **REDACȚIA «SEMAFORULUI»** *de la* **CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI** *din Tg. Jiu.* ▲

▲ **«Ne grăbim... încet, deoarece vrem să ajungem primii! Într-un concurs de orientare turistică, trebuie să dovedești nu numai rezistență fizică și rapiditate, ci și priceperea de a lucra cu harta și busola, de a găsi traseul cel mai bun.»** *Foto:* **CASA PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI** *din Piatra Neamț.*

●●●

Și acum, fotoreportajul rubricii, realizat de **BORIS TUȘCĂ**, *din clasa a VIII-a, Școala generală Costești-Argeș. Acest fotoreportaj acoperă* **nu mai puțin de... trei ani din activitatea pionierilor — agenți de circulație din Costești!** *El i-a surprins în concursurile și demonstrațiile desfășurate la Pitești. Așadar...* **1975: Viorel Dobra și Adriana Ciobanu, primind prin radio indicații de la dispecerat! 1976: După îndeplinirea unei probe, o plimbare în pas... civil, prin oraș! 1977: Iulian Constantin, la post.**

Fiecare dintre voi poate deveni colaborator al FOTOCRONICII PIONIEREȘTI. Fiecare dintre voi poate obține unul din cele 200 de premii cu care e dotată această rubrică-concurs!

TUNELUL

SCHIȚĂ DE *Ilie Tănăsache*

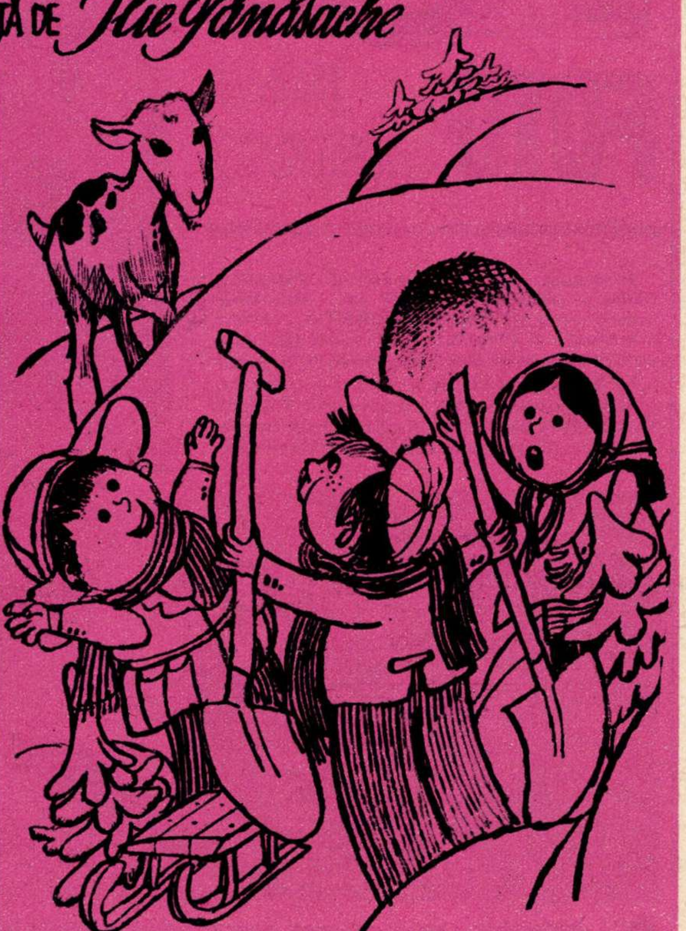

Nămeții de la intrarea în bloc erau atît de înalți încît Barbu, după ce a lansat din toate puterile un «O-la-la!» prelung, mai-mai să-i înghețe sloi limba, se mai miră încă o dată: «Astuia doar un tunel îi poate veni de hac».

Șansa ori neșansa lui Barbu, cum vreți s-o luați, fu aceea că se nimeri pe aproape Bucur. Bucur, colecționarul de idei. Avea și un carnețel pentru asta. Zicea unul un lucru nemaipomenit? Oriunde s-ar fi aflat, pe stradă ori la teatru, în ora de clasă sau pe terenul de sport, Bucur scotea urgent carnețelul și nota cu sîrguință, murmurînd: «Treci aici, la banca de idei. Poate, odată și odată, aduci vreo dobîndă oarecare.» Și uite așa, de ici una, de dincolo alta, banca de idei a lui Bucur creștea, foile carnețelului umplîndu-se de scrisul lui mărunt atît de încîlcit, fără puncte și fără virgule, numai o dată la trei rînduri răsărind cîte o literă mare, încît dacă cineva s-ar fi încumetat să citească acolo, ar fi zis: «Dar în ce limbă scrie oare omul ăsta? Desigur, în una moartă de mult, pe cine știe ce planetă, dacă nu înțelegi nimic.» Nu prea înțelegea nici tovarășa profesoară de română lucrările lui Bucur, și era singura care-l pocnise de două ori într-un trimestru cu cîte un trei frumos caligrafiat în carnetul de note, de privea uimit la el Bucur, uimit și fascinat că poate exista pe lume atîta perfecțiune.

Așadar, cum auzi exclamația lui Barbu, primul gest al lui Bucur a fost, se-nțelege, depozitarea la banca de idei. După care se-ntoarse:

— Tunel ai zis?

— Doar nu supersonic!

— Dacă vrei să știi, e o treabă la fel de complicată.

— Nu mai spune!...

Bucur ezită un pic. Nu-i prea venea bine ironia trimisă așa, în obraz. Rosti așezat, ca un om încă neconvins dacă e bine sau nu să fie atît de îngăduitor:

— Aș putea să nu-ți răspund. Ori mai lesne să te las să rămîi la părerile tale. Dar, deoarece tu ai fost cu ideea tunelului, deoarece tu ai rostit-o în gura mare, uite, o să te conving că nu-i chiar așa de simplu de construit.

— În concluzie? îl zori Barbu. Era furios că tocmai astăzi, cu cinci minute înainte de a veni el de la școală, Mioara, soru-sa, îi luase sania și plecase la bunici, în capătul celălalt al străzii, loc pe unde n-aveau voie mașinile, așa că te puteai da cu sania cît pofteai.

— Fuga în casă și adă lopata. Dacă ai și niște bețe și scînduri ia-le. Vom avea nevoie.

Barbu nici n-avu vreme să rostească «Da' de unde bețe și scînduri?», că Bucur o și zbughise în bloc, strigînd de mama focului pe la doi: «Mam'mare! Mam' mare! Vreau lopata...» Mam' mare i-a dat lopata, dar i-a strîns și fularul la gît, certîndu-l că n-are grijă singur de lucrul acesta. «Păi, am fost grozav de ocupat!» se justifică Bucur. «Și, mă rog, cu ce?» «Am proiectat un tunel».

Proiectat? Vorbă să fie! De fapt treaba asta cu proiectul a mers destul de greu. Barbu adusese lopata, adusese bețe, adusese și niște carton rămas de la împachetarea mobilei abia cumpărate, și cum Bucur nu prea se arătase încîntat de carton — «aici e nevoie de material rezistent!» —, celălalt îi luase la zor:

— Mai bine zi care-i proiectul?

— Păi, stai să socotim...

— Mă, tu ai făcut vreodată, în viața ta, un proiect de tunel?

— Dar parcă ce, am putut să le fac pe toate ?

— Atunci ne lăsăm păgubași.

— Dar repede mai dai înapoi, frate-miu! Ai răbdare...

Și Bucur scoase carnețelul lui. «Distanța de la Pămînt la Lună se parcurge cu o rachetă care...».«Nu, asta nu ne-ajută... Altceva». «Copacul se crestează mai întîi în partea din vale a muntelui, după care...»

— ...cade, rosti netulburat Barbu.

— Întocmai, îi aprobă la fel de netulburat Bucur. «O mașină «Dacia 1300» la viteza de 80 de kilometri pe oră, poate frîna...»

— Mă, își pierdu răbdarea Barbu, tu nu înțelegi că aici e vorba de tunel?

— Tocmai că înțeleg.

— Atunci?

— «La cutare galerie de aducțiune de la Hidrocentrala de pe Lotru s-a săpat din ambele sensuri și...» Asta-i!...

— Ce?

— Săpăm din ambele sensuri. Grozavă idee. Aici, Bucur, considerînd chestiunea închisă, strecură banca de idei în buzunar.

— Și acum, ce facem? nu-l slăbi o clipă Barbu.

— Săpăm. Tu, de acolo, de lîngă perete, eu din capătul ăsta.

— Si de unde știu că nu nimeresc în plopul de acolo?

— Ei da, asta este o întrebare.

Întîiul gest al lui Bucur fu spre buzunar, la banca de idei. Poate că ar fi făcut din nou apel la ea dacă sus, la unu, n-o zărea pe Crinela, înfășurînd o sfoară.

— Poți să mi-o împrumuți? o rugă el.

— Păi e sfoara cu care îl legăm pe Zăvor.

Zăvor? Iedul bălțat, pe care-l creștea alde Crinela. De ce l-or fi botezat așa, nimeni nu știa. Știau însă cu toții cum joacă împielițatul tontoroiul pe covor, de s-auzeau bocăniturile pînă în subsolul blocului. Bine că nu le venise ideea să ia în ocrotire o balenă sau un elefant...

— Hai, Crinela, că nu ți-o mănînc.

Crinela, furioasă, i-a azvîrlit ghemotocul de sfoară, strigînd:

— Auzi, tu, să n-o tai!

Bucur s-a suit și a întins sfoara exact pe muchea nămetului. După care a înfipt adînc, pe lîngă ea, bețișoare subțiri. Abia apoi s-a simțit dator să-i explice lui Barbu:

— Săpăm pe direcția sforii și a bețișoarelor. Mai bun punct de orientare nici că se putea, nu?

— Mda... recunoscu, în sfîrșit, Barbu.

Apoi, au pornit cu adevărat munca la tunel. Munceau cu atîta înverșunare încît ceata lui Titi, dintr-a patra, care nu se mai sătura de sanie, a părăsit jocul și-a venit să vadă ce și cum.

— Dar ce faceți cu groapa asta? s-a mirat Titi, în numele tuturor, nepricepînd deocamdată nimic.

Fantezie în lut

Cercul de artă plastică al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei din Capitală a organizat o valoroasă expoziție de ceramică într-una din sălile Muzeului de Artă al R.S.R.

Sub îndrumarea profesorului de artă decorativă Constantin Dumitru, pionierii și șoimii patriei au reușit să realizeze numeroase și splendide obiecte din lut ars, obiecte de uz casnic sau decorative: oglinzi, suporturi pentru flori, panouri decorative din plăcuțe viu colorate ș.a., toate pornind de la frunze și flori, pui și păsări, fluturi. Expoziția este o frumoasă lecție de educare a privirii și a sensibilității. Pentru că, alături de pionieri și de șoimii patriei, expune un grup de lucrări și profesorul îndrumător, care vine, cum e și firesc, cu mai mult meșteșug și cu un plus de interpretare artistică a naturii, ajungînd la metafore sugestive în lucrări ca «Pasărea de foc», «Cimpoi», «Duet» ș.a. Pionierii și șoimii patriei, împreună cu îndrumătorul lor, și-au înscris expoziția sub semnul Festivalului Național «Cîntarea României».

ION DONCA

— Unde vezi tu groapă? l-a repezit Barbu.

— Atunci, ce-i?

— Tunel.

— Oho-hooo-ooo!... lungi Titi semnul lui de mirare, rostit parcă și acesta în numele întregii cete.

— Decît ați face «Oho-hooo-ooo!», îi luă la rost același Barbu, mai bine ați da o mînă de ajutor.

— Păi, vreți asta?!

— Și încă cum!

Lopețile lui Barbu și Bucur tăiau calupuri mari de zăpadă. Forme geometrice imaculate, fără cusur. Bucur făcu apel la o idee depozitată, cîndva, în banca lui.

— Așezați zăpada jur-împrejurul fiecărui pom. S-a înțeles?

Ceata? Nici un gest. Nici o silabă.

— Mă, eu cu voi am vorbit!

— Nouă numai Titi, sîsîi o mogîldeață, ne spune ce să facem și ce nu.

— Oho, deci asta era!... Titi, binevoiește și preia comanda.

O singură invitație, din priviri, a lui Titi spre zăpadă și s-au repezit cu toții la ambele capete ale tunelului. Încărcau calupurile cubice ori paralelipipedice de zăpadă pe sănii și apoi le grămădeau în jurul copacilor plantați cu trei primăveri în urmă. Barbu și Bucur săpau și ei de zor, se pierduseră de mult în tunel, ținîndu-se de bețișoarele subțiri.

— Hei, Barbule, m-auzi?

— Nu-i nevoie să urli atîta, că se dărîmă tunelul.

— Stop! strigă atunci, alarmat, Bucur.

Ceata lui Titi a încremenit și ea. Bucur îl chemă mai mult prin semne pe Barbu afară din tunel.

— Mă, dar noi n-am armat de loc!

— Poftim!

— Trebuie armat tavanul. Vino să m-ajuți.

Și într-o parte și în cealaltă au întins pe curbura tavanului cartonul adus de Barbu, pe care apoi l-au sprijinit în bețe. Cînd au terminat tunelul, au avut ce vedea. Mai întîi că ajutoarele lui Titi nu lăsaseră nici un copac fără zăpadă. Apoi, că soarele de iarnă tocmai înroșea acoperișul grădiniței alăturate blocului. Și în al treilea rînd, au văzut o lanternă roșie — de fapt un beculeț de la pomul de iarnă, conectat la o baterie — înfiptă în zidul tunelului.

— Cine-a pus asta aici?

— Eu, rosti scurt, Titi.

— De ce?

— Să avertizeze că începe tunelul.

Treaba asta, cu avertizatul, îl cam încurcă pe Barbu. Și situația era cu atît mai neplăcută cu cît picii își cam dădeau coate.

— Hei, dați-mi sfoara, n-avu de lucru tocmai atunci Crinela.

— Păi, a rămas pe tunel, crezu de cuviință Barbu să-i răspundă.

— Nu-i nimic. Îl trimit pe Zăvor s-o ia.

— Nu!... Stai!... Oprește-te!... Ți-o plătesc!... Te rog!...

Prea tîrziu. Crinela dăduse drumul lui Zăvor spre nămetele care urca pînă spre etajul unu. Dracul de ied se zbengui ce se zbengui, sub privirile împietrite ale tuturor, după care înhăță cu dinții lui lați sfoara atît de folositoare, și numai ce se încordă și zvîcni în brațele Crinelei. O pulbere subțire izbucni din copitele obraznice, împroșcîndu-i pe toți

— S-a dărîmat! a răcnit speriat, unul dintre băieți.

Pulberea s-a liniștit curînd și au privit atunci, cu toții, tunelul. Era intact.

— Unde vezi tu că s-a dărîmat? îl luă Titi în primire pe băiat.

— Chiar, se miră acesta cu ochii cît cepele. Chiar, uitați-vă, e în picioare!...

Da, tunelul era în picioare, iar pe zidul de zăpadă de la intrare, în înserarea ce cobora, strălucea o luminiță caldă și bună.

O luminiță care-i făcu pe mulți să zîmbească încîntați. Unii dintre ei, de bucurie, începură să-și arunce în sus căciulile. Cel mai bucuros părea să fie însă Bucur, care alerga de la un copac la altul și își nota ceva în carnet. Barbu veni după el, mirat. Nu înțelegea nici de ce aleargă de la un copac la altul, nici de ce își flutură mereu carnetul. Cînd ajunse la ultimul copac, Bucur se întoarse și spuse:

— Ideea puștilor a fost nemaipomenită. Fiecare copac are acum un guler de zăpadă. O trec în carnet. Poate o să-mi fie de folos atunci cînd o să stabilim activitățile de viitor ale grupei.

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

LA IZVOARELE FRUMUSEȚII

O zi albă și-nvăluitoare se deschisese sub fereastra mea și ieșind din casă aveam impresia că mă izbesc de soare, era peste tot soarele, n-aș fi scăpat de el, așa c-am vrut să-l întîmpin, am pornit la drum și hai înainte, 10 km erau mai nimic, fără popasuri sau poticniri, pentru că voiam să descopăr, să redescopăr ceva frumos, de baladă, de poveste...

Așa am intrat în Marginea, sat renumit, renume datorat oamenilor de aici și-ndeletnicirii lor străvechi: arta ceramicii.

La intrare — o oală mare, ca o cupă a ploii, pusă ca să dezlege călătorului poposit aici sensurile acestei așezări. Dincolo, un șirag de case cu migală neașteptată ridicate, și-n față marile, mîndrele porți sculptate, în chenare ce dezvăluiau o altă artă, cea a lemnului, și mă duceau cu gîndul peste munți, între maramureșeni.

Deocamdată însă eram aici și-am dibuit cu simplitate lăcașul unde se plămădea minunea ceramicii. Un meșter în puterea vîrstei — poate i-o păstrase frumusețea lutului acea putere — mi-a dezlegat tainele acestei minuni. Meșterul Traian Onofriciuc mi-a vorbit despre toate acele operații a căror ultimă idee devenea grație. La-nceput a fost argila. Frămîntată cu apă și răbdare, în picioare — dans ce mi-a amintit de străvechi ritualuri — apoi pasta, denumită «boț», ajunsă pe roată și începîndu-și creșterea ei, într-o horă perpetuă și bătrînă, o creștere singuratică parcă, mîinile meșterilor fiind simple atingeri. Mi-a spus meșterul cu o mîndrie a lui că de la doisprezece ani înalță oale și e și asta o meserie care cere suflet și răbdare. Iar cînd stai mereu lîngă argila vie și povestești cu ea frumuseți, asta înseamnă pasiune... Ultimele rotunjiri sînt date formei cu un «fachieș» — așa mi-a spus că se cheamă forma aceea simplă din mîinile lui. Toată această artă are, de altfel, ceva simplu în ea, ceva care pleacă de la buni și străbuni.

Am urmărit, în continuare, evoluția formelor. După ce erau decorate cu o piatră lucioasă de rîu, trebuiau să rămînă, împlinite, în șiruri lungi pe rafturi, cîte 3—4 zile. Faza următoare, cea a arderii, durează cîte 8—9 ore, pînă la înroșirea oalelor, după care, pentru a se înnegri, se țin în continuare în cuptoarele închise ermetic. Iar ca să primească o culoare albă, cuptorul rămîne deschis și în funcție de asta se imprimă acelor uimitoare forme diferite nuanțe. Apoi, decorarea se face tot pe bază de lut și apă. Răcirea durează 12 ore, și gata, au prins încremenire frumoasă oalele și-așteaptă, mîndre, zvelte, să-și împlinească menirea decorativă, adăugată valorii lor simbolice de artă, artă adevărată și bătrînă. Meșterii olari — între 62 și 23 de ani — oameni credincioși acestei străvechi îndeletniciri devenită tradiție. Dacă am număra însă și pe cei care ucenicesc, roată în jurul meșterilor, încercînd să prindă rostul și taina ceramicii, am ajunge la elevii de la școala generală din Marginea, care vin aici și fac practică, tot anul școlar, cîte 4 ore pe săptămînă. I-am căutat și i-am zărit în preajma meșterului pe cîțiva dintre ei: Magopăț Ilie, Lazăr Ionel, Pascaniuc Vasile și mulți alții, care au prins dragoste deosebită pentru dansul roții. Bodnărescu Lazăr, absolvent al școlii generale de aici, lucrează acum, pe lîngă meșteri, încercînd să cunoască totul, privind la rotunjirea formelor, la suișul lor, decis să urmeze același rost, să deprindă aceeași cunoaștere și să stăpînească, și el, lutul, învățîndu-i frumusețea. «Fac meserie de două săptămîni, îmi spune el cu mîndrie. Mi-a plăcut încă de mic să mă uit cum lucrează meșterii și am încercat să-i urmez, am învățat și la școală, dar mai ales aici, lîngă ei, și cred că voi fi și eu un meșter bun.»

Dar și unii dintre cei care abia ucenicesc, elevi din clasa a VII-a și a VIII-a vor, ca și ei, să ducă mai departe acest frumos lucru al oalelor, devenit tradiție, să continue ceea ce se creează de preț aici, în Marginea, cu migală și muncă, alăturîndu-și vîrstele de cea a meșterului cel mai în etate, Mihăilescu Sîrghi, de 62 de ani. Astfel, toți acești oameni, și lîngă ei, pionierii, imprimă specificul locului în lutul cumințit și, în această muncă a lor, întîmpină cu întreaga țară sărbătorile, cîntecul.

La Festivalul Național «Cîntarea României», în prima ediție, au obținut numeroase premii, un premiu II pe țară, prin exponatele de ceramică, iar în această ediție meșterii olari își aduc încă o dată rodul muncii în sălile expozițiilor, la Casa de cultură din Suceava, la București, aceeași minunată ceramică a cărei vechime ca meserie și frumusețe, ca permanență, nu o pot măsura cuvintele. Mai presus de toate, rămîne frumusețea simplă a ceramicii, menirea ei de-a ne încînta ochiul și sufletul, de a ne aminti de tradițiile acestui neam, de priceperea lui în a-și păstra și reînnoi mereu sufletul și iubirea de frumos.

DINA HRENCIUC

CREATORI ȘI INTERPREȚI AI MUZICII TINERE:

BENEDICT Popescu

La Festivalul internațional al cîntecului de la Soci (U.R.S.S.), juriul și spectatorii au aplaudat în egală măsură prezența plină de substanță a unui tînăr interpret român de muzică folk: Benedict Popescu. Se producea astfel cea dintîi recunoaștere internațională a muzicii sale, cunoscută și îndrăgită de către tinerii iubitori ai muzicii din țara noastră. O recunoaștere a unei munci de mai mulți ani, încă de pe vremea cînd Benedict Popescu (în prezent fizician electronist) era elev al Liceului «Dinicu Golescu» din Cîmpulung Muscel. Afirmarea rapidă a talentului său avea să aibă loc în special în cluburile studențești ale Capitalei, unde lumina cîntecului lui Benedict Popescu a curs ani de-a rîndul, ca și în cadrul festivalurilor naționale ale artei studențești. Înregistrările de la radio și emisiunile de televiziune aveau să-l impună atenției unui public larg ca pe un mesager al generației sale, un trubadur modern, preocupat să găsească echivalențe muzicale optime unor texte poetice remarcabile. În cenaclurile «Flacăra», «Amfiteatru» ori în cel al «Scînteii tineretului» au fost lansate astfel melodii pe versuri de Octavian Goga, George Topîrceanu, Mihai Beniuc, Nichita Stănescu. Alte titluri sînt de pe acum binecunoscute: «Aici», (versuri de Mircea Dinescu), «Anii Copilăriei», (Vasile Zamfir), «Închinare», (Anton Stanciu). A realizat, de asemenea cîteva izbutite prelucrări de folclor.

Aceasta ar fi, dintr-o perspectivă statistică, fișa de creație a lui Benedict Popescu. Dar, ca în cazul multor interpreți ai muzicii tinere, arta sa nu poate fi povestită, ci trebuie ascultată, urmărită cu întregul interes pe care-l impune. Și, dacă atunci cînd se vorbește despre interpretul de muzică folk există tendința de a reduce prezența sa la imaginea unui tînăr cu o chitară, în cazul lui Benedict Popescu, această imagine trebuie amplificată, chiar pentru simplul fapt că el utilizează pe lîngă chitară o sumedenie de alte instrumente: ocarină, muzicuță, block-flöte, fluier, clavietă, vioară și variton (instrument pe care și l-a inventat și construit singur, apelînd la experiența sa profesională strictă, aceea de fizician electronist). În acest fel, tînărul artist tinde către acel moment de mare complexitate al actului artistic în care fuzionează mai multe arte surori. Arta lui Benedict Popescu ilustrează spectacolul total, în care poezia, grafica și muzica își dau mîna, spre bucuria deplină a privitorului și a ascultătorului.

TITUS VÎJEU

IDEILOR

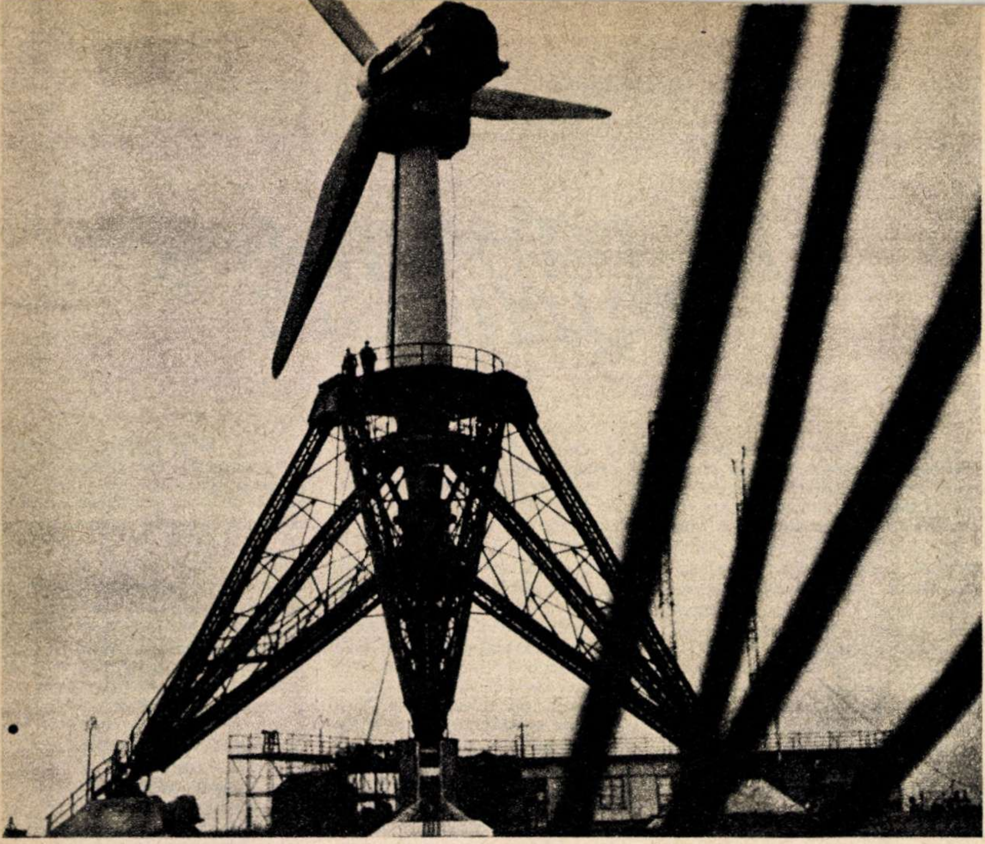

LA ORDINEA ZILEI

AEROGENERATORII

Centralele electrice eoliene reintră din plin în actualitate. O dovadă este apariția giganților. Imaginea noastră reprezintă centrala eoliană de la Nogent-le-Roi (Franța), în greutate de 160 de tone. În Statele Unite se află în studiu o centrală eoliană avînd un diametru de 90 de metri, calculată pentru 2,5 megawați.

În prezent specialiștii sînt preocupați de găsirea unor noi soluții tehnice. Aceasta întrucît creșterea dimensiunilor elicei face ca ansamblul să atingă o greutate disproporționată. Cea mai nouă orientare în studiu se referă la palele non-rigide (suple) și ușoare. O asemenea pală are un bord de atac din duraluminiu îmbrăcat în plastic. La fel este constituit și bordul de fugă. Restul palei însă este suplu și ușor, din spumă de poliuretan, de pildă, cu care se umplu pernele și canapelele, a cărei densitate este 0,02. Pentru a obține o suprafață netedă, se îmbracă totul în folie de polietilenă.

Nu se poate prevedea dacă noile aerogeneratoare vor folosi tipul acesta de pale. În schimb, pare sigur că viitorul aparține palelor elastice și suple.

VIAȚA MĂRII

STUDIATĂ AUTOMAT

De curînd a fost prezentat un nou vehicul automat de explorare submarină, «Varan», care va asigura efectuarea de studii biologice pînă acum irealizabile.

Biologii iau mostre din fundul mării prin carotaj; atunci, informațiile se referă la un punct anume. Sau procedează la dragări; dar informațiile culese în acest fel nu sînt deloc localizate. «Varan» poate efectua fără intervenția omului studii foarte precise.

«Varan» înseamnă: vehicul autonom de cercetări automate pentru Nectobenthos (prin acest termen oceanografii înțeleg fauna care trăiește pe fundul mării). La numele de «Varan» se adaugă numărul 300, ceea ce arată că el poate lucra pînă la 300 m (rezistența la presiune a rezervoarelor sale și a tuburilor construcției impun, pentru moment, această limită de adîncime).

Structura are o lungime de 3,50 m și 1,80 m lățime, vehiculul cîntărind împreună cu întregul echipament 400 kg. El este lansat la apă de pe o navă oceanografică și, întrucît rezervoarele sale de balast sînt pline cu apă, se scufundă. Într-una din cutiile etanșe se află un program înscris pe cartele perforate.

Vehiculul automat coboară lent (30 cm/sec.) pînă la 50 cm de fundul mării. Ajuns la destinație, așteaptă zece minute, pentru ca perturbările nămolului să dispară. Din acest moment el va evolua urmînd ondulațiile fundului submarin potrivit unui plan stabilit, cu o viteză determinată de program, care poate varia de la 2 la 80 cm/sec. Propulsia este asigurată de două țevi care ejectează apă sub acțiunea unor turbine electrice. Trei brațe flexibile asigură menținerea vehiculului la 50 cm de fundul mării.

În drumul său, el ia, la fiecare metru, o fotografie. Alte două turbine acționează o «trompă» posterioară care absoarbe materialele sedimentare, pe o lărgime de 10 cm și la o adîncime de 20 cm. În felul acesta nu sînt aspirate decît materialele cu un diametru mai mic de 8 cm. Dar aparatul nu le păstrează pe toate: un filtru cu ochiurile de 1,4 mm lasă să treacă nisipul. Se păstrează elementele de cîțiva centimetri: micile crustacee, viermii, larvele. Or, tocmai acestea reprezintă hrana peștilor.

Traseul poate fi stabilit pentru a urma o linie dreaptă sau se poate înscrie pe o curbă oarecare. După o perioadă care nu depășește patru ore — acumulatorii posedă o rezervă de 280 amperi/oră — programul prevede insuflarea de aer comprimat în rezervoarele de balast, pentru a le goli de apă. Dispozitivul urcă la suprafață după ce a parcurs aproximativ 2 km, distanță măsurată printr-o roată aflată în contact cu solul.

AGENDĂ COSMICĂ

Anul 1978 a debutat cu o interesantă experiență cosmică; după ce, în octombrie 1977, a fost lansat laboratorul orbital sovietic «Saliut-6», în decembrie și ianuarie două nave de tip «Soiuz» au fost cuplate la stația orbitală. Prima dintre ele, «Soiuz-26», i-a adus la bordul navei pe Iuri Romanenko și Gheorghi Greciko. Aceștia au făcut importante cercetări științifice.

La o lună după lansarea celei dintîi, o a doua navă, «Soiuz-27», i-a depus în laboratorul spațial pe Vladimir Djanibekov și Oleg Makarov. După cinci zile de cercetări efectuate în comun, «oaspeții» s-au despărțit de «gazde», pornind spre Pămînt cu nava acestora, «Soiuz-26».

În sfîrșit, la 22 ianuarie 1978 a avut loc cuplarea la complexul științific pilotat «Saliut-6»—«Soiuz-27» a navei automate de transport «Progress-1». Cuplarea însăși s-a făcut prin mijloace automatizate, cosmonauții desfășurînd numai observarea și controlul operației. «Progress-1» rezolvă problema aprovizionării de durată a stațiilor cosmice pe orbită.

Dincolo de importanța științifică a cercetărilor ce se desfășoară la bordul stației «Saliut-6», experimentul ne face să ne gîndim la unele situații din romanele științifico-fantastice, în care, la bordul unor stații orbitale, cercetătorii activează vreme îndelungată, primind, uneori, oaspeți și colaboratori, precum și, ori de cîte ori este nevoie, materialele necesare atît activității științifice cît și vieții zilnice a cosmonauților.

Deceniul al treilea al erei cosmice începe sub auspicii favorabile.

CÎT CÎNTĂREȘTE O GALAXIE?

Un răspuns la această întrebare s-a obținut la Institutul de astrofizică al Academiei de Științe a R.S.S. Kazahe, care are un observator în Munții Zailiski Alatau, la o altitudine de 1 450 m., nu departe de capitala republicii, orașul Alma-Ata. Oamenii de știință au reușit să «cîntărească» 16 galaxii. Pentru executarea acestei lucrări extrem de complexe, ei au folosit o metodă bazată pe efectul devierii unei raze de lumină sub influența unui cîmp gravitațional puternic. După cum au arătat calculele, fiecare dintre galaxiile studiate are o masă identică celei a o sută de miliarde de sori.

APRINDERE, STINGERE ȘI VARIERE A INTENSITĂȚII DE ILUMINARE PRIN ATINGERE CU MÎNA

În Franța a fost realizată o lampă care poate fi aprinsă, stinsă și modulată în ceea ce privește intensitatea de iluminare prin simpla atingere a soclului. Pentru a se aprinde lampa este suficient să se atingă cu mîna masa metalică a soclului, iar pentru stingerea ei este necesară o nouă atingere. Se poate obține diminuarea treptată a luminozității lămpii prin menținerea mîinii în contact cu soclul. Cînd mîna se îndepărtează, luminozitatea se stabilizează la valoarea la care ajunsese în clipa ruperii contactului. Toate aceste funcții sînt asigurate de un mic modul electronic (34 × 34 × 76 mm) protejat de o carcasă din material plastic. Acest dispozitiv elimină necesitatea unui întrerupător, precum și sistemele de gradare a luminozității pe bază de potențiometre.

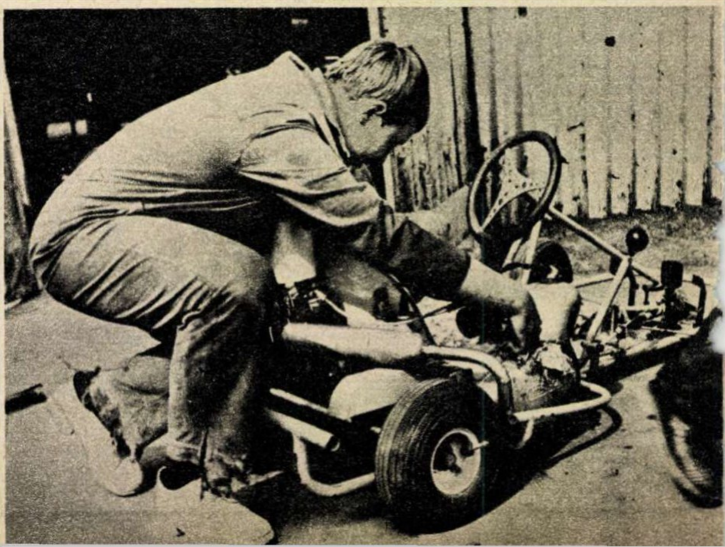

Înaintea pornirii în cursă: Foto: **Ioan Manea, Școala generală Cărand — Arad.**

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI”

VÎLCEA

ÎN AŞTEPTAREA «SĂNIUŢEI DE ARGINT»

Pe pîrtii improvizate ori anume amenajate, peste 40 000 de pionieri şi şcolari vîlceni s-au întrecut în timpul vacanţei de iarnă în concursuri de săniuţe. În aşteptarea etapei judeţene ce va avea loc la Băile Olăneşti (la care se va decerna trofeul «Săniuţa de argint»), cei mai buni dintre ei, cîştigătorii etapelor zonale — peste o sută — se antrenează de zor. Deocamdată toţi sînt potenţiali cîştigători. Rămîne totuşi de văzut a cui săniuţă va alerga mai repede atunci şi acolo.

DIN NOU DESPRE TENIS DAR... DE MASĂ

La Şcoala generală nr. 5 din municipiul Rîmnicul Vîlcea s-au disputat de curînd meciurile de tenis de masă, contînd pentru etapa judeţeană a ediţiei de iarnă a «Daciadei». Aici, sub cupola sălii de sport, s-au întrecut cei 50 de pionieri finalişti ai etapelor zonale. Cîştigătorii sînt doi — Carmela Ştefan, clasa a VII-a, Liceul pedagogic şi Adrian Hedescu, clasa a V-a, Şcoala generală nr. 5.

SCHIURI DE VAIDEENI

Ca-n toată ţara, grija pentru dezvoltarea unui tineret viguros se face simţită din plin şi aici, pe meleagurile vîlcene. De la declanşarea «Daciadei» şi pînă în prezent, la Rîmnicu Vîlcea, Drăgăşani, Horezu şi Călimăneşti au absolvit cursuri de înot peste 1 600 pionieri. În timpul iernii, terenurile de tenis asfaltate au fost transformate în veritabile patinoare, mai bine de 2 000 de pionieri şi şcolari avînd astfel posibilitatea să înveţe să patineze. Şi practicarea schiului cîştigă din ce în ce mai mulţi adepţi printre purtătorii cravatei roşii cu tricolor. La Voineasa, Brezoi, Horezu şi Vaideeni există aproximativ 3 000 de schiori calificaţi prin cursuri de iniţiere. Şi pentru că veni vorba de schiuri: s-ar putea ca la viitoarele concursuri să fie omologate şi «schiurile de Vaideeni» — despre care am auzit că alunecă nemaipomenit. Pentru că micii schiori de aici au şi ei orgoliile lor: îşi confecţionează singuri schiurile şi susţin că sînt mult mai bune decît cele din comerţ.

TIMIŞ

ÎNOT ÎN PLINĂ IARNĂ

«Daciada» a declanşat resortul unor nebănuite resurse de participare a pionierilor la sportul de masă ca şi la cel de performanţă. Şi dacă despre etapa de vară vorbim la timpul trecut, cea de iarnă este în plină desfăşurare.

Zeci şi sute de pionieri timişoreni s-au întrecut la tenis de masă, şah, atletism, au participat la interesante şi viu disputate meciuri de fotbal şi baschet ori au luat startul la tradiţionalul cros organizat în centrul oraşului. Faza municipală, pentru decernarea trofeului «Căluţul de fildeş» la şah, s-a desfăşurat între 12 şi 20 decembrie. S-au disputat partide foarte numeroase şi interesante, iar în final victoria a revenit binecunoscuţilor şi talentaţilor pionieri şahişti de la Liceul «C.D. Loga». Ulterior ei au fost desemnaţi să participe şi la campionatul naţional şcolar, desfăşurat nu de mult în staţiunea Neptun, de unde s-au întors cu o medalie de argint.

Pionierii timişoreni sînt şi mari iubitori ai înotului. Pentru practicarea acestui sport ei au la dispoziţie aproximativ zece bazine acoperite şi un ştrand termal în aer liber. «Cupa vacanţei de iarnă» la înot, probă la care au luat startul peste 100 de pionieri, s-a desfăşurat la noul bazin al sporturilor nautice aflat în zona de vest a Timişoarei. Cîştigătorii întrecerii sînt elevii Rozalia Tarista şi Ştefan Wilselmos de la Şcoala generală nr. 1.

O INIŢIATIVĂ DEMNĂ DE URMAT

«Ziua de luni — ziua sportului de masă!» Sub această deviză, în municipiul Timişoara a luat fiinţă o valoroasă iniţiativă, menită să impulsioneze activitatea sportivă de masă.

Astfel, la începutul fiecărei săptămîni, cluburile şi bazele sportive «Medicina», «C.F.R.», «Electrica» şi altele sînt gazdele întrecerilor sportive pionereşti programate în cadrul «Daciadei». Iniţiativa aceasta reprezintă rodul unei armonioase colaborări între Consiliul judeţean al Organizaţiei Pionierilor şi Consiliul judeţean pentru educaţie fizică şi sport, între şcoali şi cluburile sportive din oraş. Iată deci materializată o acţiune izvorîtă din munca devotată şi plină de dragoste a celor ce se ocupă de mişcarea sportivă de masă din judeţul Timiş.

EMILIA NICULESCU

Rezultatele concursului „EXPLORATOR“

Timp de cîteva luni, datorită concursului nostru de orientare turistică, numeroşi cititori s-au aflat în postura de... exploratori. Şi pe teren, pe cărările patriei adică, dar îndeosebi la masa de lucru, urmărind şi însuşindu-şi «ABC-ul» de orientare oferit de revista noastră şi rezolvînd problemele care l-au însoţit.

A fost — după cum ne-au mărturisit în scrisorile lor toţi participanţii — o preocupare pasionantă şi îndeosebi utilă, care i-a familiarizat cu tainele orientării, ajutîndu-i să se folosească oricînd şi-n orice împrejurare de hartă şi busolă, să se poată descurca în deplasarea în orice teren şi în orice situaţii, atît obişnuite cît şi neobişnuite. Ceea ce nu-i puţin.

Fiind totuşi vorba despre un concurs, sîntem obligaţi să trecem peste utilitatea în sine a cursului nostru de orientare (ţinut cu sprijinul substanţial şi competent al profesorului **Dezsö Heintz** din Sibiu, un mare iubitor şi animator al acestei preocupări cu caracter sportiv) şi să-i dăm publicităţii pe cei mai buni dintre cei buni. Iată care au fost, după o temeinică studiere şi «cîntărire» a răspunsurilor, premiile acordate de juriul concursului:

PREMIUL I — o trusă de desen tehnic — **Septimia Smaranda,** clasa a V-a, Liceul «George Coşbuc», Cluj-Napoca, judeţul Cluj;

PREMIUL II — un ceas de mînă — **Călin Emanoil Sterescu,** clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 4, Curtea de Argeş, judeţul Argeş;

PREMIUL III — un aparat foto — **Nicolae Diaconescu,** Şcoala generală nr. 1 Caracal, judeţul Olt.

Menţiuni — busole şi cărţi:

1. **Gabriela Gîndea,** clasa a VI-a, Şcoala generală nr. 11, Galaţi, judeţul Galaţi;
2. **Hemcinschi Corneluş,** clasa a VII-a, Şcoala generală din satul Tudor Vladimirescu, comuna Avrămeni, iudeţul Botosani:
3. **Viorel Arion** din Hunedoara;
4. **Dumitru Codescu,** clasa a V-a, Şcoala generală nr. 21, Ploieşti, judeţul Prahova;
5. **Mihai Friculescu,** Băileşti, judeţul Olt;
6. **Alexandru Taşcă,** Liceul «Gheorghe Şincai», Bucureşti;
7. **Gheorghe Popişteanu,** clasa a VII-a, Şcoala generală nr. 22, Bucureşti;
8. **Doina Damian,** clasa a VI-a, Şcoala generală nr. 2, Mărăşeşti, judeţul Vrancea;
9. **Oprea Radu,** Bucureşti;
10. **Doru Cusic,** Şcoala generală din comuna Rădăuţi-Prut, judeţul Botoşani.

Menţiuni colective — busole şi cărţi:

1. Detaşamentul clasei a IV-a A, Şcoala generală nr. 1 din comuna Vasilaţi, judeţul Ilfov.
2. Detaşamentul clasei a II-a B, Şcoala generală nr. 2 din comuna Fundeni, judeţul Ilfov.

Menţiune specială (constînd într-o busolă şi în... cărţi de poveşti) — şoimului **Cristian Chinciuşan,** grupa mare a grădiniţei de copii de pe lîngă Şcoala generală nr. 1, Tîrnăveni, judeţul **Mureş.**

UN VIITOR MARE CAMPION?

Desigur, atletismul românesc a avut şi are multe talente. Pe drumul aspru, plin de obstacole al performanţei, unele se pot pierde, altele însă, după ani de muncă perseverentă, de pregătire intensă, devin campioni autentici. Am considerat întotdeauna că, înaintea laudelor, trebuie să aşteptăm în primul rînd, din partea acestor speranţe sportive, confirmarea talentului lor în competiţiile cele mai dificile, în întrecerile de anvergură naţională sau internaţională. Să devină adică certitudini. Iată însă, că, scriind astăzi despre Ion Buliga, o facem cu convingerea că acest foarte tînăr atlet, pe cît de dotat pe atît de serios, de harnic şi ambiţios, va confirma în viitor speranţele noastre prin remarcabile performanţe.

Cine este, aşadar, Ion Buliga, acest «copil-minune» al atletismului nostru? Are 15 ani, este elev în clasa a IX-a a Liceului nr. 1 din oraşul Drobeta-Turnu Severin. Profesorii şi colegii de clasă — în mijlocul cărora pare, cu statura sa (1,84 m înălţime şi 75 kg greutate) — un adevărat Gulliver! îl apreciază pentru pasiunea pe care o dovedeşte pentru matematică şi fizică. Pe stadion, colegii din secţia de atletism, antrenorul său, prof. M. Marian — şi toţi cei apropiaţi atletismului tînăr — sînt uimiţi de progresul foarte rapid al lui Buliga însă îi recunosc cu toţii calităţile sale polivalente. La o vîrstă la care este dificil de a se face aprecieri asupra opţiunii unui junior pentru o probă sau alta, Ion Buliga are deja un palmares bogat. Face sport de performanţă de patru ani şi pentru a-i aminti doar ultimele succese să notăm că la campionatele naţionale ale juniorilor III (14—15 ani) desfăşurate în vara trecută el a cîştigat trei titluri de campion: la aruncarea greutăţii, la aruncarea suliţei şi la poliatlon (octatlon), unde a stabilit un excelent record republican — 2 577 p. Specialiştii care se ocupă de pregătirea juniorilor spun că acest record va fi foarte greu de doborît, cel puţin în viitorul apropiat. Noi nu împărtăşim această părere, gîndindu-ne că recordmanul nostru va activa şi în sezonul care urmează în cadrul aceleiaşi categorii de vîrstă şi că va depăşi, cu siguranţă, punctajul actual.

Ion Buliga se află la începutul unei promiţătoare cariere. Are toate calităţile şi condiţiile pentru a se afirma în continuare, atît cu prilejul competiţiilor care se vor desfăşura sub genericul luminos al «Daciadei», cît şi în viitor, în campionatele internaţionale.

VLADIMIR MORARU

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA **Desene: ION MIHĂESCU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Datorită priceperii tatălui lui Viorel, spiritului său de sacrificiu, defecțiunea la funicular a fost remediată. Pînă la repunerea în funcțiune a benzii transportoare, expedierea calcarului spre combinatul de ciment se va face, așadar, cu ajutorul vechiului funicular. Recunoscători pionierilor pentru contribuția pe care au adus-o la grăbirea rezolvării situației provocate de avalanșa stîncilor, oamenii din carieră le oferă prilejul de a cunoaște mai bine munca lor în condițiile aspre ale muntelui. Ghid le este tînărul miner rănguitor Stelică. După vizitarea carierei, acesta se oferă să-i conducă pe copii pînă sus, la enigmaticul «Cuib al vulturilor».

— EPISODUL 9 —

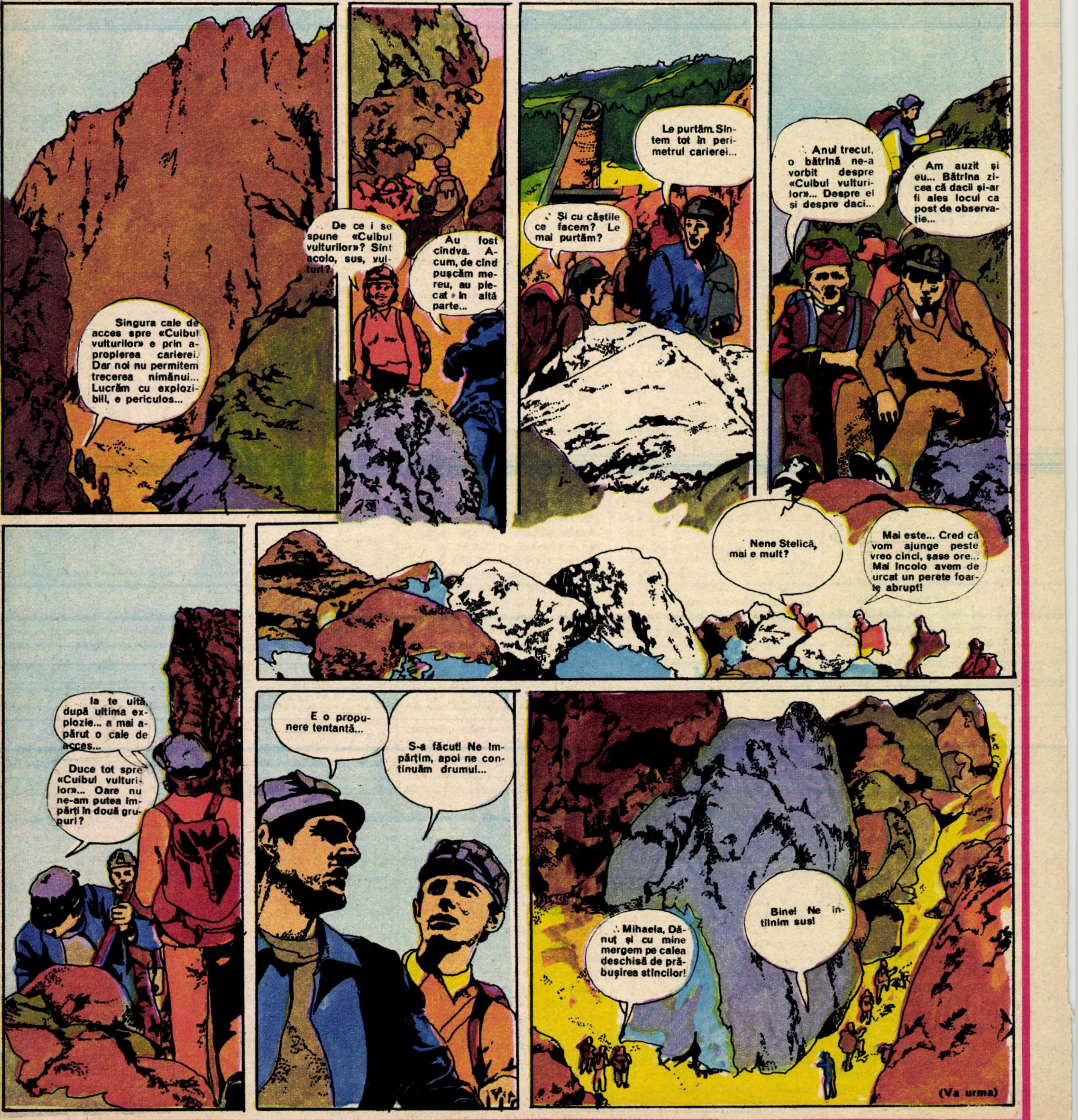
Singura cale de acces spre «Cuibul vulturilor» e prin apropierea carierei. Dar noi nu permitem trecerea nimănui... Lucrăm cu explozibil, e periculos...
De ce i se spune «Cuibul vulturilor»? Sînt acolo, sus, vulturi?
Au fost cîndva. Acum, de cînd pușcăm mereu, au plecat în altă parte...
Și cu căștile ce facem? Le mai purtăm?
Le purtăm. Sîntem tot în perimetrul carierei...
Anul trecut, o bătrînă ne-a vorbit despre «Cuibul vulturilor»... Despre el și despre daci...
Am auzit și eu... Bătrîna zicea că dacii și-ar fi ales locul ca post de observație...
Nene Stelică, mai e mult?
Mai este... Cred că vom ajunge peste vreo cinci, șase ore... Mai încolo avem de urcat un perete foarte abrupt!
Ia te uită, după ultima explozie... a mai apărut o cale de acces...
Duce tot spre «Cuibul vulturilor»... Oare nu ne-am putea împărți în două grupuri?
E o propunere tentantă...
S-a făcut! Ne împărțim, apoi ne continuăm drumul...
Mihaela, Dănuț și cu mine mergem pe calea deschisă de prăbușirea stîncilor!
Bine! Ne întîlnim sus!

(Va urma)

ATELIERUL FANTEZIEI

28

CUCERITORII VĂZDUHULUI

Mărindu-se viteza și înălțimea atinse de avioanele de performanță, se ajunge la o nouă barieră, cunoscută sub numele de «barieră termică». Cu cît altitudinea crește, cu atît temperatura aerului scade. În același timp, frecarea dintre avion și aer determină o creștere a temperaturii învelișului exterior al avionului. Diferența mare dintre temperatura scăzută a aerului și cea foarte ridicată a învelișului avionului face ca metalul să cedeze.

Dar nici «bariera termică» n-a putut rezista multă vreme în calea omului. Ea a fost trecută în urma construirii unor aparate realizate din materiale speciale, izolîndu-se cabina de corpul avionului și răcind continuu suprafața acesteia. În 1961, un avion de o asemenea construcție atinge înălțimea de 48 000 m, apoi, un altul, 65 532 m. Firește, aceste zboruri n-au putut fi efectuate înainte de realizarea «combinezonului anti G» (costumul de suprasarcină — un echipament închis ermetic, cu întărituri în dreptul gîtului, al încheieturilor și al șalelor, prevăzut cu vertebre suple de-a lungul spatelui, al brațelor și picioarelor; în interiorul lui se găsește o instalație de încălzire, iar în exterior este prins harnașamentul de fixare a sacului parașutei).

O altă problemă ridicată de creșterea vitezelor a fost cea a salvării pilotului cu parașuta. Părăsirea avionului la viteze foarte mari nu se mai putea efectua ca în trecut. Este inventat scaunul catapultabil. Firește, saltul pilotului se efectuează în combinezonul de suprasarcină, iar în sacul parașutei se află butelii de oxigen.

(Va urma)

EMIL MUNTEANU RETEVOESCU

TRIVERB

(5, 2, 5)

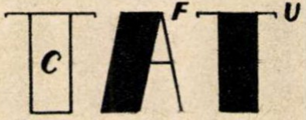

ORAȘELE MUZICII

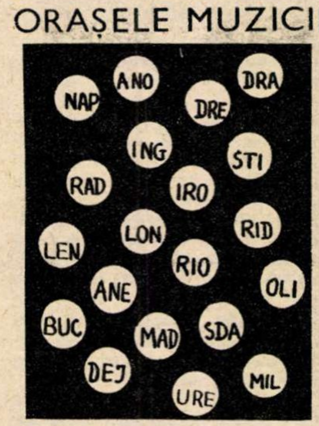

Unind corect grupurile de trei litere din figura de sus, veți reuși să compuneți numele a opt orașe celebre pentru viața muzicală a lumii.

DEZLEGĂRI

ORAȘELE MUZICII: București, Dresda, Leningrad, Londra, Madrid, Milano, Napoli, Rio de Janeiro.

TRIVERB: Cîntă la flaut

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	C	A	R	A	G	I	A	L	E	◢	
2	A	T	E	L	I	E	R	E	◢		
3	T	E	M	E	◢	R	A	◢			
4	A	N	◢	Ș	A	N	T	I	E	R	E
5		A		T		I	◢				◢
6		◢		◢		◢	C	◢	R	A	C
7		B					A	R		◢	A
8	G	A	H	A	◢		T	V			R
9		N		◢	G	O	E	◢			T
10	◢	C	◢	L	E	C	T	R	E	◢	E
11	C	A	R	T	E	◢	E	L	E	V	A

LA ȘCOALĂ

ORIZONTAL: 1) Autorul schiței «Un pedagog de școală nouă» (1852—1912). 2) Aici se îmbină teoria cu practica. Heliu. 3) Sînt date pentru a fi efectuate acasă. Soare la egipteni. Culoarea optimismului. 4) Cel școlar începe la 15 septembrie. Aici se învață meseria de constructor (pl.). 5) Obiect de învățămînt. Frunze de conifere. 6) Crustaceu. 7) Cartea debutului. 8) Se învață la muzică. Concurență. 9) Erou de la 1877. Personaj caragialesc. Volum. 10) Sînt date în clasă pentru a fi învățate. 11) Pe ea se poate călători imaginar. În bancă (fem. pl.).

VERTICAL: 1) Oglinda clasei (pl.). 2) «Școala din...» pictură de Rafael. Locul școlarului. 3) Începe remedierea! Semne grafice. 4) Selecționați. Calciu. Lat pe extreme! 5) Cap de girafă! Înainte. Literă chirilică. 6) A trece prin anotimpul zăpezii! Arbust mic. 7) Brăzdat. Prezențe în geanta elevului. 8) Lecție scurtă! În pian! Radu Voinescu. Pe mijlocul filei! 9) Pauză școlară. 10) Poet contemporan, autorul poeziei «Cartea» (Ion). Localitate mică! 11) Lucrări școlare. Obiect de învățămînt.

DICȚIONAR: GEA, DROC.

NICOLAE PESCARU

FILATELIE

ÎNCEPUTURI

Originile poștei se pierd în negura veacurilor. Cele mai vechi relatări provin de la istoricii eleni Herodot, Xenophon, Diodor, care ne-au lăsat în scrierile lor detalii despre modul în care era organizat serviciul poștal în Egiptul antic — unde curierii poștali erau numiți **simmaci** — și în Persia lui Cirus — în care organizația poștală se numea **angara** și avea linii poștale numite **agareion** deservite de **angari**; această organizare poștală s-a păstrat aproape neschimbată pînă în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Împrumutat de la chinezii antichității, sistemul de organizare a poștei persane a fost preluat apoi de romani și extins în Dacia.

Legătura între **Roma** și **Dacia** se făcea pe două drumuri principale, care porneau de la Roma trecînd unul prin Ariminium, Singidunum (Belgradul de azi), Arcidava (Vărădia), Tibiscum (Caransebeș) și altul prin Capua, Drobeta (Drobeta-Turnu Severin) și Rătiaria. În Dacia drumurile se bifurcau pînă la Apulum (Alba Iulia), Napoca (Cluj-Napoca), apoi spre Moldova pe malul Mureșului și al Tîrnavei, spre Orheiul Bistriței, prin Transilvania, prin pasul Oituz.

Numit **cursus publicus,** serviciul poștal era organizat astfel încît stațiile de poștă să se afle la o depărtare de cel mult o zi una de alta, fiind împărțite după importanța lor în **civilitates, mutationes** și **mansiones.** Ele cuprindeau adăposturi pentru curieri, un grajd pentru 40 de cai și o magazie de furaje. Stațiile de poștă erau conduse de un **marceps,** funcționar desemnat pe termen de cinci ani, avînd ca personal **veredari** (curieri), **muliones** și **hippocami** (îngrijitori de cai), **mulomedici** (veterinari) și **carpentari** (lucrători însărcinați cu întreținerea căruțelor de poștă). Cheltuielile pentru funcționarea serviciului poștal cădeau în sarcina populației dace. Transportul se făcea foarte rapid. Un curier folosind o **vereda** (căruță de poștă) străbătea într-o singură noapte o distanță de 100 km.

I. PENESCU

CONCURSUL FILATELIC

ETAPA A VI-A

1. Cînd apar primele mărci poștale românești?

2. Care este prima emisiune de mărci a R.S. România? Indicați și data emiterii.

ZÎUA PORȚILOR DESCHISE LA „Cutezătorii”

„Ca în fiecare miercuri, ne întrebam: cine vor fi oaspeții noștri de azi? Nu știam despre ei mai mult decît scrie pe o matricolă școlară. În cazul nostru: **Școala generală nr. 114.** Dar ce reprezintă ei, fiecare în parte și toți laolaltă? Ne-am dumerit odată cu sosirea lor. Un cuvînt de bun sosit, o rapidă trecere în revistă a comorilor care împodobesc încăperile redacției, adevărate opere de artă realizate de pionieri din toate colțurile țării, și «vizita de lucru» poate începe. După o scurtă dezbatere despre rubricile revistei noastre, dezbatere din care nu au lipsit opiniile personale și propunerile — foarte interesante —, din mape au apărut desenele și versurile pregătite pentru cenaclu, din buzunare știrile despre numeroasele domenii în care se ilustrează hărnicia inimoșilor de la 114. Cei prezenți sînt invitați la dezbatere. Autorii desenelor, ai poeziilor nu sînt cu toții de față. Lucrările lor sînt prezentate de colegii din cercurile respective: **Alina Pelteacu,** clasa a VII-a B (artă plastică) și **Gabriela Vică,** clasa a VIII-a C (creație literară). Pe primul loc se plasează versurile dedicate mamei de **Carmen Penciulică,** pe care le veți citi într-una din paginile sărbătorești de întîi martie. Dar fiecare pionier a adus o știre dintr-un domeniu sau altul: **Marta Rădoi,** dintr-a VIII-a B (activitate de orientare școlară și profesională), **Nicolae Brata,** a VIII-a A (activitatea în atelierele școlare), **Marius Serafim,** din aceeași clasă (cercul de studii ateist-științifice), **Vanda Ghențulescu,** a VIII-a B (activitate sportivă), **Codruț Tolea,** a VI-a A (turism), **Paul Constantinescu,** a VII-a A (Micii milițieni), **Anda Livadariu,** a IV-a A (Mîini îndemînatice), și **Denise Dumitrescu,** a V-a B (abonamente la «Cutezătorii»). Informațiile furnizate de ei vor apărea cît de curînd în spațiul rubricilor noastre.

În aceeași zi, o brigadă a Atelierului fanteziei, condusă de redactorul-șef al revistei, Mihai Negulescu, a răspuns invitației lansate de pionierii de la **Școala generală Mogoșoaia.** Tovarășul **Ion Ioniță,** primarul comunei, a avut cele mai calde cuvinte la adresa interesului față de carte, față de literatură, de poezie care îi reunise pe cei prezenți. Fructuosul dialog pe marginea cărților citite și a revistei «Cutezătorii» a fost urmat de o demonstrație «pe viu» susținută de un ansamblu al claselor a III-a C și a IV-a A, dirijat de pioniera **Nicoleta Stoica.** Au recitat și au cîntat cu mult suflet **Luminița Păuna, Liliana Vasiliu, Cornelia Bivolaru, Daniela Șerban, Ovidiu Răsărit** și alții. Sala i-a răsplătit pe talentații interpreți cu aplauze binemeritate. Atelierul fanteziei le adaugă pe ale sale.

Cronicar

Amintim cititorilor că la «Cutezătorii» fiecare miercuri este o **Zi a porților deschise.** Grupurile se vor anunța la telefonul 17 60 10, interior 1171.

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

SALVAREA MONUMENTELOR ACROPOLEI, ÎN ATENȚIA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ

De douăzeci și patru de secole, Acropole — celebra colină ateniană pe care marii maeștri ai arhitecturii și sculpturii clasice grecești au înălțat un prestigios ansamblu monumental — transmite umanității mesajul unei arte care a atins perfecțiunea și care constituie și astăzi o prețioasă sursă de inspirație pentru artiști din întreaga lume.

Cu toate că acum celebra Acropole mai păstrează doar vestigiile înfloritoarei culturi care s-a născut sub soarele Aticei, cunoașterea lor amintește de impresionanta epocă istorică în care omul antichității, cunoscînd libertatea cucerită prin luptă, a creat opere nemuritoare.

În secolul al V-lea î.e.n., după victoriile de la Salamina, primul gînd al atenienilor a fost de a reconstrui monumentele distruse de perși. Marele om de stat atenian Pericle a hotărît să treacă la realizarea unei vaste opere de reconstrucție a Atenei, măcinată de îndelungații ani de războaie. În viziunea sa, principalele edificii menite să dea strălucire Atenei erau prevăzute a fi ridicate pe vîrful colinei stîncoase, înaltă de 150 m, ce domina întregul oraș. Și astfel, pe locurile unde prin anul 3500 î.e.n. oamenii neoliticului găsiseră adăposturi sigure și unde, mai apoi, artiștii epocii geometrice înălțaseră primele edificii dedicate Atenei — protectoarea orașului — a început ridicarea noilor construcții. Sub imboldul lui Pericle, marii arhitecți Ictinos și Calicrates au început lucrările monumentalelor construcții din marmură, care au ajuns pînă la noi: Partenonul și Propileele, iar mai apoi Erehteionul și edificiul dedicat Atenei Nike (victorioase), precum și altele de mai mică amploare.

Partenonul, primul dintre edificiile înălțate în acea perioadă pe Acropole, este construit în întregime din marmură, în stil doric. Acestei creații arhitecturale fără egal, marele artist Phidias i-a adăugat o decorație sculptată, grandioasă: 92 de metope, două frontoane și o friză exterioară ce se întinde pe 160 m lungime. De-a lungul acestei frize artistul a sculptat circa 400 de figuri de oameni și peste 200 de animale. Tema ei este o veche serbare națională ce avea loc la Atena din patru în patru ani. Phidias a avut ideea genială de a imortaliza, pentru prima oară, în marmură scene din viața poporului Atenei: de-a lungul frizei pot fi admirate chipuri de bărbați tineri și vîrstnici, precum și de tinere fete care, într-o veselie generală, participă la marea serbare. Din scenele de viață ce se desfășoară de-a lungul celor 160 de metri ai frizei se poate desprinde imaginea omului care apare în adevărata accepțiune a responsabilității și libertății sale.

Mai tîrziu — după moartea lui Pericle — pe Acropole au fost înălțate, potrivit planurilor stabilite de el, alte edificii, printre care și Erehteionul — construit în stil ionic. Dimensiunile sale modeste, expresivitatea și finețea stilului îl opuneau stilului sobru doric al Partenonului. La una dintre cele trei intrări ale edificiului artiștii vremii au înălțat un portic al cărui acoperiș este susținut de un grup de statui feminine — cariatidele.

La poalele colinei se mai află vestigiile celor două mari teatre antice — teatrul lui Dyonisos și Odeonul.

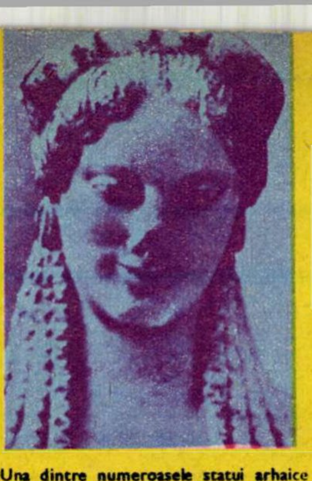

Una dintre numeroasele statui arhaice (520 î.e.n.) redescoperite spre sfîrșitul secolului al XIX-lea.

Detaliu din sculptura «lupta giganților» care îmbogățea frontonul unui edificiu înălțat în anul 525 î.e.n.),

Astăzi vestigiile tuturor acestor grandioase opere ale antichității clasice grecești sînt amenințate cu distrugerea. Poluarea atmosferică și umiditatea, care rod fără cruțare marmura, ca și lipsa de grijă a milioanelor de turiști care calcă anual pe stînca Acropolei sînt doar cîteva dintre cauze. De altfel, distrugerea monumentelor și alterarea aspectului Acropolei au început încă din secolul al XVII-lea. Propileele — marea poartă de intrare în ansamblul Acropolei — au fost grav afectate atunci de o puternică explozie, în timp ce templul Atenei Niké a fost demolat de turci pentru ca din elementele sale să construiască un bastion de apărare. În plus, de-a lungul timpului multe dintre sculpturi au fost furate.

Lucrările de degajare și restaurare a vechilor monumente au fost întreprinse din anul 1833. Aspectul de astăzi al Acropolei datează din perioada 1885—1890, cînd au fost efectuate primele mari săpături și restaurări. Considerate pierdute, un mare număr de sculpturi arhaice reprezentînd tinere fete, care împodobeau odinioară frontoanele edificiilor și alte elemente arhitecturale au fost redescoperite iar astăzi ele pot fi văzute în Muzeul Acropolei.

Pentru a le salva de distrugere, spre operele Acropolei își îndreaptă astăzi atenția specialiștii din întreaga lume. Au și fost propuse numeroase proiecte de conservare. Specialiștii elvețieni, de pildă, au propus punerea la adăpost a întregii Acropole sub o cupolă semisferică din plastic. S-a considerat însă că prin această soluție răul nu ar fi înlăturat definitiv. După dezbateri aprinse s-a ajuns la concluzia că ar fi mai bine — atît pentru atenieni, cît și pentru milioanele de turiști — ca părțile cele mai amenințate ale monumentelor să fie adăpostite în muzeu, iar în locul lor să fie așezate còpii. S-a propus, de asemenea, ca la sud de Acropole, în fața teatrului antic al lui Dyonisos, să se construiască un muzeu în care să fie expuse piesele originale. Autoritățile grecești au găsit însă că este dificil și riscant să se mai construiască la poalele Acropolei. Pentru a găsi soluția cea mai potrivită, menită să ducă la salvarea capodoperelor Acropolei, care de 2 400 de ani înfruntă timpul, a fost lansat un concurs prin care arhitecți din Grecia și din alte țări sînt invitați să-și prezinte proiectele.

E. ROȘCA

Cutezătorii:
Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

-MUREȘ
pentru

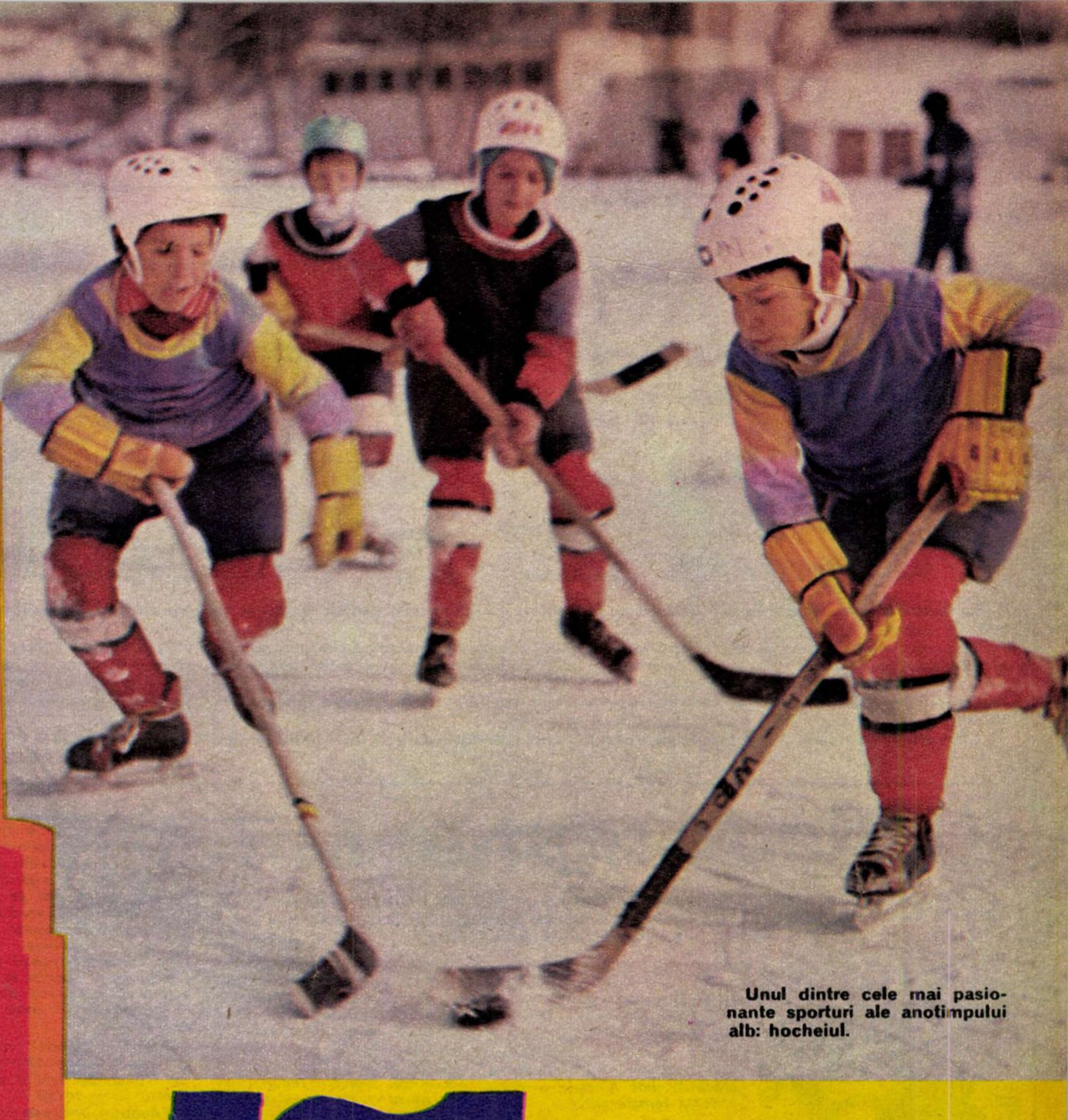

Unul dintre cele mai pasionante sporturi ale anotimpului alb: hocheiul.

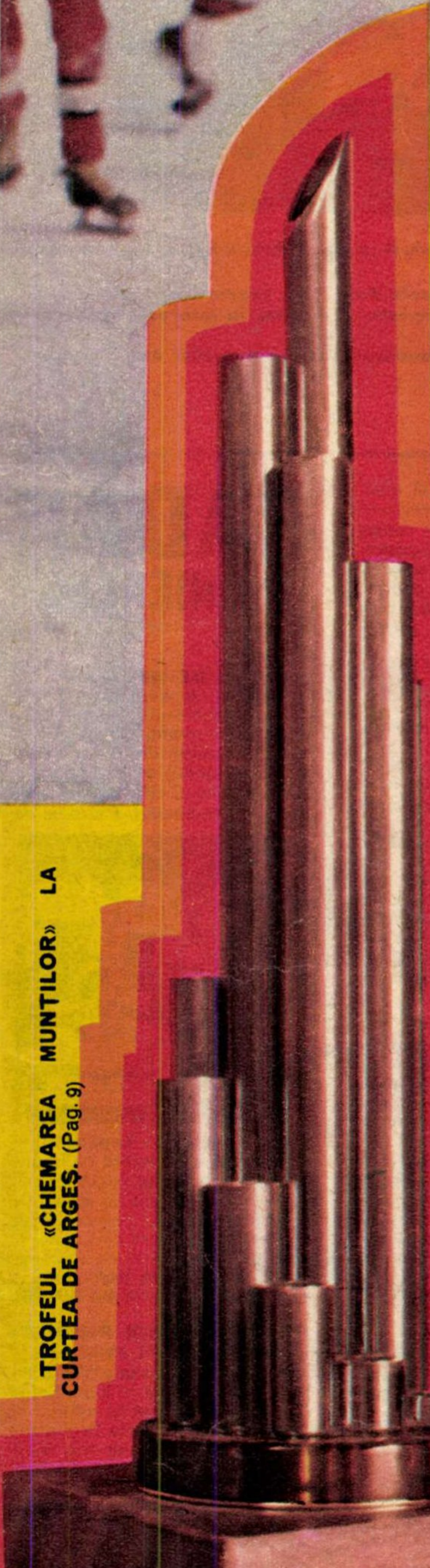

TROFEUL «CHEMAREA MUNȚILOR» LA CURTEA DE ARGEȘ. (Pag. 9)

7

JOI, 16 FEBRUARIE 1978,
ANUL XII (NR. 542)

Din sumar:

- ***STAFETA CUTEZANȚEI COMUNISTE***
- ***DE LA CUVÎNT, LA FAPTĂ!***
- ***FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ***
- ***RALIUL IDEILOR***
- ***ATELIERUL FANTEZIEI***
- ***SPORT***

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

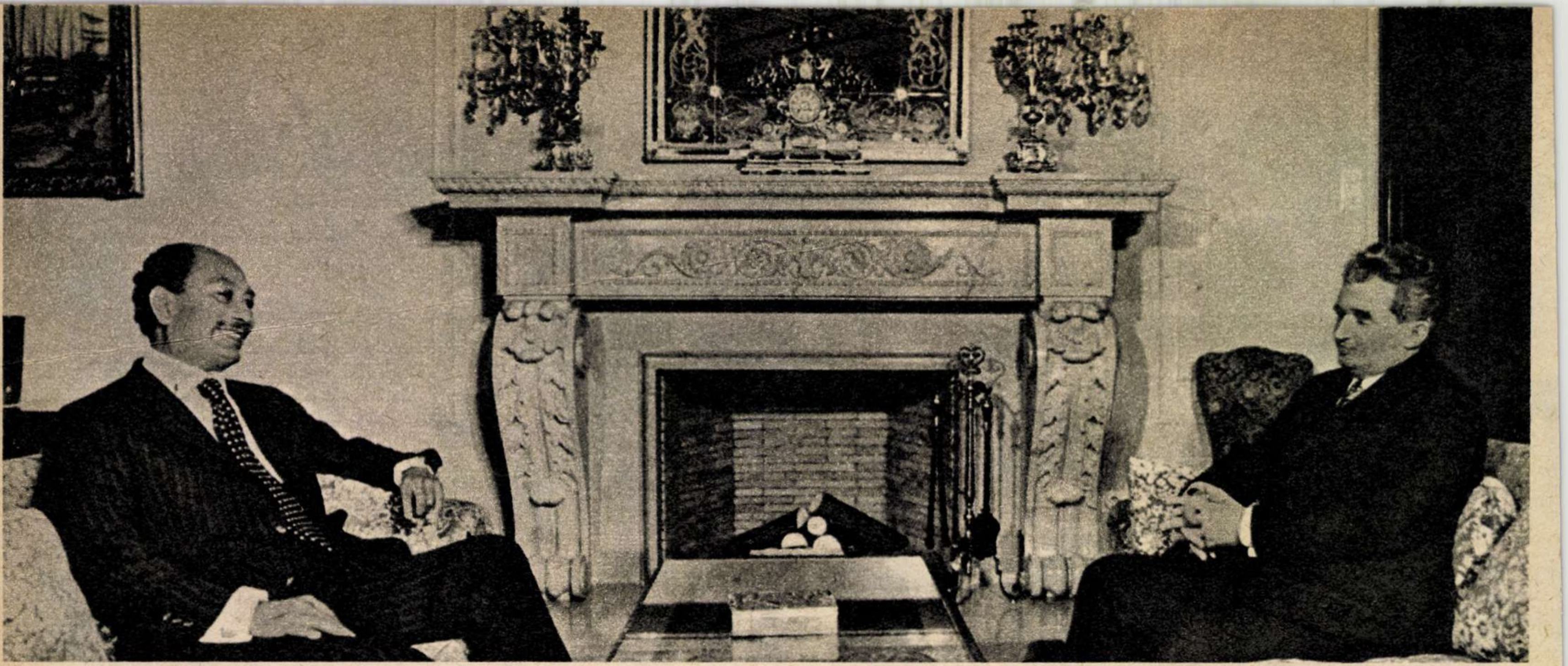

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, ne-a vizitat țara președintele Republicii Arabe Egipt, Mohammed Anwar El Sadat.

Cu acest prilej, cei doi șefi de stat au analizat modul în care se desfășoară conlucrarea pe multiple planuri dintre cele două țări, exprimînd hotărîrea de a se dezvolta în continuare relațiile de prietenie și colaborare româno-egiptene pe temeiul principiilor egalității și respectului mutual, în interesul progresului ambelor state, al prosperității popoarelor lor.

Cei doi președinți au afirmat că trebuie întreprinse noi eforturi în vederea soluționării, pe baza principiilor cunoscute, a problemelor din Orientul Apropiat.

Convorbirile au avut un caracter prietenesc și rodnic, desfășurîndu-se într-o ambianță de caldă cordialitate.

Oglinda săptămînii

● «VIN' LA MILCOV CU GRĂBIRE!» ● UN DETAȘAMENT DE PIONIERI FRUNTAȘ ● ALAIUL DE CARTURI ● ȘCOALA NOASTRĂ, CASA NOASTRĂ ● MAEȘTRII DIN VULTUREȘTI ● PIONIERII PE ȘANTIER

● Pioniera fotoreporter Maricica Trifan de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Focșani, a redat într-un set de fotografii ampla manifestare pionierească interjudețeană «Vin' la Milcov cu grăbire!» care se desfășoară anual în județul Vrancea. La această impresionantă manifestare au participat aproape 3 000 de pionieri și șoimi ai patriei, reprezentanți din 11 județe din țară.

● Cunoscuții pictori din Vulturești își sporesc celebritatea nu numai prin creațiile lor distinse cu premii și medalii în țară și peste hotare, la Paris, Moscova, Tokio, New York, Istambul etc. ci și prin mereu crescînda afluență a noilor talente în propriul lor atelier. Cifra de 60 de pionieri pictori a urcat la... 300 întrucît toți copiii din Vulturești, de la grădiniță pînă la clasa a VIII-a pictează remarcabil!

● Am fost înștiințați printr-o corespondență primită de la Consiliul județean Alba al Organizației Pionierilor că detașamentul de pionieri al clasei a VI-a A, de la Școala generală Ampoița, s-a evidențiat prin rezultatele obținute la învățătură, disciplină și hărnicie. Le urăm succes și-n acest trimestru și-n întregul an școlar!

● Pionieri îndemînatici, constructorii de carturi de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Cîmpulung-Moldovenesc, sînt în plin lucru, realizînd al treilea «bolid» care să meargă pe roate. Pionierii de aici vor să întîmpine primăvara cu un adevărat alai de carturi construite de ei din deșeuri recuperate de la diferite întreprinderi.

Un exemplu concret al înțelegerii ideii de **salt în calitate** la învățătură: cei mai studioși pionieri, de la Școala generală nr. 121 din Capitală s-au întîlnit în biblioteca școlii pentru a elabora interesante concursuri pe teme legate de obiectele studiate în clasă.

● Pionierii din comuna Petrești — Dîmbovița se numără printre spectatorii statornici ai prietenilor lor mai mici, șoimii patriei de la grădinițele Puntea de Greci și Ionești ale căror coruri și dansuri le-au cîștigat aplauzele. De aceea, pionierii reporteri de aici ne-au trimis clișeul pe care îl vedeți.

● Alături de chemarea lansată mai de mult, «Școala noastră, grădină înfloritoare», în județul Hunedoara, s-a lansat concursul «Școala noastră, casa noastră» care se bucură de un larg ecou în rîndurile pionierilor județului și se poate bucura de o frumoasă impresie și-n ochii vizitatorilor ce intrînd în raza complexelor școlare hunedorene pot admira ordinea, curățenia, înfățișarea acestor lăcașuri de învățătură.

● Pionierul Marius Mustață din clasa a V-a de la Școala generală nr. 4 din Focșani, avînd și simțul umorului și-a notat o replică despre timp care i s-a părut, cu adevărat comică. Fiind foarte preocupat, ca și colegii săi, să lupte împotriva lipsurilor la învățătură și disciplină, a căutat-o pe colega sa care absenta cam des la școală, pe Liliana Burcă și a găsit-o foarte ocupată să se dea pe ghețuș. Întrebată de ce nu a venit la școală, ea a răspuns foarte serios:

— N-am avut timp!

Dar Marius și colegii săi și-au făcut timp să clarifice în stil pionieresc asemenea erori despre «ce se înțelege prin a avea și a nu avea timp»

● Recent, pionierii din clasele mari de la Școala generală nr. 2 din Tulcea au avut o inițiativă. Pentru că ei învață în cartierul «23 August», unde este deschis un șantier de construcții, au fost în delegație la conducerea șantierului și și-au exprimat dorința să dea ajutor muncitorilor constructori. Propunerea lor a fost acceptată, urmează să aflăm noi vești despre cum au trecut la fapte.

● De mare ajutor se dovedește în lupta pentru îmbunătățirea situației la învățătură și disciplină rubrica de caricaturi și epigrame de la «Semaforul» Școlii generale Micula, județul Satu Mare. Un vers din ultima epigramă publicată sună așa: «Mă strigă toți copiii, Murdărici», dar cel în cauză promite că va fi alt băiat, cu o înfățișare îngrijită, ceea ce sperăm și noi!

*

Dragi cititori, vă invităm să colaborați la «Oglinda săptămînii», trimițînd sau transmițînd vești, semnalînd fapte și acțiuni pionierești, întîmplări pe care le socotiți semnificative din viața voastră de zi cu zi. *Adresa: revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București, pentru rubrica «Oglinda săptămînii».*

RADAR PIONIERESC

O ZI DE NEUITAT.

Rostirea și semnarea Legămîntului pionierului, moment solemn, emoționant, a însemnat și pentru pionierii din clasa a V-a A, de la Liceul de matematică-fizică «Spiru C. Haret» din Tulcea, o zi de neuitat. Pătrunși de sensul major al Legămîntului pionierului ei au întărit cu fermitate angajamentul rostit la primirea în organizație, și-au exprimat dragostea și devotamentul neprecupețit pentru partid, hotărîrea de a deveni fii de nădejde ai patriei socialiste. (Foto: pionierul **Cornel Lupa,** clasa a VII-a B).

PRIMIRE DE NOI PIONIERI

Într-o atmosferă sărbătorească, pionierii din clasa a IV-a B, de la Școala generală nr. 2, din Satu-Mare, au participat la adunarea de primire în rîndurile Organizației Pionierilor a celor mai buni școlari din clasa a II-a B. Sub faldurile tricolorului, noii pionieri au rostit cu emoție Angajamentul pionierului. (Știre transmisă de pionierele **Alina Grumeza** și **Dana Duma**).

STAFET
CUTEZANȚE
COMUNISTE

FEROVIARII

S-a întîmplat cu cîțiva ani în urmă.

Vara era la început. De peste tot năvăleau miresmele puternice ale unei vegetații viguroase hrănită cu multă apă. Ploua, ploua de mai multe zile, de dimineața și pînă a doua zi dimineața. Cerul era greu de ploaie. Un tren aluneca spre Valea Trotușului. Din cabina locomotivei, încordat, numai ochi și urechi, mecanicul conducea cu atenție. În orice clipă, Trotușul se putea revărsa peste linia ferată. Din cabină se vedeau bine apele învolburate, gata parcă să înghită tot. Omului nu-i venea să creadă. De atîtea ori trecuse pe drumul acesta și își odihnise privirile cu frumusețea și liniștea peisajului. Iar acum, parcă totul stătea gata să se năpustească asupra lui. «Atenție și calm» își spunea omul în gînd. Va încetini viteza pe cît posibil, puțin cîte puțin, ca să nu producă vreun șoc. Deodată își dădu seama că o porțiune de linie ferată e inundată. Trebuia să hotărască ce are de făcut într-o frîntură de clipă. Va frîna calm, ușor, fără ca totuși să oprească. Nici un călător nu trebuie să aibă cea mai mică tresărire. Picături grele de sudoare îi lunecă pe frunte. Încă puțin, cu viteza sub limită și pericolul este evitat. Ploaia bate continuu, dar trenul înaintează fără opreliști, în timp ce mecanicul conduce pe deplin stăpîn.

Întîmplarea aceasta am auzit-o nu de mult cînd mă aflam la Depoul C.F.R. București-călători. Ceva mai tîrziu l-am cunoscut pe Ion Neacșu, mecanic-conductor, de numele căruia se leagă cele ce v-am povestit și căruia pentru meritele sale i s-a decernat înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste. Se afla împreună cu inginerul Dumitru Zvorișteanu, șeful coordonator al depoului. Lucrau sus pe acoperișul unui vagon. Își confruntau părerile:

— Nici o grijă, 313 și 315 vor pleca la timp. Nimic grav. S-a depus chiciura pe izolatori.

— Normal,la viteza de 140 km, pe burnița asta, apa se face repede gheață.

Înțeleg fără explicații despre ce-i vorba și în răgazul pe care îl am îi privesc pe cei doi oameni concentrați asupra lucrului pe care-l îndeplinesc. Dumitru Zvorișteanu, tînăr, înalt, uscățiv, cu o privire încruntată, umbrită de streașina grea, întunecoasă a sprîncenelor. «Un om sever și foarte aspru, zgîrcit la vorbă», mă gîndesc. Celălalt, Ion Neacșu, mai în vîrstă, are mișcări și un calm al întregii făpturi care-ți inspiră multă siguranță. Cei doi se înțeleg din priviri.

— A fost o zi mai grea ca de obicei din pricina gerului? întreb.

— Nu, o zi de muncă obișnuită, dar nu uitați că vă aflați într-o mare întreprindere, unde lucrează sute și sute de oameni, îmi răspunde inginerul Dumitru Zvorișteanu. De noi țin mecanicii de tren și tot la noi se revizuiesc și se repară locomotivele după fiecare cursă. Nu-i o treabă deloc ușoară. Avem ateliere uriașe, unde lucrează strungari, sudori, specialiști care dirijează mașini automate. Mă rog, avem tot ce ține de tehnica modernă. Și vă dați seama ce răspundere!

— Dar rolul mecanicului de tren?

De data aceasta vorbește Ion Neacșu:

— El este stăpînul trenului. Vreau să spun că mecanicul de tren în afara meseriei pe care o cunoaște bine, trebuie să aibă o viteză de reacție fără greș. Asta înseamnă că atunci cînd a primit informația o prelucrează în aceeași clipă și tot atunci ia cea mai bună decizie. Nu minutul, nu secunda sînt unitățile lui de măsură, ci frîntura de clipă. Se poate închipui un mecanic întîrziind un sfert de oră la lucru?!... Nu. Se poate lăsa o locomotivă cu cel mai mic semn de defecțiune, să plece la drum? Nu.

BITI CARAGIALE

(Continuare în pag. 7)

Fotoreporterul nostru i-a întovărășit pe pionierii Școlii generale nr. 175 într-o vizită la Depoul C.F.R. Bucuresti-călători.

Muncitorii au răspuns cu ample explicații întrebărilor puse de oaspetii lor. Plini de voie bună, pionierii s-au urcat apoi într-o locomotivă pentru a cunoaște îndeaproape mecanismele ei de funcționare.

Cîteva vechi locomotive, devenite azi piese de muzeu și expuse în curtea Depoului, au atras atenția pionierilor care s-au oprit să le cerceteze.

Dialogul cu muncitorii, vizitele în uzină au devenit obișnuite pentru purtătorii cravatelor roșii cu tricolor care se pregătesc prin muncă pentru muncă și viață.

Foto: CONSTANTIN POPESCU

Detașamentul celor 41!

UN DRUM PE CARE TREBUIE SĂ-L PARCURGI:

DE LA CUVÎNT, LA FAPTĂ!

Vă propunem să faceți cunoștință cu pionierii unui detașament numeros: 40 + 1. De ce nu, pur și simplu, 41? O să aflați la momentul potrivit. Deocamdată, vă putem spune că, așa cum este și firesc, ei se aseamănă foarte mult cu voi. Mai ales, în preocupări. Se pot înșirui astfel, o mulțime de lucruri despre care o să vă grăbiți să afirmați deîndată că sînt «ca și la voi». Aceasta însă numai pînă la un punct, pînă acolo unde ne întîlnim cu viața însăși, cu...

...PERSONALITATEA DETAȘAMENTULUI

Liviu a început să se simtă cam vinovat față de colegii săi încă din prima zi de școală. De atunci, de cînd fusese adus în clasă ca fiind cel de al 41-lea elev. Își amintește foarte bine un anumit moment în care privirile atente ale noilor colegi descoperiseră cu uimire că el nu avea cravată de pionier. Încă nu-i ceruse nimeni vreo lămurire, dar întrebarea plutea parcă în aer. Și Liviu ar fi dorit să le spună că, într-adevăr, nu este pionier, dar aceasta pentru că a fost multă vreme bolnav, apoi convalescent în sanatoriu. Cînd s-a făcut bine și-a dat seama că avea foarte mult de recuperat la învățătură, și se străduia s-o scoată la capăt. Ar fi vrut să le mărturisească regretul că din cauza lui n-o să se mai poată spune despre clasa a VI-a că era una dintre cele mai bune, cu toți elevii pionieri.

Liviu Sochireac, un nou coleg, un nou prieten și, în curînd, un nou pionier.

Din păcate, nimic din toate acestea n-a îndrăznit Liviu să le spună, atitudinea rezervată a colegilor făcîndu-l să-și dorească ultima bancă din clasă, de altfel singura rămasă neocupată.

A trecut așa un trimestru. Banca aceea, ultima din clasă, s-a depărtat și mai mult. Se părea că notele la limită ale lui Liviu Sochireac îi liniștiseră pe cei dornici să raporteze: «La noi, în clasa a VI-a, de la Școala generală nr. 1 din Suceava, nu există nici un corigent!» și totul era lăsat să meargă de la sine. Numai că, la prima adunare pionierească de la începutul celui de-al doilea trimestru, mai mulți pionieri au fost de părere să fie lăsate statisticile la o parte. Și cu toții să vadă ce era de făcut cu Liviu.

— Ce putem să facem? A fost bolnav, trebuie să fim îngăduitori, a fost de părere cineva.

— Nu-i nici o problemă. Liviu e cuminte și învață cît poate, a mai întărit o fată.

— Nu-i bine cum gîndim, a spus Cătălina Zorescu, o pionieră ageră și inimoasă. Trebuie să recunoaștem că nu l-am ajutat aproape deloc pînă acum. Și Liviu are multă nevoie de ajutor. Voi nu ați observat cît își dorește să fie pionier? Nu lipsește de la nici o acțiune. Eu cred că o sarcină de onoare a tuturor este să-i ajutăm să se pregătească pentru intrarea în pionierie!

A CÎTA OARĂ!

În aceeași adunare pionierească de la începutul acestui tri-

La rubrica «Aplauze pentru...» numele Ionelei Sirbu.

Doi de 10! Bravo, Maria Bejenaru. În sfîrșit, se vede că hotărîrea ta, de a depăși mediocritatea, se înfăptuiește. Colegii, după cum vezi, îți sînt alături.

Foto: VALENTIN MOSCALIUC

mestru, Virgil Baicu, cu lacrimi în ochi, încerca să-și convingă colegii că o să se cuminţească, că o să acorde mai mult timp învăţăturii, şi multe promisiuni de felul acesta. Numai că prietenii, ceilalţi pionieri din jur, îl priveau cu îndreptăţită neîncredere.

— A cîta oară ne promiţi? Mai ştii? îl mustrase comandanta grupei, Daniela Vlădeanu. Nu de vorbe avem nevoie, ci de fapte. Ia să vedem ce te împiedică să-ţi faci datoria de elev şi pionier?

În timp ce Virgil tăcea, într-o bancă dinspre fereastră Cătălin Antoniu se făcuse mic, mic de tot. Neastîmpărul care îl caracteriza dispăruse, iar el încerca să pară indiferent, privind pe fereastră, afară. Bănuia că, dacă lucrurile se pun aşa de serios, nu avea să fie uitat nici el şi nu va putea scăpa iar cu vorbe, cu noi angajamente. Ce era de făcut? Oare să le spună că-l durea capul şi că ar vrea să iasă afară, la aer? Vor veni după el, ca nu cumva să-i fie rău. S-o dea pe... condiţii? Că mama îl pune la treabă? Asta n-a «mers» nici data trecută. Ce era de făcut?

— Să-ţi vezi de treabă, nu să-ţi pierzi timpul pe străzi. Asta să faci, i-a spus ghicindu-i parcă gîndurile ascunse, Anca Bărbuţă, comandanta detaşamentului. Ai energie multă, îţi place să te joci? Ne-am gîndit şi la asta. Iată, de două ori pe săptămînă, marţi şi sîmbătă, cînd avem ore mai puţine, cu toţii ne vom întîlni la patinaj. Dar cu toţii. Am aranjat şi cu direcţiunea patinoarului. Cu o condiţie: să înveţi mai bine şi să fii unul dintre... antrenorii noştri.

CINE RĂSPUNDE?

În aceeaşi adunare pionierească, de la începutul acestui trimestru, pentru programul de activităţi al detaşamentului, pionierii au făcut o mulţime de propuneri. Cele care li s-au părut mai bune au fost trecute frumos pe un caiet, iar în dreptul fiecăruia data îndeplinirii şi, desigur, cine răspunde de organizarea şi înfăptuirea acestora. În total... 12 pionieri.

— Nu crezi că sînt prea puţini atraşi în aceste acţiuni? o întrebăm pe comandanta detaşamentului.

— Dacă ne luăm numai după cele înscrise în program, da. Altfel, cu toţii sîntem antrenaţi.

— Chiar... cu toţii?

— Aproape, cedează Anca.

— Iată, a trecut o vreme destul de bună de cînd aţi alcătuit acest program, de cînd aţi discutat serios despre învăţătură. De la acele opinii şi hotărîri, aţi ajuns la fapte?

— Dacă ne luăm după program, pînă la această dată, tot ce am scris, am realizat. Ştiu însă că nu numai la acesta vă referiţi, ci mai ales la felul cum ne respectăm cuvîntul, pe noi înşine. Aici, sînt multe de spus. Pe scurt, cît de curînd va avea loc adunarea de primire în organizaţie a lui Liviu; Virgil încă nu se ţine întotdeauna de promisiune; Cătălin şi-a descoperit pasiunea de antrenor, respectînd «clauzele»; Maria luptă cu ultimele rămăşiţe ale timidităţii; Cornel Ştempel este încă în stadiul de promisiuni...

De unde se vede că drumul de la opinie la faptă, de la angajament la înfăptuire, poate fi, uneori, foarte scurt, alteori... lung, dificil, complicat. Dar, în ambele cazuri, trebuie să-l parcurgem!

ELENA MĂNESCU

UN MILION DE PRIETENI

- **Dilema lui Pătruţ**
- **Băiatul din taxi**
- **Fluierul arbitrului de fotbal**
- **Un critic literar ia startul!**

«Atunci cînd prietenii mă cheamă să ne ducem la plimbare, eu mă duc chiar dacă nu mi-am terminat lecţiile. Cum pot să-i refuz? S-ar supăra pe mine». (Pătruţ Covaci, clasa a VII-a, Cluj-Napoca).

Şi totuşi, **trebuie** să-i refuzi! Altminteri, ceea ce faci tu nu e o dovadă de sociabilitate, ci de slăbiciune! Aş mai adăuga că, probabil, regretul de a nu-ţi fi terminat lecţiile e îndulcit binişor de plăcerile distracţiei! Mai bine fii «nemilos», «supără-i» pe aceşti prieteni şi rămîi de piatră la masa ta de lucru! Ştii ceva? E posibil ca reacţia lor să fie alta decît te aştepţi; anume, **să te respecte** pentru fermitatea ta. Şi chiar să te imite întrucît, nu ştiu de ce, bănuiesc că nici ei nu prea învaţă ca lumea! Iar în cele din urmă — soluţie ideală! — să vă duceţi la plimbare după ce v-aţi făcut cu toţii lecţiile!

●

«Unul dintre colegii mei primeşte o grămadă de bani de acasă şi spune că nu există lucru să nu-l poată face. Uneori, invită pe doi-trei dintre noi să ne ducă la film, în centru, cu taxiul! Pe mine nu m-a invitat niciodată, zice că... nu sînt vesel!» (Viorel Boambes, clasa a VIII-a, Bucureşti).

Bineînţeles că nu poţi fi vesel cînd vezi cum cineva aruncă în dreapta şi-n stînga, infatuat şi nechibzuit, cu bani care, pe deasupra, provin din munca altora — a unor părinţi inexplicabil de îngăduitori. Ce spune el, că nu există lucru pe care să nu-l poată face? Eu mă întreb dacă există vreun lucru serios, util, pe care să-l poată face!

●

«Vreau să ajung arbitru de fotbal. Mulţi rîd de mine, spunînd că o fată nu poate face aşa ceva şi nici nu i s-ar permite. Eu însă studiez regulamentul jocului de fotbal, urmăresc toate meciurile de la televizor şi, bineînţeles, cele pe care Universitatea Craiova le joacă în oraş. Dar mă întreb uneori: Dacă, totuşi, colegii au dreptate?» (Anghelina Turcu, clasa a VIII-a, Craiova).

M-ar fi interesat să-mi explici ce te atrage spre arbitraj — ocupaţie, dacă ţinem seama de ceea ce se întîmplă adesea pe teren, foarte spinoasă! Probabil că vrei să pui ordine în anumite lucruri, că eşti energică, fermă, răbdătoare şi... curajoasă. Insistă! Nu cunosc vreo oprelişte care să îngrădească drumul unei fete spre calitatea de arbitru de fotbal. Condiţiile prin care poţi obţine rîvnitul fluier de arbitru oficial ţin de studii, de frecventarea unui curs special care se încheie printr-un examen şi, fireşte, de o condiţie fizică — şi etică! — foarte bună.

●

«Uneori, se întîmplă ca mie să nu-mi placă unele poezii scrise de colegii mei, care le citesc la cercul literar, dar tovarăşa profesoară de limbă română spune că sînt foarte bune. Am voie să o contrazic?» (Jean Filipoiu, clasa a VII-a, Constanţa).

Nu numai că ai voie, dar e chiar **necesar** să-ţi exprimi opiniile. Cu o condiţie: să faci acest lucru cu tact, cu bună cuviinţă şi, evident, cu temeinice argumente. Prima care se va bucura va fi tovarăşa profesoară.

Pe săptămîna viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, menţiunea «Un milion de prieteni».

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

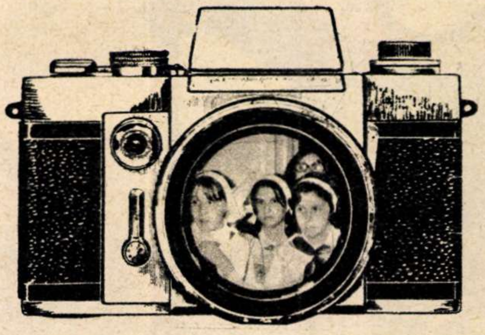

«Radioreceptorul dumneavoastră, suferă de vreun... tranzistor, sau de altceva? Adresaţi-vă cu încredere la cercul nostru de radiodepanatori!» (Foto: **Gabriel Laurenţiu Grădinaru**, cercul foto, Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Piatra Neamţ).

Rezolvitori de probleme din GAZETA MATEMATICA
de la Scoala gen nr 6 TURDA

«La noi, nu numai echipa de fotbal se bucură de celebritate, ci şi echipa de... matematicieni a şcolii!» (Foto: **Ioana Bembea**, clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 6, Turda).

«Astă vară, în vacanţă, am văzut multe lucruri interesante, printre care m-a încîntat obiceiurile de nuntă dintr-un sat ardelenesc).» (Foto: **Loana Şica**, clasa a IV-a, Liceul «C.A. Rosetti», Bucureşti).

«Avanpremieră de primăvară: puietul din fotografie este un nuc care, desigur, va creşte mult mai înalt decît aceşti doi şoimi ai patriei care l-au sădit, dar hărnicia lor va fi mereu la înălţime». (Foto: **Jean Bozgan**, clasa a VII-a, Şcoala generală Segarcea-Dolj, unul din cei mai activi colaboratori ai fotocronicii noastre şi care atît prin desele trimiteri de fotografii cît şi prin calitatea lor, se apropie cu paşi mari de unul din cele 200 de premii!).

●

«Primul salut pionieresc». (Foto: **Ilie Sbuciumelea**, str. Tudor Vladimirescu nr. 66, Alba Iulia).

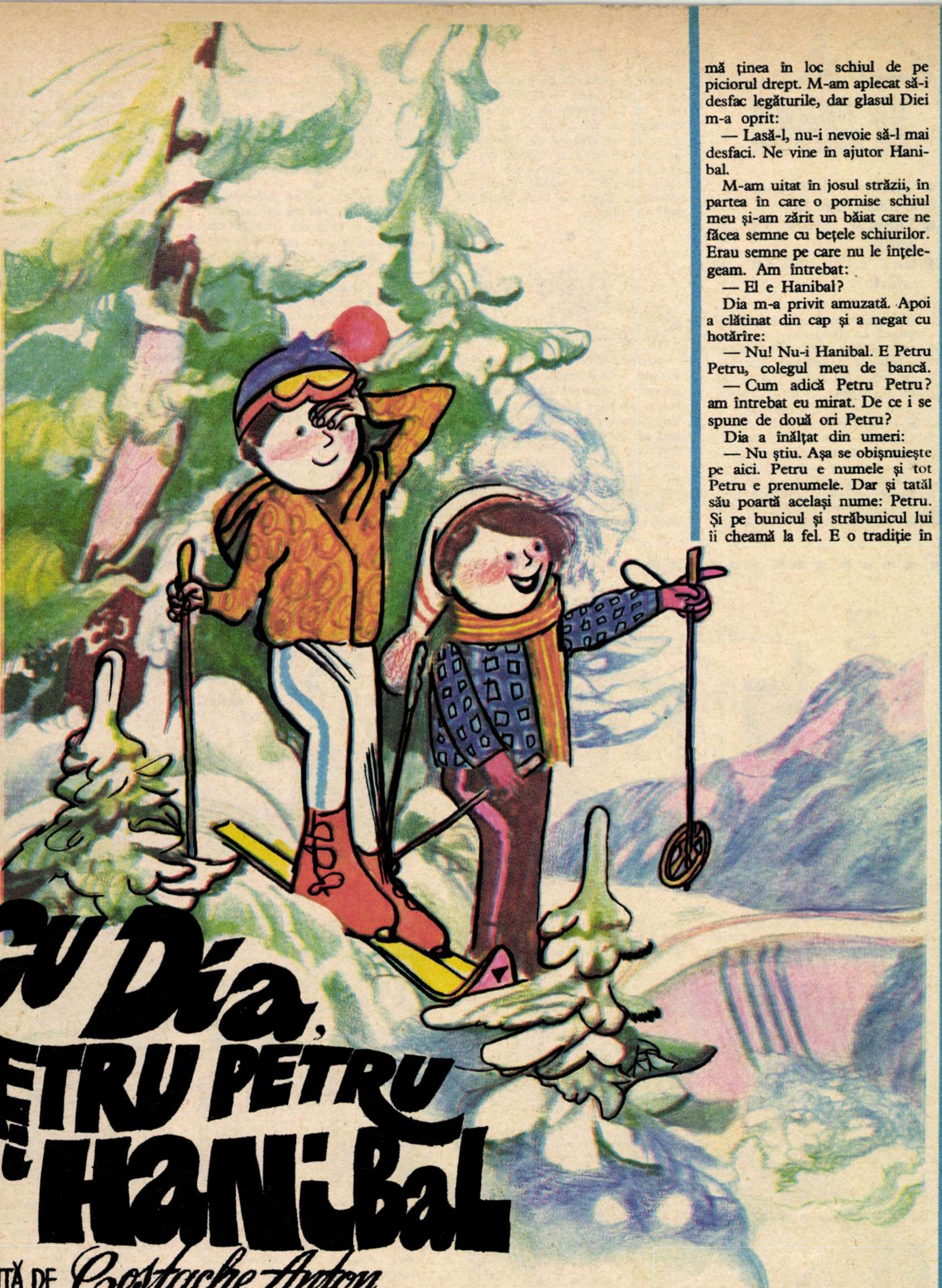

Cu Dia, Petru Petru şi Hanibal

SCHIŢĂ DE Costache Anton

După ce mi-am pus schiurile, am scos ochelarii de soare din buzunarul de sus al hanoracului, i-am prins pe frunte — aşa cum obişnuiesc să şi-i prindă sudorii cînd isprăvesc lucrul — şi înainte de a porni, am întrebat:

— E departe rezervaţia de căprioare?

Dia nu mi-a răspuns. S-a apropiat, s-a uitat cu atenţie la schiurile mele şi a spus:

— Ridică puţin piciorul stîng.

— De ce?

A zîmbit. Adică nu. Întîi m-a privit cu sfială. Apoi, prin nu ştiu ce transfer de energie, sfiala a dispărut şi-n ochii ei mari, cu irizări de aur, a izbucnit o lumină curată, viorie, mai viorie ca zăpada din jur. O priveam şi-aveam senzaţia ciudată că începuse din senin să ningă cu fulgi mari sau că de undeva de sus careva răsturna peste noi un coş cu ghiocei abia înfloriţi. Am înţeles că Dia zîmbea numai după ce i-am auzit din nou glasul. A spus:

— Nu ţi-ai prins bine schiul şi mai tîrziu s-ar putea să ai necazuri.

— Da?! Aşa crezi tu?

Şi ca să-i arăt că nu eram chiar atît de ageamiu, că ştiam să-mi pun schiurile, am ridicat piciorul. Ei bine, în clipa următoare, uluit şi consternat priveam cum schiul o pornise pe stradă. În prima clipă, timid şi nedecis, derutat parcă. Dar strada cobora şi-avea o înclinare destul de vizibilă. Aşa că pînă să pot zice ceva, schiul meu a prins curaj şi chef de alergătură. Ar fi trebuit să mă reped după el, să-l ajung, însă eram imobilizat, nu puteam să fac nici o mişcare, mă ţinea în loc schiul de pe piciorul drept. M-am aplecat să-i desfac legăturile, dar glasul Diei m-a oprit:

— Lasă-l, nu-i nevoie să-l mai desfaci. Ne vine în ajutor Hanibal.

M-am uitat în josul străzii, în partea în care o pornise schiul meu şi-am zărit un băiat care ne făcea semne cu beţele schiurilor. Erau semne pe care nu le înţelegeam. Am întrebat:

— El e Hanibal?

Dia m-a privit amuzată. Apoi a clătinat din cap şi a negat cu hotărîre:

— Nu! Nu-i Hanibal. E Petru Petru, colegul meu de bancă.

— Cum adică Petru Petru? am întrebat eu mirat. De ce i se spune de două ori Petru?

Dia a înălţat din umeri:

— Nu ştiu. Aşa se obişnuieşte pe aici. Petru e numele şi tot Petru e prenumele. Dar şi tatăl său poartă acelaşi nume: Petru. Şi pe bunicul şi străbunicul lui îi cheamă la fel. E o tradiţie în familia lor ca băieţii să poarte numele de Petru, iar fetele să fie toate Maria. La noi în clasă sînt cinci colegi şi toţi se numesc Petru Petru.

Eram atît de uimit, încît uitasem că stau într-un picior ca un cocostîrc. Am strigat:

— Cinci?

— Da, a spus cu glasul ei sfios şi potolit. De ce te miri? Sînt cele mai vechi familii de-aici de la poalele Arcaşului Mare şi de pe Valea Bistriţei Aurii. Familii de cioplitori în lemn. O să te duc mîine să vezi vechiul sat. Să vezi porţile şi cerdacurile caselor, toate sculptate în lemn. Acum satul e părăsit. La primăvară o să fie mutat, pentru că întreaga vale străjuită de cei şapte Arcaşi va deveni lac de acumulare.

— Şi oamenii din sat unde sînt?

— Aici, sus,în orăşelul pe care îl vezi. Au devenit constructori. Unii sînt betonişti, alţii artificieri, electricieni, sudori. Tatăl lui Petru Petru e mecanic pe cea mai mare macara de pe şantier.

Am întrebat:

— Dar profesorii cum îi deosebesc pe cei cinci Petru Petru? În clasă, la ore nu se produc încurcături, confuzii?

Dia a zîmbit. Şi eu iar am avut senzaţia că peste noi cad, de undeva de sus, ghiocei abia înfloriţi.

— Profesorii ne cunosc bine, a spus Dia. Nu poate fi vorba de nici o confuzie. Şi mai e ceva. Toţi cei cinci Petru Petru au şi porecle.

— Hanibal e porecla lui Petru Petru, colegul tău de bancă?

— Nu! a spus Dia speriată. Hanibal e numele unui cîine. O să-l vezi îndată. Uite-l!

Am întors capul. În josul străzii, lîngă Petru Petru, apăruse nu un cîine, ci un patruped ciudat, mare cît un viţel. Avea chiar şi înfăţişare de viţel. Era alb, cu pete mari, maronii. Am exclamat aproape fără să vreau:

— E un Saint-Bernard!

— Da, a încuviinţat Dia. E prietenul cel mai statornic şi devotat al detaşamentului nostru.

— De ce al detaşamentului?

— Pentru că nu lipseşte de la nici una din acţiunile noastre. Aş zice chiar că ne ajută. Dacă întîrziem uneori să adăpăm căprioarele sau să le dăm fîn, apare în uliţă Hanibal şi începe să latre. Ne dă de ştire, astfel, că am întîrziat.

— Înseamnă că ţine şi el la căprioare.

— Da. Ţine foarte mult. Uneori, în nopţile prea geroase, rămîne de pază în preajma lor. Le apără de lupi. Dimineaţa, însă, e la datorie în poarta şcolii.

— De ce în poarta şcolii?

— Nu ştiu. Aşa-i place lui. Să ne vadă. Să ne ştie pe toţi la şcoală. Cînd cineva întîrzie, Hanibal îi pleacă în întîmpinare. Dacă nămeţii sînt prea mari, celor mai mici, dintr-a întîia sau dintr-a doua le duce ghiozdanele. Şi-ncă ceva. Datorită lui Hanibal, în clasa noastră nu avem în tot lungul trimestrului nici o absenţă.

— Glumeşti?

— Nu. Sînt foarte serioasă cînd spun asta.

Între timp, Petru Petru şi Hanibal se apropiaseră. Hanibal ţinea în gură schiul meu. S-a îndreptat nu spre mine,care mai stăteam ca un cocostîrc într-un picior, ci spre Dia. I-a lăsat schiul la picioare ca pe un trofeu, apoi s-a retras cîţiva paşi de-a îndăratelea, privind-o ţintă în ochi. Dia i-a spus:

— Mulţumesc, Hanibal. Dar să ştii că schiul e al lui Virgil. Iar Virgil este prietenul lui Domenic şi al meu. Ar trebui să te simţi şi să i-l dai lui.

Hanibal a înălţat capul spre mine, m-a privit cîteva clipe drept în ochi, apoi s-a dus, a luat schiul şi mi l-a adus la picioare. Am vrut să-l mîngîi pe creştet, dar el s-a ferit de parcă aş fi încercat să-l lovesc. S-a îndepărtat de mine, nu cu vioiciunea de mai înainte, ci mai degrabă cu un aer morocănos, somnolent.

Petru Petru a zis:

— L-ai supărat. Nu suferă să-l atingă nimeni. Mai degrabă spune-i ceva.

— Ce să-i spun?

Mi-a sărit în ajutor Dia:

— Hanibal, te rog să-l ierţi pe Virgil. El încă nu te cunoaşte. A vrut să-ţi mulţumească.

Hanibal s-a întors, m-a privit lung, apoi s-a apropiat şi şi-a frecat fruntea de piciorul meu, ca un viţel care vrea să împungă.

Petru Petru a strigat bucuros:

— Gata! De-acum sînteţi prieteni.

Mi-am pus schiul, de data aceasta cu mai multă atenţie, am încercat legăturile, am făcut şi cîţiva paşi prin zăpada de pe marginea străzii şi mulţumit am spus:

— Cred că putem porni.

Petru Petru a întrebat:

— Mergeţi la rezervaţie?

Dia a încuviinţat:

— Da. Vreau să-i arăt lui Virgil, căprioarele. Şi-n drum, de pe Arcaşul Mic să privim şantierul.

— Aş merge şi eu cu voi, dar trebuie să-i duc tatii prînzul.

Petru Petru avea în picioare schiurile, iar pe spate îi atîrna ceva care semăna a ghiozdan de şcolar.

— Ia staţi puţin, a spus el şi s-a întors radios spre Hanibal.

L-a întrebat aşa cum ar fi întrebat-o pe Dia sau pe mine:

— Mă ajuţi? Te duci tu cu prînzul tatii?

Hanibal şi-a înălţat capul şi a lătrat scurt şi bucuros de trei ori.

Dia a bătut din palme:

— Se duce!

Petru Petru şi-a scos lădiţa care semăna a ghiozdan şi a pus-o la picioarele lui Hanibal. Cîinele ne-a privit pe fiecare, a lătrat iar de trei ori voios, a prins cu dinţii cureaua lădiţei şi cu un mers calm, maiestuos, a pornit-o în josul uliţei.

Petru Petru m-a întrebat:

— Ştii să schiezi bine?

Am spus intimidat:

— Destul de bine.

— Atunci veniţi după mine.

Ne-am îndreptat nu în josul străzii, ci în susul ei, iar de acolo pe o pantă nu prea abruptă am coborît, lăsînd în urmă vîrtejuri de zăpadă, spre Arcaşul Mic.

De sus, de pe culmea ţuguiată ca o cuşmă, undeva în dreapta se vedea barajul, o parte din şantier şi drumul. Iar pe drum un punct mişcător. Am întrebat:

— Punctul acela mic, alb, nu-i Hanibal?

Dia a strigat:

— Ba da. E Hanibal. A ajuns aproape de şantier.

Am rămas sus, pe culmea ţuguiată ca o cuşmă pînă cînd Hanibal a ajuns pe şantier. Cînd nu l-am mai zărit, Petru Petru a spus:

— Gata, acum putem merge să punem apă şi fîn pentru căprioare.

ŞTAFETA CUTEZANŢEI COMUNISTE

FEROVIARII

(Urmare din pag. 3)

— Aşadar, aici se cere o calificare deosebită.

— Se cere, într-adevăr. Şi avem mecanici de locomotivă care într-o viaţă au străbătut milioane de kilometri fără nici o eroare. Este o muncă deosebită. Ea impune tenacitate, dîrzenie — pe lîngă multe, foarte multe cunoştinţe. De altfel, noi avem aici, în cadrul depoului, condiţii foarte bune de calificare.

Îi urmăresc cu atenţie pe interlocutorii mei — doi comunişti, doi muncitori din marea familie a feroviarilor. Ceva mai tîrziu, printr-o întîmplare fericită, aveam să-mi completez imaginea acestei familii cunoscîndu-l pe mecanicul pensionar Traian Zvorişteanu, tatăl inginerului Zvorişteanu.

O ÎNTÎMPLARE DE DEMULT

Trecînd prin curtea atelierelor, m-am oprit să privesc o locomotivă care se vedea că era foarte veche.

— E primul diesel pe care l-am avut noi aici, la C.F.R. A fost adus din străinătate, acum cîteva decenii, îmi spune un muncitor care se opreşte lîngă mine.

Întîmplarea, care uneori potriveşte nemaipomenit lucrurile, face ca omul cu părul cărunt, care îmi vorbeşte, să fie tocmai Traian Zvorişteanu. Mă bucur, şi-l rog să continue.

— Era pe vremea aceea singura locomotivă de acest tip. Am condus-o de multe ori. Făcea treabă bună. De ea mă leagă o amintire...

— Povestiţi-ne, îl rugăm.

— Cîţiva ani după eliberare, în ţară mai erau multe greutăţi cu transporturile. Dieselul ăsta ne-a fost atunci de mare ajutor. Şi, deodată, s-a defectat. Se cereau reparaţii generale. După o revizie serioasă, concluzia la care s-a ajuns a fost că nu i se mai poate face nimic. «Scoaterea din activitate» a fost verdictul specialiştilor. Dar această scoatere ar fi însemnat mari pierderi materiale. Atunci eu şi cu prietenul meu Zaharia Dobre am hotărît să facem o încercare şi să salvăm dieselul. Cu Dobre eram prieten din copilărie. Amîndoi fii de ceferişti, amîndoi de pe Griviţa. Dobre era mai mare decît mine şi atunci, în februarie '33, se afla în ateliere, printre grevişti. Nu avea decît 16 ani, dar muncitorii mai vîrstnici se bizuiau pe ajutorul lui. Mai tîrziu am intrat şi eu ucenic şi tot Dobre m-a ajutat să învăţ meseria. Om dîrz, dar bun ca pîinea caldă... Ei, da' să mă întorc la anii cînd eram în impas, din cauza dieselului. Îmi amintesc că l-am aşteptat pe Dobre să termine lucrul şi am plecat împreună spre casă. Tot drumul am vorbit numai despre diesel. În cele din urmă mi-a venit un gînd, pe care l-am împărtăşit şi lui: să încercăm prin strunjirea colectoarelor maşinilor electrice, care erau degradate.

Am lucrat împreună trei săptămîni din zori pînă după miezul nopţii.

— Şi pe urmă?

— Ei, pînă la urmă dieselul a revenit la viaţă şi ne-a mai slujit cu credinţă vreo cîţiva ani. Pe urmă n-a mai fost nevoie. Acum îl vedeţi, e piesă de muzeu.

Bătrînul Zvorişteanu, «ăl bătrîn», cum i se mai zice, zîmbeşte:

Pe bună dreptate.

Acum, cînd avem o gamă variată de locomotive diesel electrice produse la «Electroputere» Craiova şi la «23 August» Bucureşti, cînd avem lungi magistrale de cale ferată electrificată, cînd pe reţelele C.F.R. funcţionează centralizarea electrodinamică şi blocuri de linii automate pentru circulaţia trenurilor, cînd transporturile se fac în condiţiile de confort şi siguranţă, modestul diesel de odinioară a rămas o amintire.

Da, a rămas o amintire, o pagină din numeroasele pagini ale istoriei muncitorilor de la Griviţa. **O pagină care povesteşte despre tradiţiile revoluţionare ale ceferiştilor, despre dîrzenia şi cutezanţa comunistă, despre voinţa muncitorilor de a-şi făuri o soartă mai bună. După cum prin Dumitru Zvorişteanu am cunoscut ceva din munca tinerilor comunişti de azi, aceia care, întîi în pionierie şi apoi în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist, au învăţat dăruirea în muncă, responsabilitatea, şi-au educat voinţa şi inteligenţa ca să preia şi să ducă mai departe, alături de oameni ca Ion Neacşu, ştafeta cutezanţei comuniste, în muncă şi creaţie.**

VITRINA LITERARĂ

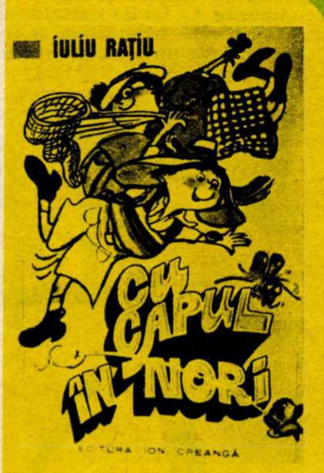

Statornic şi avizat autor de literatură pentru cei mici, Iuliu Raţiu a abordat întregul univers al copilăriei şi din diferite unghiuri. **«CU CAPUL ÎN NORI» este dovada cea mai concludentă: carte cînd plină de poezie, cînd luminată de umor şăgalnic, cînd satiric — binevoitoare, cînd o paternă asprime moralizatoare.**

Instantaneele, momentele, ipostazele din viaţa şcolărească sînt surprinse tot cu ochii elevilor, prezenţa sa de autor fiind sesizată numai prin unitatea de ton a lucrării. Trăiesc în paginile cărţii toate tipurile de şcolari şi cei buni la învăţătură ori tocilarii şi leneşii şi visătorii. Eroii sînt mereu alţii, dar coeziunea dintre faptele lor parcă sugerează că fac parte din aceeaşi clasă. Păţaniile sînt şcolare sau extra-şcolare, din clipele fără catalog, predominînd mai ales acestea din urmă — ceea ce coincide cu momentele de răgaz, de destindere cînd imaginaţia fură mai liber şi visul vine să înlocuiască lumea clară de la şcoală. Copiii sînt preocupaţi de toate: de la arcul lui Robin Hood pînă la farfuriile zburătoare; fac fapte eroice (dar pe care ei nu le văd aşa): salvează un pici din flăcări, (Modestie, Albumul) pe un altul de la înec (Curajul), ajută o bătrînă (Datoria); au cele mai diverse pasiuni: sportul (Excursionistul) tehnica (Povestea nouă), arta (Vis cu aripi). Elevii sînt surprinşi la diferite ore: română (Planeta cubică, Gogoşile), botanica (Albă-ca-zăpada şi abecedarul) muzică (Ala-bala), fizică (Sîrguinţa) geografie (După,.. meridiane şi paralele), istorie (Adevărul).

Această enumerare de personaje, evenimente şi locuri — poate aridă, vrea să demonstreze că nu există nici un aspect al vieţii de elev pe care autorul să nu-l fi abordat cu deplină cunoaştere, dar şi cu înţelegere pentru nivelul vîrstei. **«CU CAPUL ÎN NORI»** *este o carte — spectacol a copilăriei fericite.*

AURELIU GOCI

O CRONICĂ DRAMATICĂ, SCRISĂ CU AJUTORUL... ACTORILOR!

— Atenţie! Linişte, vă rog! Lumina! Sonorizarea! Totul e pregătit? Atunci, sus cortina!

...Membrii cercului de teatru de la Şcoala generală nr. 178 din Bucureşti se aflau pe scena Modern-Club-ului. Făceau ultima «generală», adică ultima repetiţie cu costume, decor, lumini, a piesei «Şoimul rănit», de Ştefan Tita, lucrare inspirată din eroica luptă a comuniştilor în ilegalitate şi în care au adînci rezonanţe solidaritatea, omenia, nobleţea şi eroismul luptei pentru libertate. Sînt sentimente generoase, cu ecou profund în sufletul nostru.

La întrebarea reporterului: **«Ce dificultăţi v-a ridicat interpretarea rolului?»** am fost surprins de replica unui tînăr actor:

— De fapt, n-au fost probleme deosebite, i-am îndrăgit numaidecît pe eroi, i-am înţeles. Mulţi sînt copii de vîrsta noastră.

— Totuşi, să nu ne grăbim, remarcă Codruţ Blejan — interpretul rolului Genu. Este dificil să joci rolul unui copil al cărui tată, comunist ilegalist, se afla în închisoare. Noi n-am trăit în acele vremuri; a trebuit deci să ne documentăm, să înţelegem mai bine istoria. Trebuie să convingi spectatorii de gravitatea dramei tale, de alternativa pe care o alegi — ori îl pui în pericol pe prietenul tatălui, pentru a avea o mică şansă de a-ţi salva părintele, ori te resemnezi, cu gîndul de a-ţi şti tatăl în închisoare. Soluţia e aceasta din urmă, dar trebuie să-i arăţi spectatorului că nu e vorba de renunţare, ci de înţelegerea mersului istoriei şi de credinţa în victoria clasei muncitoare!

— Pentru mine, spune Dumitru Vişan (interpretul rolului Tică) cel mai dificil moment a fost acela în care a trebuit să-mi conving prietenul din piesă, adică pe Genu, să nu fie un om slab, ci să lupte şi să aştepte cu tărie viitorul. Acest pasaj al piesei e plin de idei generoase; trebuie să fii, ca interpret, la înălţimea lor, să le dai expresie prin fiecare intonaţie, prin fiecare gest.

— E complicat să interpretezi rolul unui matur, mărturiseşte Alexandru Sărăţeanu, interpretul rolului Mitru. În piesă, ilegalistul Mitru este un comunist, un luptător neînfricat, un om plin de încredere în viitor. Să simţi şi să transmiţi mesajul unui asemenea personaj mi s-a părut nu numai piatra de încercare artistică a rolului meu ci, mai mult, o îndatorire politică şi adînc omenească.

— Da, dar nici să interpretezi o copilă copleşită de grija vieţii fraţilor mai mici, de hrana lor, de treburile casei nu este simplu — spune Gabriela Burcea, interpreta rolului Vlada. Cîtă deosebire între viaţa personajelor piesei şi viaţa noastră, a tinerei generaţii de azi!

Şi astfel, de unde, la începutul discuţiei, un tînăr actor nu vedea, în modestia sa, nici o greutate în interpretare, iată cum am aflat că pregătirea spectacolului le-a cerut tuturor stăruinţă, înţelegerea unor însemnate răspunderi, o amplă documentare, pe scurt — o muncă plină de efort care le-a produs, în cele din urmă, satisfacţia reuşitei.

— De fapt — remarca regizorul spectacolului, actorul Mircea Nicolae Creţu, de la Teatrul Giuleşti — ce i-a ajutat mult pe tinerii actori, făcîndu-i să depăşească în bine momentele dificile ale piesei, a fost pasiunea, entuziasmul, spiritul cutezător şi dragostea cu care au lucrat. Au dat dovadă de multă maturitate în abordarea personajelor şi au căutat să înţeleagă fiecare nuanţă a rolului. Au avut chiar şi idei regizorale pe care le-am şi aplicat şi care au dus la creşterea calitativă a interpretării.

Într-adevăr, pionierii-actori vor reuşi să convingă pe deplin prin jocul lor. În continuare, ei pregătesc, tot în cadrul Festivalului Naţional «Cîntarea României», două noi premiere. Să le urăm succes!

CONSTANTIN POPESCU

Raliul IDEILOR

TELEX

- *Transformatorul bloc de 400 MVA reprezintă cel mai mare produs electrotehnic românesc. Cu un asemenea gigant — peste 350 de tone — se poate trimite în rețeaua de distribuție o energie echivalentă celei produse simultan de hidrocentralele de la Bicaz și Argeș. Concepția aparține Institutului de cercetări și proiectări al întreprinderii «Electroputere»-Craiova care l-a asimilat în fabricație.*
- *Mobila produsă în țara noastră este solicitată astăzi în peste 35 de țări, România situîndu-se pe locul 5 în Europa și 6 în lume în ierarhia țărilor exportatoare de mobilă.*
- *Sera de la Ișalnița (Craiova), cu o suprafață de 200 ha, este socotită a fi cea mai mare din lume, pe locul doi situîndu-se cea de la Popești-Leordeni (București) cu 166 ha de suprafață acoperită cu sticlă.*
- *La Spitalul clinic Fundeni din București este utilizat un aparat de concepție românească cu ajutorul căruia pot fi stabilite foarte rapid diferite componente ale sîngelui, eficiența medicamentelor și reacțiile biochimice.*
- *La cel de-al 50-lea Congres internațional al Societății italiene de urologie, la ale cărei lucrări au luat parte peste 500 de specialiști, au fost recunoscute calitățile terapeutice de excepție ale Covalitinului, medicament românesc pe care președintele congresului, profesorul Franco Bianchi, l-a numit «o armă formidabilă în combaterea litiazei renale».*
- *Tractorul agricol de 180 CP, conceput de specialiștii Institutului de cercetări și proiectări pentru automobile și tractoare din Brașov — a fost asimilat în fabricația de serie la Întreprinderea de tractoare și mașini agricole din Craiova. Noul tractor are parametri tehnico-economici superiori celor similare, de aceeași putere, fabricate pe plan mondial.*
- *România ocupă astăzi locul zece în lume la producția chimică globală. Din țara noastră se exportă circa 700 de produse chimice în mai mult de 100 de state ale lumii.*

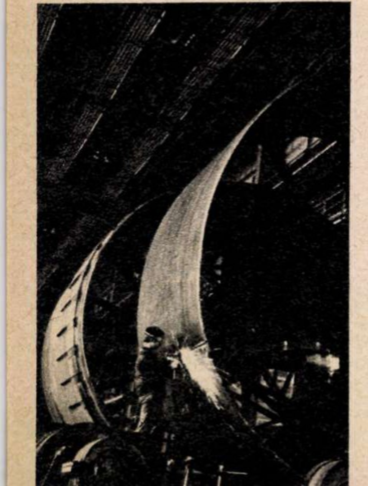

MASELE PLASTICE CUCERESC NOI ETAJE

Ceea ce caracterizează peisajul urban românesc este pădurea pe macarale în mișcare, ritmul alert în care se ridică blocuri, cartiere, orașe întregi, proiectate la parametri estetici și de confort superiori și beneficiind de dotări social-culturale corespunzătoare. Scopul suprem al politicii partidului nostru este ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a poporului, sporirea gradului de civilizație a vieții întregii societăți. Una dintre coordonatele majore ale acestei neîncetate creșteri a calității vieții o constituie dinamica vie a construcțiilor de locuințe. Așa cum se arată în documentele Conferinței Naționale a partidului, ritmul construcțiilor va cunoaște o nouă creștere prin suplimentarea planului cincinal cu 190 000 de apartamente, ajungîndu-se la construirea în cinci ani (1976—1980) a peste 1 000 000 de apartamente.

Realizarea sarcinilor ce revin sectorului de construcții a impus cercetătorilor de la Institutul de cercetări în construcții și economia construcțiilor căutarea de noi soluții și tehnologii. O cerință majoră o reprezintă introducerea pe scară largă a prefabricării. În acest fel, multe dintre operațiile ce se făceau pe șantier se desfășoară acum în uzina care produce elemente prefabricate. Colaborarea specialiștilor din mai multe institute a permis obținerea a două tehnologii românești de producere a acestor elemente. Unul dintre procedee permite realizarea întregului apartament chiar la locul fabricării, pe șantier executîndu-se doar legăturile dintre apartamente. Cînd ajunge pe șantier, apartamentul îndeplinește toate condițiile pentru a putea fi locuit. Caloriferele, instalațiile sanitare și electrice sînt la locurile lor. Pînă și mocheta se fixează în fabrică!

Utilizarea maselor plastice în construcții constituie și ea o preocupare de prim ordin. Pe această cale se ajunge la însemnate economii de metal și lemn. În plus, masele plastice contribuie la ridicarea gradului de confort. Căzile de baie și chiuvetele din materiale plastice au o durată mai mare de folosință decît cele metalice, fiind și mai ușor de întreținut. Spre deosebire de metal, masele plastice pot fi obținute într-o gamă foarte largă de culori. Tot mai multe uși și ferestre se fabrică din mase plastice. Parchetul poate fi și el realizat din aceleași materiale.

Spuma de polistiren este un excelent izolator termic. Deosebit de important este faptul că, pentru același grad de izolare termică, stratul de polistiren este mult mai subțire decît cel realizat din alte materiale, ceea ce în final reprezintă o creștere a spațiului de locuit.

Finisajele interioare și exterioare beneficiază și ele de avantajele maselor plastice. Extinderea prefabricatelor a pus în fața constructorilor o problemă ce părea destul de greu de soluționat: etanșeitatea la umiditate. Dar finisajele avînd la bază masele plastice s-au dovedit apte să răspundă și la această cerință.

Iată doar cîteva dintre locurile în care masele plastice sînt prezente în construcții. Aria utilizării lor se va extinde și mai mult în viitor.

IOAN VOICU

CINE POATE FI ASTRONAUT?

Preparativele în vederea lansării, în 1980, a laboratorului spațial vest-european «Spacelab» au ajuns în faza definitivării echipajului. Cu această ocazie au devenit publice condițiile care se pun candidaților la postul de cercetător spațial (amintim cititorilor noștri că «Spacelab» va fi o stație orbitală de cercetări științifice realizată prin cooperare de un grup de țări din apusul Europei; ea va fi lansată de pe un cosmodrom american).

Publicăm aceste condiții nu în vederea participării cititorilor noștri la selecțiile aflate în curs, ci pentru a da cutezătorilor o idee ceva mai precisă asupra concepției actuale despre sănătate și pregătire în vederea unei misiuni.

Care sînt condițiile pentru a candida la «înaltul» titlu de astronaut?

1. **Starea generală a organismului:** vîrsta — sub 47 ani, sănătatea — perfectă, înălțimea — între 1,53 și 1,90 m, greutatea — proporțională cu înălțimea. Sînt excluse persoanele care suferă de rău de mare sau de aer, care au suferit de o maladie infecțioasă, sînt obișnuite să fumeze, beau alcool. Candidatul trebuie să fie suplu, ager, să se bucure de un simț al echilibrului și o perfectă funcționare a celor cinci simțuri. O lungă serie de analize de laborator urmează să verifice capacitatea organismului de a răspunde la solicitările zborului cosmic. Se adaugă un test de rezistență la efort pe bicicleta ergometrică.

2. **Teste speciale:** electrocardiogramă continuă (24 ore), probă în centrifugă pînă la 3 g (pentru zborul în Lună probele au mers pînă la 7 g), teste de ortostatism, menite să verifice reacțiile cardiovasculare la presiuni diferite aplicate diferitelor părți ale corpului, test de adaptare la un exercițiu fizic mergînd de la mersul încet la alergarea rapidă pe un covor rulant cu viteză crescîndă.

3. **Teste aeriene:** zborul cu un avion de antrenament cu reacție, cu picaje și reveniri pe traiectorie parabolică în care accelerații de 3 g timp de 20 secunde se succed cu perioade de agravitație (0 g timp de 25 de secunde), voltije de 6 minute, zboruri pe spate, tonouri (lupinguri peste aripă) lente sau rapide, bucle etc.

4. **Pe plan intelectual:** se cer anumiți parametri ai memoriei, atenției, simțului orientării, capacității de gîndire, echilibrului psihic. Se preferă firi mai puțin emotive, sociabile, deloc agresive.

5. **Pregătire:** pentru a fi cercetător spațial se cer studii inginerești, universitare sau tehnice întărite cu cinci ani de experiență în muncă.

6. Avînd în vedere faptul că «Spacelab» va fi lansat de la Cap Canaveral cu ajutorul navetei spațiale americane, candidaților li se cer solide cunoștințe de limba engleză. Ei vor trebui să răspundă fără greșeală la întrebările înregistrate pe o bandă magnetică bruiată ale unui controlor de zbor de la NASA în argoul cosmonauților americani.

7. Candidaților li se cere să cunoască la perfecție instrumentele aflate la bordul stației, spre a putea duce la bun sfîrșit experiențe de astrofizică, metalurgie spațială, observare a Pămîntului; li se mai cere să se dovedească apți de a diagnostica eventualele defecțiuni și a le înlătura cu ajutorul aparaturii aflate pe navă.

Acestea sînt condițiile de selecție în vederea îmbarcării pe «Spacelab». Trebuie spus că ele nu sînt mai grele decît în trecut. Severitatea acestor condiții explică faptul că de-a lungul întregii ere cosmice numărul total al astronauților nu a depășit cifra de 88.

SUB OCHIUL SEVER AL APARATELOR

Testele fizice sînt decisive, ca și randamentul dat la antrenamente. La fel de hotărîtoare sînt însă și aptitudinile psihice, intelectuale, pregătirea teoretică, precum și practica, experiența, îndemînarea, știința de a te descurca în cele mai dificile condiții.

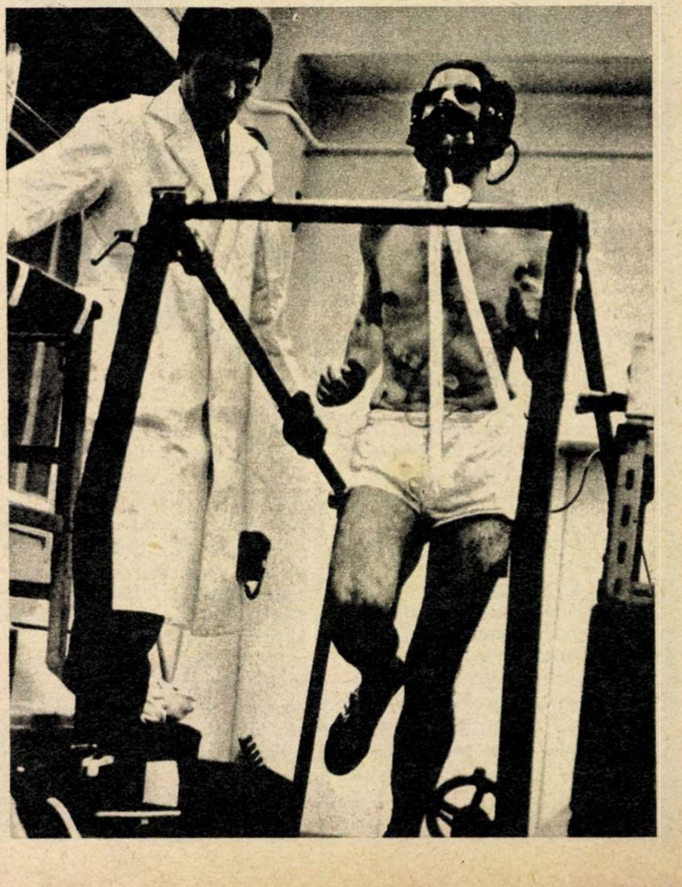

UN BĂIAT CARE ȘTIE CE VREA

- **SECRETUL UNUI VOINIC ÎNTRE VOINICI**
- **HOCHEIUL = FORȚĂ ȘI AGILITATE**
- **CINE VREA, GĂSEȘTE TIMP ȘI PENTRU SPORT**
- **DOUĂ PREOCUPĂRI CARE NU SE RESPING, CI SE COMPLETEAZĂ.**

Te uiți la el și nu-ți vine să crezi că are doar 14 ani și că e doar într-a VII-a (la Școala generală nr. 2 din Suceava). Pare mult mai mare datorită «gabaritului»: înalt, bine legat, un adevărat voinic între voinici.

— Cum de-ai reușit să ajungi la «cotele» astea, Cristiane?

Răspunsul vine neașteptat de prompt:

— Făcînd sport. Și mai ales de cînd practic hocheiul.

Mulți zic — declară și pretind cînd sînt întrebați — că și ei fac sport. Dar cînd îi întrebi unde, cum și cît, afli că... la orele de educație fizică. În plus? În plus mai bat din cînd în cînd mingea de fotbal ori fac o partidă de șah. Și cam atît. Pentru Cristian însă a face sport înseamnă a-l practica zilnic. Și nu de azi, de ieri, ci... «de cînd se știe». Și nu numai la școală, ci și în afara ei: de mic a făcut parte din fel de fel de ansambluri sportive și tot de mic face, acasă, gimnastică de înviorare (exerciții la sol, cu halterele și cu extensorul, la bară fixă, alergări, totul încheiat «cum scrie la carte» — cu «duș scoțian»). A practicat și fotbalul, și voleiul, și gimnastica (și *le* practică și acum, «printre picături»), iar de doi ani hocheiul, unde s-a hotărît să se stabilească.

— De ce tocmai la hochei?

— Din mai multe motive. Mai întîi, pentru că de doi ani de zile avem și noi, sucevenii, un patinoar artificial. Apoi, pentru că hocheiul îmi place mai mult decît toate celelalte discipline sportive. E un sport care te învață multe lucruri bune: să joci cu curaj dar protejîndu-ți și respectîndu-ți adversarii, să lucrezi tot timpul în colectiv, ajutîndu-ți colegii. Dar mai ales pentru că hocheiul cultivă în mod deosebit forța și agilitatea, calități pe care eu le apreciez cel mai mult la bărbați.

— Pentru că veni vorba: cum crezi tu că trebuie să arate un... bărbat? Indiferent de vîrstă.

Abia la întrebarea aceasta Cristian ezită, se gîndește un timp, apoi încearcă să răspundă:

— N-aș putea să vă spun prea bine. Poate că am să greșesc, dar mie nu-mi plac băieții care iarna merg înfofoliți în trei cojoace, care fac guturai din cel mai mic curent, care merg pe stradă de parcă tot timpul ar avea o greutate în spate. Și asta din cauză că nu sînt preocupați deloc de călirea lor fizică. Nu fac mișcare, nu fac sport și se feresc de apa rece pînă și-n luna lui cuptor. Cei care fac sport se văd de la distanță: mai voinici, mai calmi, mai siguri pe ei. Uitați-vă la colegii mei de echipă. De la începutul anului școlar nici unul n-a lipsit de la școală sau de la antrenamente din cauză de boală.

— E și părerea noastră. Și noi știm și de ce unii dintre pionieri și școlari nu fac sport decît... în orele de educație fizică. I-am întrebat și am aflat: unii pentru că nu sînt convinși încă de avantajele pe care le-ar avea, cei mai mulți însă, îndeosebi cei cu note mari, spun că n-au timp, că dacă ar practica și o disciplină sportivă n-ar mai putea să-și pregătească la fel de temeinic temele și lecțiile. Care-i părerea ta, au sau n-au dreptate?

— Nici un pic. Sigur, nu-i ușor să ai mai multe preocupări deodată, dar nici imposibil. Tot «secretul» e să-ți organizezi bine timpul. Să renunți la preocupările mărunte, care — m-am convins — consumă cel mai mult timp, și să-ți faci un program zilnic pe care să-l respecți cu sfințenie. Eu fac sport cel puțin două ore pe zi. Uneori chiar și patru. Și cu toate acestea mă descurc bine și cu învățătura (anul trecut, în clasa a VI-a, Cristian a luat premiul II — n.n.). E adevărat, nu văd mai mult de un film pe săptămînă, la televizor nu stau decît atunci cînd e ceva care mă interesează foarte mult, nu mă plimb pe străzi fără rost...

— În concluzie, sportul nu vine în contradicție cu învățătura.

— Dimpotrivă. Nu știu cum se petrec lucrurile cu alții, dar după un antrenament eu sînt mai atent la ore și îmi fac temele cu mai multă ușurință.

— Cu speranța că mărturisirea ta va da de gîndit celor... «speriați» de sport, să revenim la hochei. Se zice despre tine că în doi ani ai învățat să luneci pe gheață, mînuind crosa și manevrînd pucul, cam cît învață alții în cinci. Și că ești o reală speranță a hocheiului nostru. Și se mai zice că și matematica și fizica te pasionează în egală măsură. Aceasta fiind situația, ce ai de gînd în viitor?

— Și eu mi-am pus întrebarea asta și am și găsit răspunsul. Nu m-am hotărît încă ce profesie să-mi aleg dar, oricum, va fi legată de matematică și de fizică. Totodată, vreau să fac și sport de performanță. Voi continua să învăț și mai bine decît pînă acum dar și să practic hocheiul. Vreu neapărat să ajung să fiu selecționat în lotul republican — mai întîi la juniori, apoi și la seniori...

La 14 ani, Cristian Ioniță — un elev exemplar din toate punctele de vedere — știe ce vrea. A descoperit în hochei încă o posibilitate de-a crește cît mai frumos, de-a se pregăti pentru viitor, pentru muncă și viață. Și e hotărît s-o folosească pe deplin. Și dacă ținem seama de părerea antrenorului său — profesorul Radu Scripniciuc, de la Școala sportivă din Suceava — are toate posibilitățile să-și împlinească «visul lui cel mare». «Așa cum a pornit și merge, Cristian va ajunge departe, și-n hochei, și-n viață!» — ne-a asigurat antrenorul lui. Ceea ce noi îi dorim din toată inima. Promițîndu-i, totodată, că dacă ne va oferi prilejul, vom mai scrie despre el.

CONSTANTIN DIACONU

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

UN ECHIPAJ DE OCROTITORI AI NATURII

În 1976, la cea de-a VIII-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii», **«Chemarea munților» — trofeu ce se acordă anual echipajului care a reușit să realizeze cea mai complexă și mai reușită expediție ce și-a propus cunoașterea și ocrotirea naturii patriei** — a fost cucerit de **«Urmașii Basarabilor»**, de la Școala generală nr. 1 din Curtea de Argeș. De ce de ei și nu de alții?

Juriul republican a fost impresionat — și cucerit — de expediția deosebit de reușită a acestui echipaj. Începută pe undeva, prin munții Vrancei, ea s-a desfășurat, timp de peste două săptămîni, pe cîteva sute de kilometri, pînă în... poarta casei lor, pe valea Argeșului. De-a lungul acestui itinerar... maraton, cei cincisprezece «urmași ai Basarabilor» — paisprezece pionieri, plus comandantul lor, profesorul **Ștefan Popa** — au efectuat observații și cercetări de tot felul — și istorice, și arheologice, și folclorice, și etnografice, și economice, și sociologice. În mod deosebit însă ei s-au arătat sensibili față de frumusețile și bogățiile naturii, sensibilitate concretizată nu numai în admirația față de ele, ci și în acțiuni concrete de ocrotire a lor. Refacerea unor marcaje turistice, montarea unor plăcuțe de avertizare, atitudinea fermă împotriva turiștilor necivilizați, sesizarea către organele competente a existenței unor zone poluate și sugerarea măsurilor capabile să rezolve asemenea situații dăunătoare sînt doar cîteva dintre «plusurile» acestei expediții, care au înclinat în favoarea lor «balanța» juriului republican.

Trofeul, recent înmînat, consfințește un fapt îmbucurător: anume că natura patriei noastre — atît de bogată și de frumoasă — a cîștigat definitiv în acești cincisprezece expediționari încă cincisprezece iubitori și ocrotitori ai ei.

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI"

În toate județele țării s-au încheiat, de curînd, întrecerile finale la majoritatea disciplinelor sportive înscrise în calendarul «Daciadei» — etapa de iarnă.

GORJ

În Gorj, finala pe județ la săniuțe s-a desfășurat pe pîrtia de la Stejărel, unde s-au întrecut mai bine de o sută de pionieri și șoimi ai patriei pentru cîștigarea trofeului «Săniuța de argint». Și, ca-ntotdeauna, locurile întîi au fost cîștigate de cei mai buni: **Natalia Sîrbu,** de la Școala generală din Bîlteni și **Gheorghe Băloi,** de la Școala generală din Peșteana de Jiu. La proba de schi fond, pe locurile întîi s-au clasat **Lidia Lazăr,** de la Școala generală din Cărbuneni și **Valer Ivăniș,** de la Școala generală din Peștișani.

În aceeași perioadă, sala polivalentă din Tîrgu Jiu a găzduit întrecerile la tenis de masă între cei peste 120 de pionieri cîștigători ai etapelor intercomunale. Dar să nu-i uităm nici pe șahiști. Cei mai buni la această disciplină sportivă s-au dovedit a fi **Emilia Pilică,** de la Școala generală din Peșteana de Jiu și **Gheorghe Vasiloiu** din Sohodol-Tismana. Tuturor acestor campioni, care au primit «drum liber» spre finalele republicane ale etapei de iarnă a «Daciadei», le urăm mult succes în noile întreceri.

MUREȘ

Și în județul Mureș s-au încheiat întrecerile la sanie, schi fond, șah și tenis de masă. La sanie, pionierii **Ana Rîpea,** de la Școala generală nr. 2, Reghin și **Marin Tagsorian,** de la Școala generală Balda își vor reprezenta județul la etapa republicană ce se va desfășura la Harghita Băi.

Pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la concursul de schi fond, desfășurat tot la Sovata, au urcat pionierii **Viorica Moga** și **Viorel Moga,** de la Școala generală din Bobohalma. Le urăm să se întoarcă învingători și de la Izvorul Mureșului, unde va avea loc, peste puțin timp, finala republicană a probei.

BUCUREȘTI

De la pioniera Anca Medeșan din clasa a VIII-a B aflăm vești noi despre activitatea sportivă a colegilor ei, elevi la Școala generală nr. 114 din Capitală. «În școala noastră au avut loc întreceri de șah și de tenis de masă. La aceste concursuri au participat toți elevii. Cîștigători la șah pe școală au fost **Melania Hoinic,** din clasa a V-a D, și **Gabriel Crăciun,** din clasa a VIII-a C. La tenis de masă pe primul loc s-au clasat **Ana Cristea Hoinic,** din clasa a V-a D și **Daniel Caravan,** din clasa a V-a B». Anca ne-a mai informat și despre activitatea cercului de gimnastică din școala ei.

«Pionierele gimnaste se pregătesc pentru a participa și la concursul organizat de sectorul V, intitulat «Cupa florilor». În prezent sîntem în așteptarea rezultatelor competiției de șah care se desfășoară la nivel de municipiu, unde am avut și noi reprezentanți selecționați dintre cei mai buni pionieri șahiști».

Să sperăm că vom auzi în finalele republicane ale «Daciadei» și despre pionierii Școlii generale nr. 114 din Bucuresti.

EMILIA NICULESCU

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA **Desene: ION MIHĂESCU**

EPISODUL 10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Grupul pionierilor urcă spre locul numit «Cuibul vulturilor», despre care o legendă spune că, demult, ar fi fost folosit ca punct de observație de către daci. De fapt, ceea ce se știe sigur în legătură cu această gaură săpată în stîncă la o înălțime amețitoare, este că, în urmă cu cîțiva ani, își mai făceau cuib în ea niște vulturi. La un moment dat, pionierii ajung la o răscruce. Prăbușirea unor stînci la ultima pușcare, cea care a prilejuit avarierea benzii transportoare de calcar, a mai deschis o potecă spre înălțimi. Copiii hotărăsc: un grup, alcătuit din tînărul miner Stelică, Traian și încă doi pionieri, va înainta spre «Cuibul vulturilor» pe vechea cale, în timp ce Viorel, Mihaela și Dănuț vor încerca să ajungă în același loc pe noua potecă deschisă în stîncă.

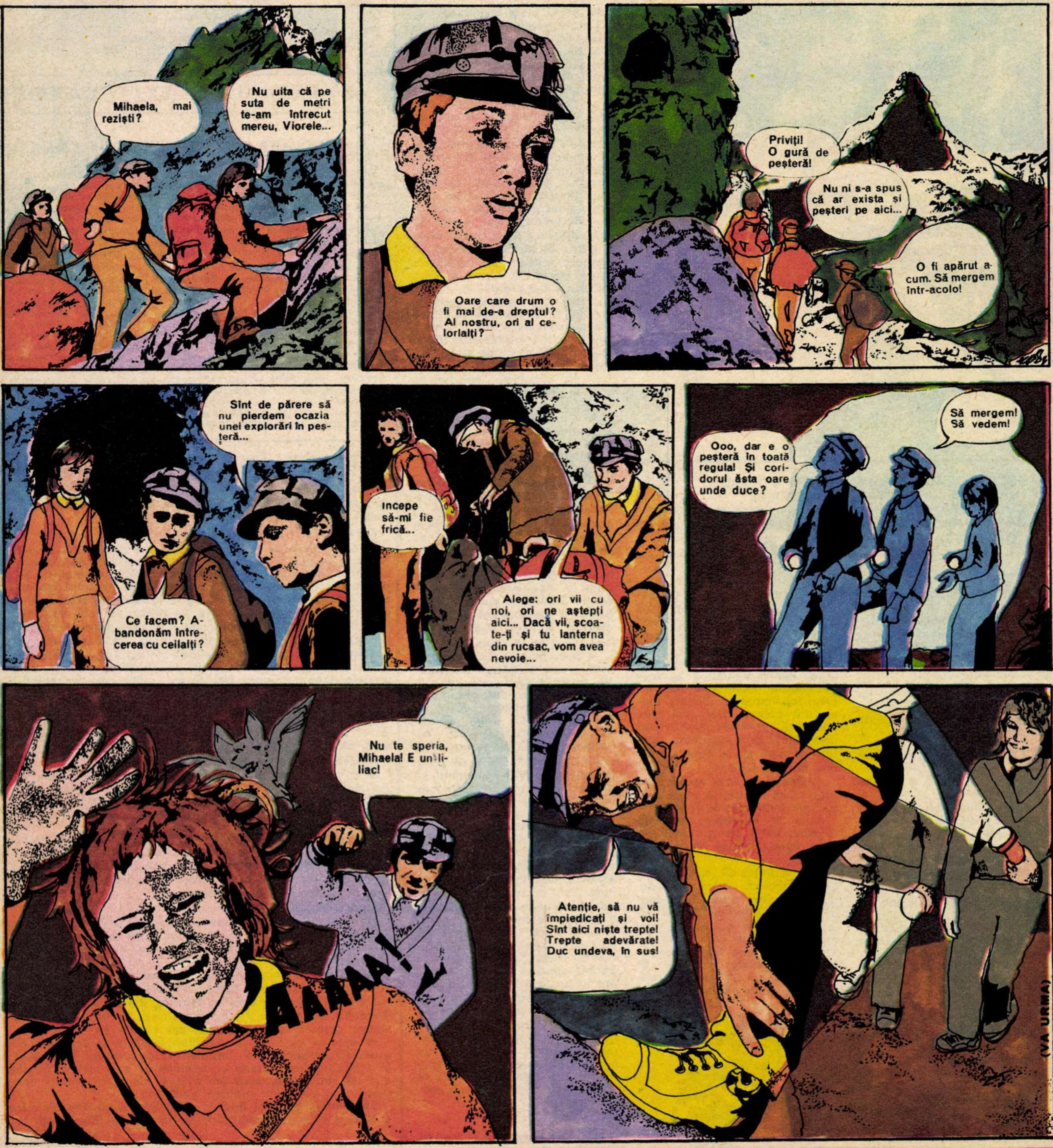
Mihaela, mai rezişti?
Nu uita că pe suta de metri te-am întrecut mereu, Viorele...
Oare care drum o fi mai de-a dreptul? Al nostru, ori al celorlalți?
Priviți! O gură de peșteră!
Nu ni s-a spus că ar exista și peșteri pe aici...
O fi apărut acum. Să mergem într-acolo!
Sînt de părere să nu pierdem ocazia unei explorări în peșteră...
Ce facem? Abandonăm întrecerea cu ceilalți?
Începe să-mi fie frică...
Alege: ori vii cu noi, ori ne aștepți aici... Dacă vii, scoate-ți și tu lanterna din rucsac, vom avea nevoie...
Ooo, dar e o peșteră în toată regula! Și coridorul ăsta oare unde duce?
Să mergem! Să vedem!
Nu te speria, Mihaela! E un liliac!
AAAAA!
Atenție, să nu vă împiedicați și voi! Sînt aici niște trepte! Trepte adevărate! Duc undeva, în sus!
(VA URMA)

ATELIERUL FANTEZIEI

CUCERITORII VĂZDUHULUI 29

Toate cuceririle științei și tehnicii sînt intens valorificate de industria construcțiilor de avioane și, într-o perioadă relativ scurtă, aeronautica devine parte componentă a domeniilor prioritare ale cercetării și producției. Astăzi aeronautica realizează mijloace de zbor de o largă diversitate și utilitate, menite să aducă omului modern economisirea celei mai prețioase «materii prime» — timpul.

Avioanele și navele spațiale zboară astăzi cu viteze supersonice și cosmice, parcurgînd distanțe altădată legendare în timpi ce se măsoară în ore. Cîtă diferență între viteza de 160 km/oră cu care Charles Lindbergh a legat în 1927 Parisul de New York și cea de aproape 30 000 km/oră cu care a fost parcursă distanța dintre Pămînt și Lună! Cuceritorii văzduhului se transformă în temerari ai spațiilor cosmice. Ei își îndreaptă privirile spre oceanul planetar, pe care speră să-l cucerească așa cum înaintașii lor au cucerit, metru cu metru, văzduhul.

Nu putem încheia această succintă incursiune în zbuciumata istorie a aviației fără a reaminti contribuția de seamă pe care poporul român a adus-o la dezvoltarea construcției aparatelor de zbor. Constructori sau piloți, planoriști sau aeromodeliști, tehnicieni ori experimentatori, fiii acestui neam nu s-au mulțumit numai să învețe din experiența și practica altora. Cu eforturi asidue, cu perseverență, ei au ținut pasul cu tot ceea ce era mai înaintat la vremea lor, adăugînd numeroase soluții noi și originale, care au îmbogățit patrimoniul de idei ce constituie baza dezvoltării construcțiilor de avioane. Nume ca ale pionierilor aviației românești Traian Vuia, Aurel Vlaicu, Henri Coandă sînt înscrise la loc de cinste în cartea de aur a istoriei aviației.

EMIL MUNTEANU-RETEVOESCU

(Sfîrșit)

SUB 0°
(Biverb: 8, 8)

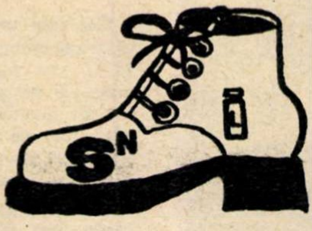

CRIPTOGRAFIE — PE GHEAȚĂ
(6, 4, 5, 2, 7)

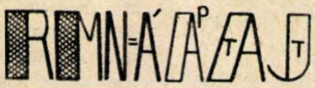
RMN=ÁÁ P T Á J T

CALCUL ENIGMISTIC LITERAR

Înlocuind semnele cu cifre, se obține un calcul corect, astfel că primul număr reprezintă anul nașterii unuia dintre cei mai iubiți scriitori români, iar ultimul număr anul morții sale. Celelalte două numere reprezintă anii în care au apărut două dintre operele cele mai cunoscute semnate de el.

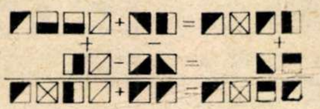

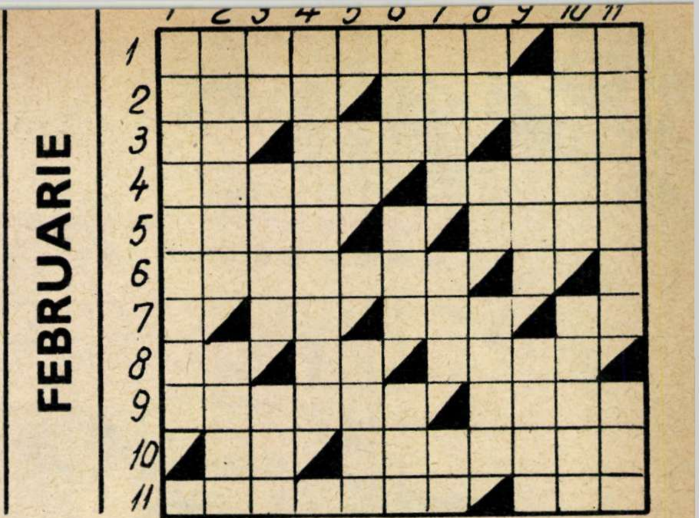

ORIZONTAL: 1) Sat în județul Botoșani unde a izbucnit, la 8/21 februarie 1907, marea răscoală a țăranilor. Tudor Costin. 2) Februarie. Fruntaș al școlii ardelene, istoric și filolog român, născut la 28 februarie 1754 (m. 1816). 3) Picături de apă...; ...în timpul nopților senine. Dăunător al vînatului, a cărui combatere trebuie intensificată în luna februarie prin capcane și pîndă. 4) Cinste. La 20 februarie 1978 se împlinesc 96 de ani de la încetarea din viață a acestui țăran, deputat în Divanul ad-hoc al Moldovei, luptător pentru unirea Principatelor Române. 5) Munte în Franța. Fondatorul Asiriei și al orașului Ninive. 6) Comună în județul Alba unde, în fiecare an, la 22 februarie, au loc manifestări folclorice. 7) Expert. Domnitor al Țării Românești, victorios la 26 februarie 1423 asupra armatelor turcești, care invadaseră țara pentru a-l reînscăuna pe Radu Prasnaglava. La intrarea în muzeu! 8) Coboară iarna de la munte. Poftim... mai scurt. Compozitor, dirijor și folclorist român, născut la 23 februarie 1882 (m. 1932). 9) Se pregătește pentru a ieși din iarnă. Încet. 10) Sub călăreț. Cărturar român născut la 7 februarie 1777 (m. 1830), fondator în 1826 al unei școli în care tinerii puteau învăța gratuit, indiferent de categoria socială din care făceau parte. 11) Scriitor englez, autor al «Cărții junglei». Talerul cîntarului.

VERTICAL: 1) Astronom francez, fondatorul Societății astronomice din Franța, născut la 26 februarie 1842 (m. 1925). 2) Localitate legată de marea grevă a minerilor izbucnită la 27 februarie 1929. Oraș în care a fost inaugurat, la 4 februarie 1834, Muzeul de istorie naturală, dotat cu valoroase colecții de mineralogie și zoologie. 3) 1978. «Cetatea eternă», unde, din cinci în cinci ani, avea loc ceremonia purificării — februa — de la care a derivat și numele lunii februarie. Animale sacrificate cu această ocazie, datorită faptului că erau mai ieftine (sing.). 4) Fondatorul școlii românești de nemologie, născut la 28 februarie 1863 (m. 1953). 5) Într-un cot. Măsoară lucrul mecanic (pl.). 6) Oraș în Nigeria. Puiul caprei. Anticul eponim al Beoției. 7) «Socialismul», organ al Partidului socialist din România, care a reapărut la 10/23 februarie 1919, ca urmare a puternicelor demonstrații de solidaritate cu militanții socialiști întemnițați la 13 decembrie 1918. Abreviere latină. Lazăr Gheorghe. 8) Plantă textilă. Primele vocale! Fără valoare (pl.). 9) A aranja. Acesta (înv.). 10) Autorul poeziei «28 februarie». Organ politic de presă al clasei muncitoare, apărut la 25 februarie 1890. 11) La Pănade pe Tîrnave, la 21 februarie 1805, s-a născut acest luptător pentru emanciparea românilor transilvăneni, filolog de numele căruia se leagă adoptarea alfabetului latin. Cerneală specială.

NICOLAE AXIOTI

DICȚIONAR: ANON, ASUR, NSU, AON, AAC.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE
LA Cutezătorii

Cînd, la miercurea cutezătorilor, și-a anunțat vizita comandamentul unității de pionieri (clasele V–VIII) de la Școala generală nr. 185 — Chitila, cronicarul și-a ascuțit de două ori atîtea creioane ca de obicei. Zadarnic: a trebuit să mai împrumute cîteva, atît de bogată s-a dovedit recolta de informații din viața școlii, a unității de pionieri, a numeroaselor cercuri aplicative și de creație. Dialogul în jurul revistei noastre a fost și el rodnic. Au fost dezbătute pe larg materialele folosite — la toate clasele — pentru alcătuirea informării politice. Cititori ideali ai revistei noastre, ei au ținut să îmbogățească reportajul «Start spre chenarul de onoare» (nr. 3/1978), alăturînd exemplului pe care îl oferă pioniera Florentina Atomei (vă amintiți? cea care face zilnic 4 km de-acasă la școală și înapoi fără să aibă o singură absență) două exemple din școala lor: Tatiana Ivanov și Ion Stoica se află în aceeași situație. Bravo tuturor! Propuneri: să apară noi materiale de orientare școlară și profesională, îndrumări utile pentru expediționari, caricaturi apte să apară la Semaforul «Cutezătorii» din școală, noi benzi desenate cu subiect istoric. Oaspeții ne-au promis informații privind evoluția viitoare a grupului folcloric ce se pregătește să ia parte la ediția a doua a Festivalului Național «Cîntarea României» — solistă: pioniera Mariana Bărbulete (locul II pe sector la ediția anterioară) și a proaspătului grup folk alcătuit de pionierii Nicolae Florian și Marcel Huhulea, acompaniați de Lenuța Tănase.

Ziua porților deschise la «Atelierul fanteziei» s-a încheiat printr-un dialog despre poezie și frumusețe. Material didactic: înseși creațiile pionierilor de la 185, pe care le veți cunoaște în numărul viitor.

Pe scurt: **Pionierii de la 185 sînt foarte mîndri de cercurile lor uzinale, înființate la propunerea lor, în urma vizitării întreprinderilor din zonă ● Cercul de turnătorie funcționează la IUPS și are secții de formatori și miezuitori ● IMC 7 Noiembrie găzduiește cercul de sticlărie, renumit creator de obiecte de artă ● Foarte iscusiți sînt tinerii floricultori care activează la serele CFR ● Noile promoții au învățat ce este o fișă de protecția muncii, cu ce unelte se lucrează în specialitate, disciplina unui loc de muncă ● Odată cu beneficiul învățării, pionierii au mai «cîștigat» (prin munca lor, se înțelege) material floricol pentru înfrumusețarea școlii și au putut valorifica, prin expoziții, unele produse ale cercurilor ● Nemulțumiri: cercurile cuprind, consideră ei, un număr mic de pionieri și prea puține fete — idee care se traduce în măsuri înregistrate în programul de activitate al unității ● 15 000 este numărul orelor de muncă patriotică prestate de pionierii de la 185 în 1977 ● Între altele, au strîns, la C.A.P., 70 de tone de legume ● În 1978 vor amenaja un teren de joacă pentru șoimii patriei ● În unitate activează 7 (șapte) formații artistice ● Un îndrăgit cîntec descifrat de formația corală: «Ceaușescu și copiii», apărut în «Cutezătorii» ● Colaborarea cu cenaclul literar al școlii — «Simbol» — a permis grupului de montaj literar să prezinte mai multe spectacole bazate numai pe versuri originale (această formație a ocupat locul II** pe **Capitală la Festivalul Național «Cîntarea României», ediția I; corul și brigada artistică au obținut locul II pe sector) ● Dintre lucrările distinse în 1977 la Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor se distinge Semaforul electronic — pe lumina verde se derulează veștile bune, pe cea roșie... se înțelege de la sine, iar pe galben apar informații despre cei care dau semne de îndreptare! ● Cei de la 185 se mîndresc cu pioniera sportivă Niculina Niță — locul doi la crosul juniorilor pe Capitală. Și mai sînt mîndri de fostul elev al școlii lor, Stelian Popescu, fost campion național de juniori la lupte, antrenor la Clubul «Rapid» și... conducător al cercului de lupte din școală ● Proiecte: două expediții «Cutezătorii» — pe Lotru (flora muntelui Cozia, salba centralelor de pe Olt, marea construcție de pe Lotru, Obîrșia Lotrului) și Piatra Craiului (zona etnografică Rucăr, lacul Iezer, rocile Pietrei Craiului, Fabrica de hîrtie Zărnești) ● Raportori: frații Viorel și Marian Burtescu, Daniela Dvornic, Camelia Bărbieru, Vicentiu Dona și mulți alții ●**

CONCURSUL
FILATELIC

Etapa a VII-a

1. Dați o definiție, în formulare proprie, mărcii poștale.
2. Realizați (acuarelă, guașă, tuș, ulei etc.) o marcă poștală creație originală. Dimensiunile rămîn la alegerea dumneavoastră.
3. Care marcă poștală românească emisă în anul 1977 v-a plăcut cel mai mult și pentru ce?

La această serie de întrebări este obligatorie expedierea unei singure rezolvări, la alegere.

Dragi filateliști,

Cu această etapă, a șaptea, concursul nostru se încheie. Începînd din acest moment, așteptăm la redacție răspunsurile exacte la toate etapele **și cele șapte cupoane decupate din revistă. Menționați pe plic alături de adresa** revistei **«Cutezătorii»:** Concursul filatelic. **Premiile vă așteaptă.** Succes!

● ● ● ● ● ● ● ●

DEZLEGĂRILE JOCURILOR DIN ACEST NUMĂR

SUB 0°

Îngheață Slănicul În-gheață-s-lă-n-i-cu-l

CRIPTOGRAFIE PE GHEAȚĂ

Carmen este prima la patinaj Ca-r-me-n-este-prim-a-la-p-a-t-in-a-j.

CALCUL ENIGMISTIC LITERAR

$$\begin{array}{rcrcr} 1880 & + & 35 & = & 1915 \\ + & & - & & + \\ 70 & - & 24 & = & 46 \\ \hline 1950 & + & 11 & = & 1961 \end{array}$$

Mihail Sadoveanu (1880–1961)
«Neamul Șoimăreștilor» (1915)
«Nada florilor» (1950)

„ARCTICA“ 9

PRINTRE GHEȚURILE ARCTICE

Începînd cu secolul al XVIII-lea, atingerea Polului Nord pe calea apei, cu ajutorul unei nave a constituit visul a nenumărați oameni de știință. Celebrul chimist Mendeleev și navigatorul Makarov și-au consacrat acestei idei numeroși ani de viață. Mulți exploratori temerari au pornit spre întinderile albe, pe atunci necunoscute ale nordului și, cu prețul a nenumărate sacrificii, înfruntînd frigul și furtunile de zăpadă au reușit să ajungă la Polul Nord cu ajutorul săniilor trase de cîini și al schiurilor. Numele lui Nansen, Amundsen, Peary, Behring, Brusilov ș.a. au rămas înscrise în istoria trasării primelor drumuri ale marelui nord.

Pentru a putea străbate uriașele întinderi ale nordului pe calea apei era nevoie de un spărgător de gheață puternic, dotat cu motoare realizate la un înalt nivel tehnic.

Pentru prima dată în istorie o astfel de cursă, în care oamenii au atins Polul Nord pe calea apei a fost realizată de spărgătorul de gheață atomic «Arctica», realizat la șantierele navale din Leningrad. El a pornit în prima sa cursă prin marea Barents într-o frumoasă zi polară (cînd soarele nu apune mai multe luni) din vara anului 1975. Timp de treisprezece zile el a parcurs o distanță de 3 852 de mile, din care 1 609 mile prin mijlocul cîmpurilor de gheață, iar pe alte 1 200 de mile spărgînd straturile groase de ghețuri acumulate de-a lungul mai multor ani.

Scopul principal al navigatorilor nu a fost de a atinge polul, ci de a găsi drumul cel mai scurt posibil ce leagă porturile europene ale U.R.S.S. de cele aflate în Extremul Orient. În urma calculelor efectuate, drumul pe la Polul Nord s-a dovedit a fi cel mai scurt și cel mai puțin costisitor. Astfel, caravanele de nave care pînă nu de mult nu puteau circula în apele nordului decît două luni pe an, pot circula astăzi, datorită spărgătorului de gheață atomic «Arctica» pînă la 6—8 luni pe an, ducînd spre porturile extremului nord siberian echipament industrial și produse alimentare.

Destinat mărilor în care domnește lunga noapte polară, unde bîntuie frecvent cețuri și furtuni de zăpadă, «Arctica» este cel mai mare spărgător de gheață construit pînă acum: 150 m lungime și 30 lățime. În total are 1 285 de încăperi. El este propulsat de trei motoare a căror forță este egală cu 75 000 C.P. Fiecare dintre cele trei elice cîntărește 50 de tone. Membrii echipajului au la dispoziție saloane pentru odihnă, bibliotecă, sală de cinema, bloc medical, sauna cu piscină, ansamblu sportiv. Pentru mecanicii de pe «Arctica» noțiunea de «cart» nu mai există. Creierul electronic al centrului de calcul și-a asumat toate responsabilitățile de conducere a mecanismelor și mașinilor. Pupitrul de comandă central, unde se adună informațiile de la toate serviciile navei, este deservit de numai șase oameni.

Pentru constructorii spărgătorului de gheață, așezarea enormului bloc al suprastructurii punții a constituit una dintre cele mai dificile probleme și, în același timp, o îndrăzneață experiență. Suprastructura se compune din sute de cabine de locuit și servicii care, în total, cîntăresc 450 de tone. Pînă atunci suprastructurile atît de masive erau fabricate pe părți și apoi asamblate direct pe navă. Dar pentru «Arctica», constructorii au ales soluția asamblării pe sol, după care, cu ajutorul a două macarale gigant, au ridicat-o pe punte. Experiența a constituit o reușită, scurtînd timpul de lucru cu șase luni. Recent de la șantierele navale din Leningrad a pornit în cursă un nou spărgător de gheață atomic «Siberia».

PESCUITORII DE PERLE DIN MAREA ROȘIE

Cea mai caldă mare de pe glob, a cărei apă ajunge pînă la o temperatură de 32°C, este Marea Roșie. Este singura mare de pe glob în care nu se varsă nici un curs de apă. După părerea istoricilor, numele acestei mări ar veni de la strămoșii fenicienilor, numiții «oameni roșii», care ar fi populat pe vremuri coastele ei fierbinți. Oamenii de știință susțin însă că numele Mării Roșii se datorează unei alge microscopice de culoare roșie care acoperă fundul stîncos al mării și care, datorită luminii soarelui, dă apei culoarea roșie.

De-a lungul ambelor maluri ale Mării Roșii, cît vezi cu ochii, se întind țărmurile deșertice, presărate din loc în loc cu case joase în care locuiesc pescarii. Viața acestor oameni se desfășoară în cea mai mare parte pe mare, la bordul corăbiilor numite butre sau sambucuri pe care și le construiesc singuri. Ei colindă zile de-a rîndul apele calde în căutarea scoicilor perliere, pe care le pescuiesc și astăzi după metode primitive. Avînd o traistă legată de gît, înarmați cu un cuțit special, ei se scufundă în apă pînă la adîncimi de 15 m, unde își umplu sacii cu scoici. La suprafață, scoicile sînt deschise, dar în puține din ele găsesc perle. Nu arareori viața acestor oameni este primejduită de atacul rechinilor. Hrana de bază a pescuitorilor de perle este peștele, pe care, după ce îl prind, îl despică și sărează direct pe puntea corăbiei. În apropierea coastelor, unde adîncimea este de numai 2—3 m, pot fi întîlnite micile ambarcațiuni ale celor ce culeg scoicile sînt folosite la fabricarea nasturilor. Pentru a recolta aceste scoici culegătorii stau în apă pînă la brîu întreaga zi, luptîndu-se cu căldura și setea. Este cea mai grea dintre ocupațiile practicate de oamenii acestor ținuturi.

Din apele roșietice ale mării țîșnesc sute de insule și recife ale căror țărmuri sînt bogat dantelate de corali. Din cauza lipsei de apă potabilă doar puține dintre ele sînt locuite de oameni. În schimb, ele constituie un adevărat paradis al păsărilor de tot felul și mai ales al pelicanilor. Țărmul acestor insule și recife este adeseori vizitat de pescarii înarmați cu... plase de prins fluturi. Cu ajutorul lor, ei capturează numeroase exemplare de pești zburători viu colorați, pe care îi pun apoi în bazine de plastic pentru a-i trimite spre marile acvarii ale lumii.

**Pagină realizată de
ECATERINA ROȘCA**

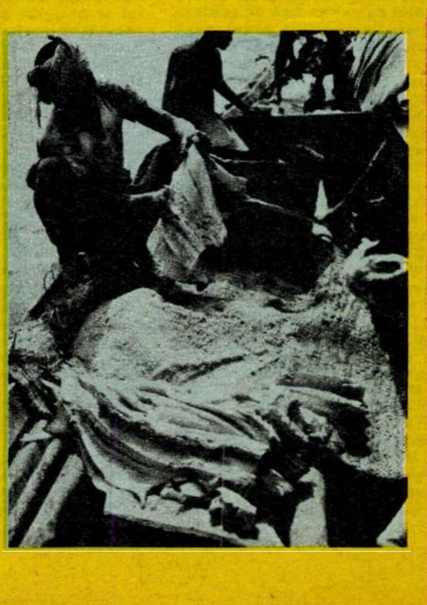

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scinteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

Cu artistul poporului Nicolae Herlea despre copii, muzică și frumusețe (pag. 6—7)

8

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 23 FEBRUARIE 1978,
ANUL XII (543)

Trofeul «Cutezătorii» la Călina Prundeni, județul Vîlcea.

Joi, 16 februarie, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național al Oamenilor Muncii, a luat parte la adunarea generală a oamenilor muncii de la Întreprinderea de mașini grele București, analizînd la fața locului modul în care se înfăptuiesc hotărîrile Conferinței Naționale a partidului, ale Congresului consiliilor oamenilor muncii.

Participarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la lucrările forului suprem de conducere muncitorească al uneia din cele mai importante citadele industriale ale Capitalei subliniază încă o dată stilul de lucru al secretarului general al partidului, conducerii partidului și statului nostru: contactul nemijlocit cu masele, dialogul permanent cu oamenii muncii.

Într-o atmosferă de mare însuflețire, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o importantă cuvîntare.

Oglinda săptămînii

● *Detașamentul clasei a V-a, de la Școala generală Nicolești, comuna Puiești, județul Buzău, au organizat o șezătoare literară închinată poetului clasic român George Coșbuc. La șezătoare, au participat membrii comandamentului unității de pionieri, profesori, părinți. In fotografie: o imagine de la această frumoasă șezătoare literară.*

● *O nouă piesă de teatru a fost prezentată în premieră la teatrul «Țăndărică»: «Omulețul de puf» de Alexandru Popescu. «Omulețul de puf» este o poveste veselă și duioasă, jucăușă și serioasă, o piesă pentru spectatorii de orice vîrstă, iubitori ai teatrului de păpuși.*

● *De mulți ani, pionierii și elevii Școlii generale Goranu-Vîlcea se ocupă cu creșterea viermilor de mătase. Ei au predat, în anul școlar trecut, o cantitate de peste 80 kg gogoși de mătase. Pasionații sericicultori au inițiat, începînd din toamnă, «acțiunea duzilor», hotărîți să planteze 2 000 de duzi.*

● *Aflăm despre o activitate culturală pionierească desfășurată recent și care a fost apreciată datorită originalității sale. Organizatorii și totodată inițiatorii acestei activități sînt pionierii de la Casa de copii din Piatra Neamț. Ei și-au propus să valorifice printr-o modalitate mai eficientă multiplele impresii acumulate în excursiile făcute prin țară. Selectînd cele mai sugestive fotografii și diapozitive cu imaginile oamenilor și locurilor vizitate, le-au proiectat pe ecran cu ajutorul epidiascopului, au făcut textul de legătură pe un fundal muzical și l-au înregistrat pe banda magnetică. Au alcătuit astfel, ceea ce numesc ei un «Jurnal foto-sonor» cu genericul inspirat dintr-un cunoscut vers al poetului Nicolae Labiș: «Trăim în miezul unui ev aprins».*

● *Activul pionieresc al clasei a IV-a I, Școala generală nr. 116 din Capitală, ne informează asupra felului cum a decurs dezbaterea în detașamentul lor privind analiza rezultatelor obținute pe primul trimestru. În final, detașamentul a lansat chemarea: «Nici un pionier nepromovat sau cu nota la purtare mai mică de 10!»*

FILE DE ISTORIE

CONSTITUIREA PARTIDULUI UNIC AL CLASEI MUNCITOARE DIN ȚARA NOASTRĂ

Se împlinesc zilele acestea 30 de ani de la realizarea unității politice a clasei muncitoare din România, moment de o deosebită însemnătate în istoria partidului revoluționar al clasei muncitoare din țara noastră.

După 23 August 1944, moment care a marcat răsturnarea dictaturii militaro-fasciste și trecerea României de partea coaliției antihitleriste, forțele progresiste din țara noastră, în fruntea cărora se găsea Partidul Comunist Român, s-au aflat în fața unor transformări democratice profunde. 6 Martie 1945 — instaurarea primului guvern democratic din istoria țării noastre, octombrie 1945 — Conferința Națională a Partidului Comunist Român, noiembrie 1946 — victoria în alegerile parlamentare a forțelor progresiste, 30 decembrie 1947 — înlăturarea monarhiei și proclamarea Republicii — sînt momentele principale care au jalonat acest proces.

Un obiectiv central al întregii lupte revoluționare a Partidului Comunist Român în acea perioadă a fost refacerea și cimentarea unității clasei muncitoare — în spiritul tradițiilor de unitate din mișcarea noastră muncitorească, prin unirea cu Partidul Social-Democrat, un alt partid al muncitorilor, cu care P.C.R. a colaborat încă din anii ilegalității, cînd au format împreună Frontul Unic Muncitoresc.

Colaborarea timp de aproape patru ani în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, care a dus la o mai bună cunoaștere între comuniști și social-democrați, unitatea de gîndire și de acțiune — trăsătură fundamentală a proletariatului din țara noastră, au făcut posibil procesul de unificare al celor două partide.

Ca urmare a unei intense munci de pregătire, la 21 februarie 1948, în sala Ateneului Român din București s-au deschis lucrările Congresului partidului unic al clasei muncitoare, cunoscut sub denumirea de Congresul al VI-lea al partidului nostru. Făurirea în februarie 1948 a partidului revoluționar unic al clasei muncitoare, pe temelia marxism-leninismului, a constituit o măreață victorie a forțelor revoluționare din România, aprecia tovarășul Nicolae Ceaușescu.

La Congresul al VI-lea s-au dezbătut și s-au stabilit, pentru întiia oară în istoria țării, jaloanele trecerii la construirea socialismului în România, avîndu-se în vedere toate domeniile importante ale vieții economice și social-politice.

Crearea partidului unic al clasei muncitoare din țara noastră a avut un puternic ecou internațional.

Rememorarea evenimentelor din februarie 1948 vine să ilustreze justețea tezei secretarului general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceușescu, potrivit căreia **înfăptuirea unității clasei muncitoare din fiecare țară,** *a unității tuturor forțelor progresiste constituie chezășia victoriei în lupta pentru edificarea societății socialiste.*

CONSTANTIN POPOVICI

AGENDĂ LITERAR-ARTISTICĂ

Recent, au fost acordate premiile Consiliului Național al Organizației Pionierilor pentru cele mai bune creații literar-artistice dedicate copiilor în domeniul literaturii, muzicii și creației plastice pe anul 1977.

PENTRU PROZĂ au fost distinși cu premii scriitorii: **Ada Orleanu, Ricarda Terschak, Ludovic Roman, Gheorghe Scripcă.**

PENTRU POEZIE: **Corneliu Șerban, Soltesz Iozsef, Damian Ureche, Francisca Ricinski.**

PENTRU DRAMATURGIE: **Nina Cassian, Alecu Popovici.**

PENTRU MUZICĂ: **Laurențiu Profeta, D.D. Botez, Constantin Arvinte, Aurel Giroveanu, Elly Roman, Gelu Solomonescu.**

În domeniul creației plastice au fost premiați pentru ilustrațiile din publicațiile destinate pionierilor și șoimilor patriei: **Vintilă Mihăescu, Pompiliu Dumitrescu, Ileana Ceaușu-Pandele.**

Pentru grafică și ilustrație de carte: **Dan Erceanu, Elena Boariu, Toma Roată, Dumitru Dobrică.**

DIALOG POLITIC
Cutezătorii

CALITATEA MUNCII FIECĂRUIA = BUNĂSTAREA TUTUROR!

> **Trebuie să trecem la o calitate nouă a activității noastre, atît în domeniul economic, cît și în domeniul conducerii politice a societății.**
>
> **NICOLAE CEAUȘESCU**

CALITATEA — iată un cuvînt folosit de noi toți în diverse împrejurări. Tocmai de-aceasta el are și diverse înțelesuri; trăinicie, durabilitate, funcționalitate, aspect etc. Dragoș e de părere că mulți copii se gîndesc la aspectul obiectelor. Că între două biciclete ei o vor alege pe aceea mai aspectuoasă (mai ales după culoare).

Toate aceste sensuri ale cuvîntului — ne spune tovarășul **profesor D. Dima** *— sînt corecte, dar să discutăm mai pe îndelete despre...*

LUCRUL BINE FĂCUT

Prof. univ. D. Dima: Esențialul este să-nțelegem că orice bun material sau spiritual satisface o anumită nevoie omenească. **Gradul în care produsul respectiv satisface această nevoie** îi asigură acestuia o calitate mai scăzută sau mai înaltă.

Red.: Aspectul bicicletei lui Dragoș satisface și el o anumită nevoie?

— Desigur, nevoia de frumusețe, nevoie specific umană. Omul are nevoi complexe — și istoria civilizației este un continuu progres al nevoilor înseși. Un concert simfonic răspunde unei nevoi spirituale — și trebuie să răspundă într-un anumit grad, **să aibă deci calitate** — fiindcă, dacă pianistul s-ar bîlbîi, nevoia noastră s-ar arăta nesatisfăcută. Să ne întoarcem la bicicleta lui Dragoș; produsul respectiv trebuie să răspundă în același timp mai multor nevoi: de plimbare, de confort, de frumusețe etc. de aceea se cere să existe un echilibru între felul cum sînt satisfăcute toate aceste nevoi. Frumoasă, colorată — dar să și meargă cum trebuie, să aibă multe posibilități de manevră, să fie comodă etc.

La secția a III-a cazangerie a Întreprinderii de utilaj chimic Grivița Roșie din Capitală lucrează și tînărul muncitor fruntaș Gheorghe Anghel. Dacă ne-am obișnuit să înțelegem cu oarecare ușurință gradele de calitate ale unui produs obișnuit, cum ar fi: o pereche de tenişi sau un stilou — mai greu poți să-ți dai cu părerea asupra calității unui produs ca acesta la care lucrează tînărul nostru interlocutor: un recipient uriaș, de două ori mai mare decît o... locomotivă.

«Așa ceva — ne spune **Ghe. Anghel,** nu poți face de unul singur. La noi, calitatea unui produs depinde și de conlucrare. Nu e de-ajuns ca fiecare să-și îndeplinească conștiincios doar sarcinile sale, ci să-l intereseze soarta produsului final. Uneori, din cauze neprevăzute, chiar și mașinile — nu numai oamenii — mai scapă din «atenție» cîte ceva. O incorectă ambutisare (presare a materialului) poate aduce în sectorul meu oțel cu denivelări. Nu este datoria mea de serviciu să dau forma corectă metalului, dar nu pot să las lucrurile astfel. Și, desigur, în același fel procedează și muncitorii care preiau și continuă ceea ce am făcut eu și colegii mei».

DESPRE NEVOILE CARE GENEREAZĂ NEVOI

Red.: Uneori se mai consideră că obținerea unei calități ridicate presupune reducerea cantității. «Mai bine» ar putea să însemne «mai încet», deci «mai puțin»?

Prof. univ. D. Dima: Nicidecum. Calitatea nu este un adversar al cantității.

La Conferința Națională a partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: «A venit timpul să transformăm cantitatea într-o nouă calitate. Aceasta este cerința primordială de care depinde viitorul industriei românești, viitorul întregii economii naționale».

Nu însă prin descreșterea cantității. Mai mult: munca de calitate, mai rațională deci, devine la rîndul ei mai productivă. sporind și... cantitatea. Un muncitor cu o calificare mai înaltă, un utilaj mai perfecționat — produc mai bine, dar și mai repede; deci, mai mult. Satisfacerea nevoilor mereu crescînde ale oamenilor muncii — lege fundamentală a politicii partidului nostru, a societății socialiste — presupune progresul în egală măsură pe cele două direcții: cantitate și calitate.

Red.: În ceea ce privește lupta pentru calitate se pune un accent exclusiv pe progresul tehnic?

Lector univ. V. Petrescu: Desigur, progresul tehnic are un cuvînt important de spus - așa cum preciza mai înainte și tînărul nostru prieten de la Întreprinderea «Grivița Roșie». Dar în societatea noastră, unde scopul a tot ceea ce producem nu este profitul individual al cuiva, ci creșterea nivelului de trai al tuturor oamenilor muncii, **educația în spiritul creșterii calității muncii** devine un factor deosebit de eficient. Poporul este el însuși producător, dar și beneficiarul a ceea ce produce — iată temeiul moral al cointeresării în creșterea calității.

— Deseori auzim expresia: «exigențele au crescut». Cum s-o traducem științific?

Prof. univ. D. Dima: Să luăm exemplul țării noastre. Gradul de instruire, de cultură al muncitorilor a crescut de la o generație la alta. Există la noi numeroase forme de organizare a perfecționării în toate domeniile: școli, reciclări, recalificări etc. Toate acestea răspund adevărului simplu de înțeles că **satisfacerea deplină a unei nevoi generează o nouă nevoie!** Bunăstarea, gradul de civilizație se măsoară după bogăția și diversitatea nevoilor pe care societatea le satisface — și mai ales **pe care ea le-a produs!**

Red.: Tineretul, se spune, este un mare iubitor al noutății în calitate! Sînteți de această părere?

— Desigur. Îmi aduc aminte de-un exemplu. La expoziția TIBCO (Tîrgul internațional de bunuri de consum) din vara aceasta a fost prezentat un casetofon românesc care apoi a intrat în producție — în urma recomandărilor secretarului general al partidului care a vizitat expoziția. Tovarășul Nicolae Ceaușescu i-a îndrumat pe producători să țină seama de această reală și pozitivă nevoie a tinerilor din zilele noastre. Este desigur, un exemplu între atîtea altele.

ȘCOLARUL — ÎN FAȚA CALITĂȚII

Spunea **Dragoș** *la un moment dat că și-a construit singur o sirenă electronică la bicicleta lui, în loc de clopoțel. Că la început însa, în loc să sune, bîzîia. Dupa mai multe tatonări «am luat schema și mi-am dat seama».*

Spunea, de asemenea, muncitorul Gheorghe Anghel că în munca lui cel mai important lucru este «să respecți desenul» — adică proiectul: «să vezi în spațiu» — adică să știi geometrie.

Red.: Ce-ar trebui să ne sugereze aceste două relatări?

Lector univ. V. Petrescu: Copiii în general produc obiecte mai simple, dar ei știu ce-i aceea munca. Ei înțeleg că întotdeauna munca depinde direct de investiția de inteligență. Că o creștere a calității nu se poate produce la întîmplare, prin efort nedirijat, ci prin gîndire și calcul! **Prin învățătură** — într-un cuvînt!

Prof. univ. D. Dima: Iar cînd această învățătură depășește formele tradiționale, bazate pe expunerea altcuiva, e cu atît mai eficace. Copilul să învețe tot mai mult prin propria acțiune! Am observat și la studenții noștri, în practică: ei sînt sensibili la acele direcții ale calității pe care le-au exersat în experiența lor anterioară. Cum acționează acum ca școlar, la fel se va comporta ca producător!

Red.: Mulți copii cred că expresia calității muncii lor e nota. Mulți însă nu cred la

ILIE TRAIAN

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

INVITAȚII NOȘTRI:

PROF. UNIV. DR.
DUMITRU DIMA —
ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE

LECTOR UNIV. DR.
VIOREL PETRESCU —
ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE

GHEORGHE ANGHEL —
MUNCITOR CAZANGIU, ÎNTREPRINDEREA DE UTILAJ CHIMIC «GRIVIȚA ROȘIE»

DRAGOȘ MARINESCU —
PIONIER, CLASA A VIII-A, ȘCOALA GENERALĂ NR. 173, BUCUREȘTI.

Obiecte frumoase și folositoare, lucrate de noi.

La cuvînt, pionieri–locțiitori ai președintelui C.N.O.P.

CUM APARE INIȚIATIVA
CUM DESCOPERIM INIȚIATIVA
CUM PROMOVĂM INIȚIATIVA!

Pionierii, prin dinamismul și fantezia ce-i caracterizează, fac din activitățile lor un adevărat șantier al inițiativelor, al noului. Dorința de continuă înnoire, de continuu progres, ilustrată atît de mobilizator prin deviza «Tot înainte!» este una din principalele fațete ale spiritului revoluționar ce animă tînăra organizație a cravatelor pionierești.

Noul, ideea înaintată, fapta înaintată — trebuie însă **cunoscute la timp, popularizate la timp și aplicate la timp!**

Iată o temă de dezbatere la care am invitat astăzi cinci dintre pionierii locțiitori ai președintelui C.N.O.P.

Cristina Timar — Școala generală nr. 5, Petroșani, Hunedoara.

Irina Căruntu — Liceul Național, Iași.

Ionel Bocîrnea — Școala generală Agigea, Constanța.

Ramona Nany — Școala generală Lovrin, Timiș.

Iulia Stancu — Școala generală Slătioara, Olt.

LA LOCUL FAPTELOR

«La Școala generală Varias, am stat de vorbă cu pionierii despre lucruri care ne interesează pe toți» — și **Ramona** enumeră: activitatea politico-ideologică, învățătura, autoconducerea, școlarizarea, activitățile în atelier etc.

Par cam multe? Așa este. Aria discuțiilor însă poate fi oricît de largă — cu condiția ca **în anumite direcții să se ajungă pînă la soluții!**

«La Școala generală din Techirghiol existau unele dificultăți cu învățătura — relatează **Ionel Bocîrnea**. M-am întîlnit cu comandamentul unității, am discutat, s-au propus măsuri — dar mi se părea că mai trebuia ceva. Știam din experiența mea de locțiitor că-n astfel de situații e bine să te gîndești la toți factorii care te pot ajuta, și-n primul rînd, la profesori și părinți. Ne-am întîlnit și cu părinții pionierilor cu situație slabă la învățătură și...

Redactor: S-au arătat supărați că vă amestecați voi, copiii, într-o astfel de problemă?

— La început ni s-a părut și nouă că sînt surprinși de ceea ce le **propunem** — dar în cele din urmă au fost impresionați să constate că și noi, ca și dînșii, vrem ca proprii lor copii să aibă note bune. Le-am vorbit însă frumos, i-am rugat chiar! Și pînă la urmă, lucrurile s-au îndreptat.

«La întîlnirea cu comandamentul unității pionierești din comuna Bălțați au fost prezenți secretarul organizațieii de partid, directorul școlii și comandantul-instructor de unitate — relatează **Irina Căruntu**. Era vorba de disciplină, cîteva cazuri mai speciale. Din discuții a reieșit că multe informații despre pionierii în cauză erau cunoscute de unii membri ai comandamentului, dar de către alții nu! Cu toții, am analizat situația și am propus măsurile cele mai potrivite. Cred că fiecare comandament pionieresc de unitate trebuie să folosească din plin că lucrează sub directa conducere a organizației de partid din școală».

Dialogul nostru pe tema utilității întîlnirilor cu comandamentele pionierești continuă și iată o nouă constatare.

Ionel Bocîrnea: Eu, de pildă, nu mă întîlnesc întotdeauna cu întreg comandamentul, ci doar cu cei ce răspund de un anumit domeniu de activitate. Ca să nu ne împrăștiem în discuții.

Ramona Nany: Ca să le poți propune la rîndul tău o idee, o inițiativă, o soluție pe care să zicem ai avut prilejul s-o cunoști undeva.

Redactor: Are dreptate Ramona. Să-i urmăm sugestia și să «urcăm» cu discuția o treaptă mai sus.

DE LA NOI — PENTRU ALȚII!

O experiență exemplară nu se naște ușor. Adesea nici nu se vede «cu ochiul liber».

Iulia Stancu: Uneori, din contactele mele cu activele pionierești am observat că unii pionieri povestesc prea mult, nu știu să sistematizeze... (n.n. Adică să extragă ceea ce e important: principiul, metoda, dintr-o sumă de fapte). Și atunci, ne este greu și nouă să descoperim unde se află, într-adevăr, ideea cea nouă!

Redactor: De acord! Dar experiența pozitivă, nu-i așa, prieteni, trebuie căutată! **Să învățăm s-o căutăm** — sub noianul de fapte obișnuite! Ea nu ne așteaptă gata împachetată la intrarea în școala pe care o vizităm!

Cristina Timar: Uneori poate să fie promițătoare doar formularea, în rest, nimic important.

Redactor: De acord și cu tine. Experiența pozitivă se caută în viața grupelor și a detașamentelor, în fapte, în efectele aplicării unor idei — și nu doar în programele de activități. De aceea vă rog să numiți o experiență frumoasă din județul vostru pe care-o considerați demnă de a fi preluată și de alte județe.

Cristina Timar: Pionierii din Valea Jiului prezintă scurte spectacole în unitățile industriale — și mai ales la ieșirea din schimb a minerilor.

Ionel Bocîrnea: Noi avem o veche experiență în construirea de baze sportive de către pionieri și școlari.

Iulia Stancu: Din județul nostru, mie îmi place cel mai mult foaia volantă a Semaforului de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Slatina. Aici se strîng în permanență noutăți de la Semafoarele din județ, care apoi circulă prin toate școlile. Mai avem noi de pus la punct unele aspecte, de pildă, culegerea datelor, dar cred că ideea e bună, fiindcă Semafoarele «Cutezătorii» au un rol din ce în ce mai important în viața pionierească.

Ramona Nany: În unitatea mea s-a dezvoltat o metodă despre care am vorbit colegilor mei, pionieri locțiitori și altor pionieri la forumul de la Colibași: «Activul vede tot și acționează». Nu cred că am inventat-o noi, dar am aplicat-o cu mult succes în multe domenii.

Irina Căruntu: Știu despre ce e vorba! Am auzit-o pe Ramona vorbind despre această experiență și pot să vă spun că am preluat-o și noi la Iași. Ea place pionierilor din activ, îi mobilizează, ne-a ajutat mai ales să căutăm explicațiile unor fapte și în afara școlii, să adunăm informații, să învățăm cum se corelează ele.

Redactor: În cazul acesta, haideți să ne punem și întrebarea de pe... verso: ce experiență întîlnită în altă parte ți se pare demnă de preluat? Ai preluat-o?

DE LA ALȚII — PENTRU NOI!

Ramona Nany: Într-o tabără, la Brașov, am cunoscut o experiență cu titlul: «Pionierii întreabă — uteciștii răspund». E vorba de-o gazetă de perete. Am preluat și noi ideea

Cristina Timar: Am auzit și de la unii colegi ai mei, am citit și-n Cutezătorii un reportaj — despre pionierii care au apărut la panoul de onoare împreună cu părinții lor, acolo, în fabrică. **Noi am aplicat în județ acest procedeu sub titlul: «Pe aceleași trepte ale hărniciei!». A prins foarte repede.**

Irina Căruntu: Eu v-am spus mai înainte: cel mai mult mi-a plăcut ideea pe care a prezentat-o Ramona la Forumul de la Colibași: «Activul vede tot!» Poate și fiindcă de felul meu sînt așa, mai dinamică. Dar nu numai pentru aceasta: m-am convins cu adevărat că e rodnică.

Redactor (către ceilalți): Iar voi?

*

Se caută un răspuns.

Un răspuns, întrebării ca atare, i se poate da fără îndoială, dar răspunsul cel mai rodnic este acela care s-a dat — dacă s-a dat — acolo, în practică. Iar interlocutorii noștri știu asta.

La fel cum știu și faptul că a fi locțiitor al președintelui C.N.O.P., reprezentant al colegilor tăi în conducerea organizației, constituie o frumoasă răspundere. **Răspunderea de-a ști cum să acționezi și de-a acționa!**

I.T.

În curînd, marea sărbătoare a plantării puieților!

UN MILION DE PRIETENI

Nu de mult, l-am întrebat, în recreație, pe un coleg:

– Ți-ai învățat pentru ora următoare?

– Da' de unde! O să învăț acum, în pauză.

Și a început să citească la iuțeală. Culmea este că a fost ascultat și a luat nota... 9! Cum vă explicați acest lucru? Să fie vorba de o inteligență ieșită din comun?

Nela Drăcea

CLASA A VII-a, ȘCOALA GENERALĂ NR. 7
CALARAȘI · IALOMIȚA

Foarte posibil! Dar se mai poate ca băiatul să te fi... păcălit, în sensul că învățase lecția acasă, iar în recreație n-a făcut decît să-și mai arunce o dată ochii pe manual!

Vasile G., din clasa mea, e un fotbalist excelent, dar dacă nu-i place cum joacă unul din noi, începe să strige, să nu mai dea pase, să comită intenționat henturi - și pînă la urmă se întîmplă chiar să pierdem meciul, deși, repet, Vasile e deosebit de talentat și ar trebui să fie primul care să dorească victoria!

Eugen Marian

STRADA OGORULUI 7 - ARADUL NOU - *județul* ARAD

Din păcate, uneori talentul nu exclude înfumurarea și egoismul. Ar fi bine ca "nervosul" Vasile să învețe cît mai grabnic să-și respecte echipa și adversarii, altminteri nu va deveni niciodată un sportiv adevărat.

Prietena și vecina mea de bloc, Luminița, a plecat pentru cîteva zile la bunici. În acest timp, am vrut să mă joc cu alte fete din bloc dar ele mă ocoleau. Acum știu de ce: pentru că îmi amintisem de ele doar atunci cînd am rămas singură!

Mariana Popa

CLASA A VIII-a, STRADA REPUBLICII 237, BÎRLAD-VASLUI

Observație cam tîrzie dar corectă și deci binevenită! Intr-adevăr, o prietenie strînsă nu trebuie să excludă atenția față de ceilalți colegi. Sper că și Luminița va fi de aceeași părere.

* * *

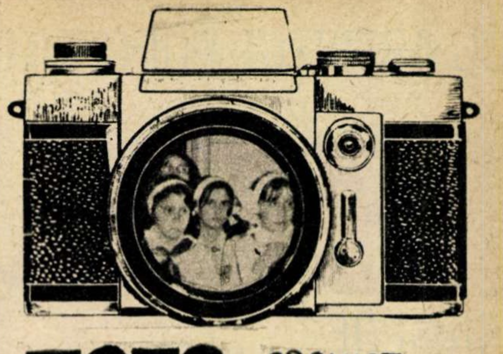

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

«Sîntem foarte buni prieteni cu colegii noștri mai mici din Organizația **«Șoimii patriei»**. Din fotografiile mele se vede lesne că îi interesează același lucru ca și pe noi: învățătura, munca!» **Foto: Lucian Anghel, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Băilești-Dolj.**

«Un micromodel cîntărește doar cîteva grame, dar cere multe zile de calcule și muncă în atelier!». **Foto: Alex. Petărlecean, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 4, Tg. Mureș.**

«Lîngă această imagine de anul trecut, vom adăuga curînd multe altele, asemănătoare». **Foto: Cercul fotografilor de la Școala generală Sîmpetru de Cîmpie, Mureș.**

«Închideți ochii... și veți auzi melodia executată de excelenta noastră fanfară!» **Foto: Adina Geran, Casa pionierilor și șoimilor patriei Breaza, Prahova.**

Rubricile «Un milion de prieteni» și «Fotocronică pionierească» sînt redactate de OVIDIU ZOTTA.

CALITATEA MUNCII = BUNĂSTAREA TUTUROR !

(URMARE DIN PAG. 3)

fel. Un economist, un specialist al calității, ce argumente ar aduce aici?

Prof. univ. D. Dima: Nu putem ignora rolul notei, dar ea indică în principal părerea cuiva dinafară asupra calității muncii școlarului.

Lector univ. V. Petrescu: Și mai ales, reflectă calitatea într-un anumit moment!

Prof. univ. D. Dima: Da, exact! Trebuie însă să precizăm că uneori și profesorii și părinții îi învață pe copii cu criterii unilaterale de măsurare a calității muncii lor. Ele sînt astfel și exterioare copilului. De aceea exercițiul propriu, practica, **propria acțiune** — sînt modalități prin care copilul își demonstrează sieși calitatea a ceea ce a creat! Iată de ce temele pentru acasă, temele de lucru în atelier, pasiunile tehnice, artistice etc. sînt foarte importante. În ceea ce privește temele pentru acasă, copilul se poate convinge printr-o contabilitate limpede că dacă astăzi a cîștigat 5 minute rezolvînd superficial o temă, mîine va pierde o oră ca să recupereze golul!

Red.: Se cunosc cazuri cînd premianții de pînă-n clasa a IV-a nu rămîn la același nivel și în clasa VI-a. De ce?

Prof. univ. D. Dima: Copiii trebuie obișnuiți, învățați cu ideea că dacă fiecare an școlar, fiecare profesor impun criterii temporare de calitate — ei trebuie să privească în viitor și să știe că **viața cunoaște mai multe momente de decizie.** Că drumul școlii e lung! Și că singurul indice al calității care te poate purta fără surprize prin toate aceste trepte este **însușirea temeinică a cunoștințelor; azi, acum — deci mereu!**

Iar pentru aceasta îți trebuie, e adevărat, muncă, pasiune — și propria ta convingere că ceea ce ai făcut e... de calitate!

CU ARTISTUL POPORULUI *Nicolae* HERLEA

DESPRE COPII, MUZICĂ, FRUMUSEȚE

O dimineață de duminică. Zeci de pionieri se află în sala de festivități a Conservatorului «Ciprian Porumbescu». Cenaclul literar-artistic al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei prezintă un bogat program cultural pentru colegii lor. Și fiindcă ne aflăm în cadrul unui cenaclu, este firesc ca deschiderea s-o facă membrii săi, prin lectura unor creații proprii. Citesc pionierii Livia Radu, Luminița Antonescu, Georgeta Vale, Lucian Tudorancea, Adina Petrescu, Alis Popescu, Carmen Burlacu. Sînt poezii dedicate patriei, partidului, copilăriei pline de bucurii.

Poetul George Țărnea, care a condus lucrările cenaclului, a imprimat discuției un ton colegial, plin de căldură, îndemnîndu-i pe pionieri să cultive frumusețile limbii românești, să-și îmbogățească expresia poetică printr-o lectură bogată.

Actorul George Mihăiță i-a cucerit pe tinerii spectatori, recitînd, cu talentul său bine cunoscut, versuri din Coșbuc și cîteva parodii de Marin Sorescu. În cadrul cenaclului, formațiile artistice ale Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei au prezentat un variat program de cîntece, recitări, dansuri. Dar strălucirea acestei dimineți culturale a fost accentuată de prezența unui distins oaspete, a unei mari personalități artistice — Nicolae Herlea.

Bariton cu inepuizabile resurse vocale, prestigiosul artist român a repurtat succese pe cele mai mari scene ale lumii: la «Scala» din Milano, la «Bolșoi Teatr» din Moscova, la «Staatsoper» din Viena, la «Metropolitan Opera» din New York. Este lesne de imaginat bucuria cu care l-au întîmpinat pionierii și emoția cu care l-au ascultat interpretînd cîteva cîntece pe versuri de Eminescu.

Cu acest prilej, într-una din pauze, am avut plăcerea să purtăm un dialog:

— Ne bucurăm că vă aflați în mijlocul pionierilor, prietenia dumneavoastră pentru purtătorii cravatelor roșii cu tricolor fiind bine cunoscută.

— Vin, într-adevăr, adeseori printre pionieri și mă simt bine respirînd aerul proaspăt al tinereții lor. Poate și pentru faptul că-mi dau seama cîtă dreptate a avut Brâncuși spunînd: «Cînd nu mai sîntem copii, am murit de mult». O mare bucurie mă cuprinde cînd sînt pe scena operei și în sală se află mulți pionieri, căci prietenii mei, purtători ai cravatei roșii cu tricolor, vin adeseori să mă asculte. Nu se poate imagina un public mai generos, mai sincer, mai spontan. La rîndul meu, îmi place să mă duc la cîte o școală, să asist la o serbare sau la o șezătoare, să aud corurile pionierești, soliștii lor vocali. I-am urmărit pe scenele primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» și ori de cîte ori mă lăsam furat de farmecul unei voci de copil, cu limpezimi de cristal, îmi aminteam propria copilărie, începutul...

— La ce vîrstă ați descoperit cîntecul, dorința de a vă exprima prin muzică?

— Foarte devreme. Copil fiind, muzica se răsfrîngea în mine, dîndu-mi o stare ciudată, de neliniște. Un cîntec putea să mă transpună într-o stare de reverie, să mă închidă în tăcere sau, dimpotrivă, îmi crea o dispoziție de mare veselie. Pe la șapte ani am început să cînt cu băieții, la școală, și tot atunci, am descoperit bucuria de a cînta... Dar tot ce am deprins în canto, tot ce am realizat mai tîrziu în această artă, datorez unui mare profesor, unuia din marii artiști români, care se numără printre fondatorii Operei române, profesorul Aurel Costescu Duca. El mi-a relevat marele zbor spre înalturi al muzicii. Și tot acest profesor, cu severitate și rigoare, m-a deprins cu regulile muncii și m-a îndemnat să nu mă bizui niciodată numai pe talent.

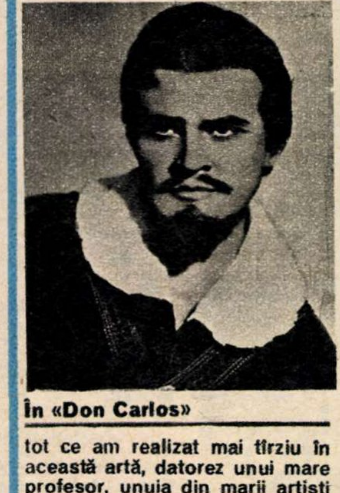

În «Don Carlos»

— Ce loc ocupă, după părerea dumneavoastră, muzica în educația tinerei generații?

— Vechii greci considerau că muzica este un element de bază în formarea tinerei generații, pentru că asigură nu numai o recreere plăcută, dar constituie și un factor important în educația morală. Cred că aveau dreptate. Prin muzică se cultivă simțul armoniei, al echilibrului. Gesturile devin mai frumoase. Cîștigăm în sensibilitate. Urechea învață să surprindă șoaptele vîntului, susurul apei. Fiorul pe care ți-l dă frumosul artei te face mai bun, mai generos. De aceea mă bucur că pionierii iubesc cîntecul, întovărășindu-și activitățile cu melodii adecvate. Se poate constata cu plăcere că avem un număr de cîntece, mai ales cu tematică patriotică, de o înaltă măiestrie, datorate unor cunoscuți compozitori. Dintr-un asemenea repertoriu, pionierii pot alege exact ceea ce trebuie. Ca artist, resimt o adîncă mulțumire pentru faptul că la noi s-au creat condiții apte să-i apropie pe tineri de muzică — matinee muzicale, conferințe, concerte educative. Pe pionieri i-am cunoscut, pe de-o parte, ca auditori în sala de operă și concert, pe de altă parte, ca interpreți pe scene, ba i-am întîlnit și în ipostaza de creatori. Cultivarea unei atitudini active față de artă constituie, după părerea mea, un factor de extremă importanță în educație.

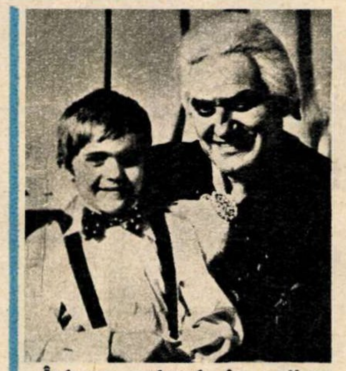

Într-un antract, în culise: tatăl și fiul.

— Ce spectacole de operă recomandați pionierilor?

— În afara spectacolelor clasice — «Bărbierul din Sevilla», «Rigoletto», «Aida» — și a celor destinate special unei anume vîrste — «Prinț și cerșetor», «Motanul încălțat», — aș recomanda cîteva din operele compozitorilor români inspirate din zbuciumata noastră istorie, lucrări cu un mesaj profund patriotic, cum ar fi ciclul de opere istorice ale compozitorului Gh. Dumitrescu: «Decebal», «Ion Vodă», «Răscoala».

— Ați călătorit mult, ați cîntat pe marile scene ale lumii alături de cîntăreți de faimă mondială; cum sînt cunoscute peste hotare țara noastră, arta ei?

— Țara noastră este cunoscută astăzi pe toate meridianele globului pentru politica ei de pace și prietenie. Mesagerii artei românești au dus pînă departe faima și bogățiile creației noastre. Muzica, teatrul, literatura noastră sînt tot mai cunoscute și prețuite. Cred că arta noastră se bucura peste hotare de interes, de prețuire, pentru că ea aduce, în afară de autenticitate și de vigoare, un înalt mesaj de umanitate.

— În încheiere vă rugăm să vă spuneți părerea asupra manifestării culturale la care ați asistat și pe care ați urmărit-o.

— Am fost de-a dreptul fermecat de prezența pe scenă a pionierilor. Poezia pe care tinerii autori au citit-o, recitalul de pian și vioară, muzica folk pe care am ascultat-o, au fost de o ținută care face cinste cenaclului, chiar dacă vocile copiilor au fost uneori mai puțin sigure.

Emoția interpretării a fost însă de mare prospețime.

B. CARAGIALE

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

Noua familie

Deși obositor, drumul cu trenul i se păruse scurt. Și nu că i-ar fi făcut plăcere călătoria, ci pur și simplu pentru că dorea să ajungă cît mai tîrziu la capătul ei. În definitiv, ce căuta el la Sibiu? Prietenii, părinții, colegii rămăseseră cu toții acolo, la Bîrlad. «Du-te la Întreprinderea mecanică, au nevoie de tineri. De tineri ca tine, pricepuți, cu școală» — îi spuseseră foștii profesori maiștri. Atunci îi fusese, pur și simplu, rușine să refuze, să nu urmeze, ca întotdeauna, sfaturile dascălilor săi. Acum însă, aflîndu-se singur, cu gîndurile care-l năpădeau, se descoperea dezorientat, însingurat și nemulțumit că nu avusese tăria să spună: «Nu!». Dacă era așa de bun, de ce nu-l ținuseră la ei, la Fabrica de rulmenți? Să-i fi dat o mașină nouă și ar fi arătat el ce poate. Acum însă, într-un loc unde nimeni nu-l cunoștea, bineînțeles că altfel vor decurge lucrurile.

*

— Ce stai cu valizele în ușă? Probabil că ești nou aici. Uite colo un pat liber. Neatins! Dacă-ți convine, te poți face stăpîn pe el. Eu mă grăbesc, mă așteaptă băieții la club — îi spuse dintr-o răsuflare un tînăr blond care dispăru apoi.

Aurel rămase singur. Privi de jur-împrejur, cu atenție, camera băieților. Totul i se părea atît de familiar! Aceleași paturi, făcute pe jumătate, aceleași fotografii cu mașini și artiști prinse pe pereți, aceleași cărți cu povestiri științifico-fantastice pe noptiere, planșe, schițe, instrumente de desen, toate înșirate pe cele două mese. Aurel se apropie de patul «neatins», așeză valizele alături, apoi se întinse, așa îmbrăcat, cu mîinile sub cap, oftînd adînc...

*

— Bună dimineața! Bine că ai făcut ochi. Noi plecăm la uzină. Vii și tu?

Băiatul blond, cunoștința din ajun, îi zîmbea deasupra patului.

— Cum? E dimineață? Nu v-am auzit cînd ați venit. Nu e posibil! spuse aproape îngrozit Aurel.

— Ne-am «sacrificat» și ne-am culcat deîndată ce-am venit acasă. Bănuiam că ești obosit. Te-am lăsat să dormi — veni răspunsul.

Într-o clipă, Aurel fu în picioare. Se simțea jenat. Oare ce-o să-și închipuie băieții?

— Să mergem! Mă luați cu voi? Îl caut pe maistrul Ștefan Luca — le zise el.

Uzina nu era prea mare, află Aurel Țiplea pe drum, dar pornise de la 50 de oameni și ajunsese acum la peste 2000! Iar în privința uneltelor pe care le fabricau, acestea nu numai că înlocuiesc acum pe cele pînă nu demult importate, dar sînt cerute și peste graniță. Este meritul muncitorilor de a fi construit noua uzină cu mîinile lor.

— Atunci să-l fi văzut pe maistrul de care te interesezi, pe Ștefan Luca. El e și secretarul comitetului de partid. Îl găseam aici zi și noapte. În timpul construcției, al instalării noilor mașini și aparate, producția n-a stat nici o clipă. Așa se face că întreprinderea noastră este decorată cu Ordinul Muncii clasa I-a. Ai să cunoști aici comuniști extraordinari. O să te convingi. Nea Luca și acum învață. Vrea să urmeze Facultatea de subingineri.

Lui Aurel Țiplea i se păreau — atunci — cuvintele băieților cam «scoase din cărți», spuse cu un fel de automulțumire. Dar foarte curînd s-a convins de tot adevărul lor. Iar gîndul lui ascuns, aproape nemărturisit, de a se întoarce curînd înapoi, la Bîrlad, a fost uitat cu desăvîrșire.

Acum, Aurel Țiplea este unul dintre cei mai buni muncitori, pe care tinerii din uzină l-au ales secretarul comitetului U.T.C. pe întreprindere. Astfel, chiar dacă nu i s-a încredințat o mașină de lucru «nouă», cum visa el, și chiar dacă la început a avut unele înfrîngeri, marea familie muncitorească în care intrase l-a învățat să fie dîrz, l-a făcut să se simtă puternic, încrezător în viitorul său.

ELENA MĂNESCU

RALIUL IDEILOR

SPERANȚE ALE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII

Ce a fost Nadia Comăneci înainte de a deveni marea campioană olimpică de astăzi? O școlăriță, o pionieră plină de talent, încă neconfruntată cu exigențele maxime. Adică: **o speranță.** *Ce au fost Ion Țiriac și Ilie Năstase înainte ca renumele lor să facă ocolul lumii? Două* **speranțe.** *Ce au fost Henri Coandă, C.I. Parhon, Grigore Moisil înainte ca faima de inventator a unuia, de pionieri în endocrinologie și matematici superioare a celorlalți să le asigure locul meritat în panteonul științei?* **Speranțe.**

Zecile de mii de adolescenți care, în fiecare an, se întrec în aflarea de soluții practice și funcționale proprii la probleme pe care tot ei și le pun în cadrul Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor — ce constituie oare, dacă nu **cel mai promițător val de speranțe?**

Aflat la a XI-a sa ediție, concursul nostru e tînăr totuși. Participanții la primele ediții abia pășesc în fabrică și în laborator. Ceilalți, purtînd încă la gît cravata de pionier sau de curînd intrați într-o vîrstă nouă, de utecist, bat la porțile profesiilor viitoare. De la ei, de la fetele și băieții ca Siegfried Kloyber, ca Ion Sorin Bordei așteptăm totul.

La Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci sînt păstrate primele patente obținute de pionieri. Vedem în ele numai un semn, primele **speranțe** *dintr-un roi nesfîrșit. Muncitori de înaltă calificare, stăpîni pe tehnica secolului XXI, creatori de tehnici și tehnologii inedite, de bunuri materiale al căror nume zadarnic l-am căuta în dicționare astăzi, deschizători de căi noi în cunoaștere, colegii voștri de școală, de atelier, băieții și fetele care semnează caligrafic în josul unui modest brevet de participare la Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor vor face lumea să se descopere atunci cînd se va rosti numele țării în care* **fiecare copil este o speranță.**

HORIA ARAMĂ

●●●●●●●●●●●●●●●●●●

COLECTOR DE PROBE POLUANTE REALIZAT DE UN PIONIER

Ion Sorin Bordei. Nume cunoscut în lumea pionierilor tehnicieni din București și din țară. Obținerea primei medalii de argint la Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor, ediția 1976, cu lucrarea **Centrală solară cu acumulator termic** (în imagine) i-a determinat pe colegii și prietenii săi apropiați de la Școala generală nr. 182 să-i atribuie frumoase șanse în tehnică. La ediția 1977 a concursului, Sorin s-a prezentat cu o nouă și interesantă lucrare: **Colector de probe poluante.** Aparatul, avînd un pronunțat caracter utilitar, a fost astfel conceput încît să ajute la detectarea factorilor poluanți și a direcției din care provin aceștia. Aparatul are forma unui avion fără aripi, fiind alcătuit din opt recipiente fixate pe un suport, o cutie cilindrică prevăzută cu un orificiu de captare și, montat în punctul diametral opus, un ampenaj care ajută la orientarea aparatului pe direcția vîntului. Lucrarea s-a bucurat de succes și urmează s-o admirăm cu toții la expoziția din vacanța de vară a acestui an. Pentru ediția 1978 a concursului, Sorin lucrează la cîteva aparate care vor constitui tot atîtea surprize. Despre ele, atunci cînd constructorul va socoti că este momentul.

LILIANA IVAN

●●●●●●●●●●●●●●●●●●

CURIERUL CONCURSULUI DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Primele date privind înscrierile la ediția a XI-a, 1978, a concursului anunță o participare-record. După județul Botoșani, **cu 732 de pionieri, județul** Covasna **anunță că 1 278 de semnatari ai brevetului de înscriere își finisează lucrările în vederea etapei pe școală a concursului.**

«Raliul ideilor» așteaptă de la pionierii din toate județele țării **informații și fotografii privind faza actuală a Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor.**

PASIUNE-PROFESIE
ETAPE ALE UNUI DRUM ÎN VIAȚĂ

Cu Siegfried Kloyber m-am întîlnit după ce susținuse primul examen ca student al facultății de electronică și telecomunicații din București. Nota obținută marca un debut promițător în viața universitară.

— Așadar, presupunerile de acum cîțiva ani ale celor care vedeau în pionierul din clasa a V-a a Școlii generale din Cugir un viitor electronist au devenit realitate — încerc să deschid discuția.

— Da. Succesul de acum zece ani mi-a dat încredere, m-a determinat să perseverez. Și, într-adevăr, pasiunea este pe cale de a deveni profesie. Pantografului electric — lucrarea care mi-a adus în 1968 premiul întîi la Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor — i-au urmat alte realizări, toate fiind rezultatul pasiunii mele pentru electronică.

Elev la Liceul industrial pentru construcții de mașini din Cugir, secția mașini și aparate electrice, Siegfried Kloyber s-a numărat printre cei mai activi participanți la cercul de electronică. Zeci de scheme publicate în revistele de specialitate au devenit montaje funcționale. Lucrarea de absolvire a liceului s-a bucurat de o bună apreciere. Împreună cu colegul său Petru Mădean a realizat un amplificator hibrid (cu tuburi electronice și tranzistori) de 50 W. Dacă ar fi să intrăm în detalii de specialitate, am avea de înșiruit numeroase idei originale ce și-au găsit valorificarea în acest aparat.

— Pasiunea mea pentru electronică a început din clasa a III-a, cînd am construit o sonerie și un motoraș electric. Pe atunci era pur și simplu o joacă. Dar prezența la activitățile tehnice de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cugir a făcut ca joaca să devină din ce în ce mai interesantă și atractivă. Acum pot spune că PARTICIPAREA LA CONCURSUL DE CREAȚIE TEHNICĂ AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR A AVUT ROLUL DECISIV ÎN ALEGEREA PROFESIEI MELE. Îmi amintesc cu deosebită plăcere de anii petrecuți la cercurile tehnice, ani în care, învățînd alfabetul radiotehnicii, al miniaturizării și automatizării, am fost pentru totdeauna atras de farmecul și frumusețea acestui univers pe care-l numim electronică. Și astăzi, ori de cîte ori ajung la Cugir, mă îndrept spre Casa pionierilor și șoimilor patriei și petrec cîteva ore alături de purtătorii cravatei roșii cu tricolor.

Stația de telecomandă pe care cîștigătorul de acum zece ani al Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor o realizează în prezent este rodul unei scheme concepută pe baza studierii a zeci de variante. Conținînd multe idei proprii, stația va reprezenta, fără îndoială, un obiect de atracție pentru specialiști. Autorul îmi mărturisește că așteaptă cu nerăbdare ziua în care stația va putea telecomanda un planor cu anvergura de 2,30 metri. Aflu că acest planor este construit tot de Siegfried Kloyber, care, dincolo de electronică, mai are și alte pasiuni, aeromodelismul fiind una dintre ele. Nici atracția pentru tehnica fotografică nu se irosește în van. Un aparat de mărit de construcție proprie, ca și alte dispozitive și aparate aflate în laboratorul foto vin să confirme multiplele preocupări pe care le are pionierul de ieri, studentul sîrguincios de astăzi, electronistul desăvîrșit de mîine.

IOAN VOICU

ORGANIZAȚIA PIONIERILOR
Din creația
tehnico-științifică
a pionierilor
BUCUREȘTI 1977

Sub titlul «DIN CREAȚIA TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ A PIONIERILOR», *a apărut cel de-al treilea volum de schițe și planuri ale lucrărilor prezentate la Concursul de creație al pionierilor și școlarilor. Prefațat de prof. dr. doc. ing.* **Iosif Tripșa,** *vicepreședinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, vechi prieten al mișcării tehnice pionierești, volumul grupează lucrări cu aplicație în școală, în ateliere, în locuințele noastre, unele fiind apte să servească de-a dreptul producției. Fiecare titlu este o sugestie pentru tînărul tehnician, pentru cercul tehnic uzinal, pentru laboratoarele și atelierele de la Casele pionierilor și șoimilor patriei. O apariție dorită, de mare utilitate practică și educativă.*

Lucrarea poate fi consultată la Casele pionierilor și șoimilor patriei, precum și la școlile generale în care funcționează cercuri tehnico-aplicative.

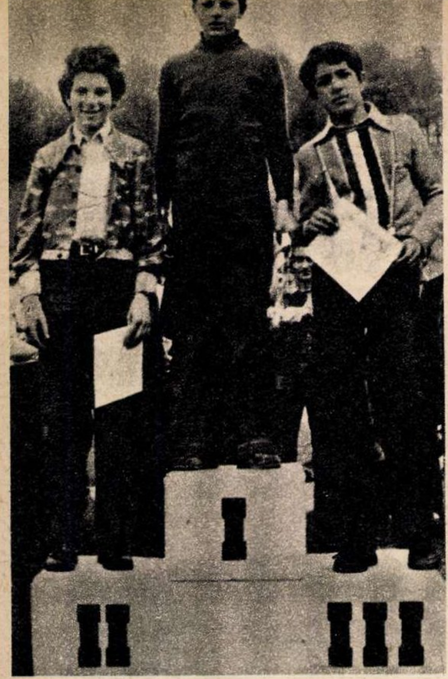

UN VIITOR PILOT DE... CURSĂ LUNGĂ

Fotografia de față reprezintă obișnuita secvență surprinsă în obiectiv la capătul unei disputate întreceri. Ea nu este imaginea cea mai spectaculoasă din filmul unei competiții sportive de natura și anvergura celei despre care vorbim — campionatul republican de motocros. Ne reține totuși atenția deoarece surprinde fericitul moment cînd învingătorii, aplaudați de suporteri, au primit binemeritatele trofee și diplome, florile și felicitările de rigoare.

Momentele febrile, fazele spectaculoase, emoțiile concurenților angajați într-o luptă intensă pe pista de întrecere a acestui sport al curajului, pentru a trece primii linia de sosire, vi le închipuiți, desigur. Și iată-i în final pe campioni, pe acești cutezători alergători în impetuoasa și dificila cursă desfășurată pe traseul de pe Dealul Muscelului din Cîmpina: **locul I — Ieremia Tase** (15 ani, Cîmpulung-Muscel); **locul II — Alexandru Ilieș** (15 ani, Brașov); **locul III — Cristinel Toma** (16 ani,Cîmpulung-Muscel).

Despre cîștigătorul primului loc la această probă, Ieremia Tase, ne propunem să vorbim. Are, cum spuneam, doar 15 ani, a concurat în campionatele din cadrul Cupei F.R.M.-ului, la Cupa «Mobra», iar în cadrul «Daciadei» la cursa desfășurată la Buzău. Însă drumul său spre performanță a început încă de cînd avea 9 ani și participa pentru întîia oară la un raliu de carting. Era pe atunci membru al cercului de carting al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Cîmpulung (Argeș). Dar pasiunea lui pentru tehnică avea să-și spună cuvîntul nu numai în sport, în acest sport al curajului — motocrosul — ci și în alegerea meseriei. Actualmente, Ieremia Tase este elev la Liceul industrial de construcții al Întreprinderii mecanice «Muscelul» și se pregătește pentru specialitatea mecanică. Așadar, atributele sportivului Ieremia Tase sînt dublate de calitățile unui bun tehnician. El nu numai că își cunoaste foarte bine motorul cu toate secretele sale, stăpînindu-l cu precizie și în cele mai dificile curse, dar dispune și de o excelentă condiție fizică și o bună capacitate de orientare. Este un alergător foarte rapid și curajos.

Împreună cu antrenorul său, Valeriu Milea (maistru la întreprinderea care patronează Liceul industrial de construcții), a experimentat și a concurat cu un nou tip de motor, de fapt un motor perfecționat al motoretei «Mobra». Maistrul Milea i-a adaptat un sistem special de evacuare a gazelor, ridicîndu-i totodată turația la 10 000 de ture pe minut. Cu un asemenea motor te poți încumeta să te iei la întrecere chiar și cu o motocicletă de 125! Inovația a dat rezultate și a fost preluată apoi și de către alte cluburi sportive.

Ieremia Tase dispune și acasă de climatul sportiv și tehnic propice. Antrenamentelor de la club le urmează cele la fel de serioase, susținute cu tatăl său, binecunoscut ciclist și, totodată alergător la motocros. Duminicile devin adesea autentice zile de concurs, desfășurate, ce-i drept, într-un cadru mai restrîns — «campionat familial»! — în care fiul cîștigă uneori locul I, iar tatăl locul secund.

ILEANA PIȚA

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

„HAIDUCII" DIN CĂLINA-PRUNDENI

Ei și-au zis doar «haiduci». Dar după ce juriul republican le-a acordat trofeul «Cutezătorii» — pentru dîrzenie și curaj în învingerea greutăților și dificultăților pe care le-au întîmpinat în expediția lor din vara anului 1976 — li s-a adăugat și atributul de cutezători. Și — veți vedea — pe bună dreptate.

Pașii i-au purtat atunci și pe cărări bătătorite, dar mai ales pe traseele încă nemarcate și încă prea puțin călcate din munții Apuseni. Porniseră în căutarea unor fenomene carstice deosebite. Cronicarul «Haiducilor 2» — pioniera Rodica Dovleac — a consemnat în jurnal fapte și date, impresii și întîmplări deosebite, reproduse uneori cu har și cu haz, dar mereu cu exactitate. Într-unul din capitolele jurnalului de bord ea nota: **«Ultima săptămînă a trimestrului II a fost prima săptămînă mai bogată în... autofinanțarea expediției noastre. La legat de vie am realizat peste 2 000 de lei. La aceste fonduri s-au mai adăugat și cele provenite din colectarea și valorificarea unor importante cantități de deșeuri textile și de hîrtie, precum și a numeroase sticle și borcane».** *Și iată, pe scurt, și povestea uneia dintre cele mai dificile zile de expediție, cum au mai fost și altele, zi în care cei doisprezece au mers neîntrerupt prin ceață și ploaie:* **«Mergem dinspre Stîna de Vale spre Vîrful Poieni. Nimeni nu se vaită că e greu. Toți repetăm același cuvînt: «Trebuie! Trebuie!»... După 8 ore de mers prin ploaie ajungem la Padiș, unde ne instalăm la «etaj», în podul unei căsuțe părăsite, o fostă ghețărie... În ziua aceasta ne-au fost puse din plin la încercare și dîrzenia, și voința, și curajul, și rezistența fizică. Dar, deși greu, examenul a fost trecut cu nota 10 de către toți haiducii...»**

Au învins atunci, în ziua aceea, apoi și-n alte zile de expediție. Pe urmă s-au impus, prin reușita deplină a expediției lor, în confruntarea cu echipajele din județul Vîlcea, apoi și-n cea de la București, unde s-au intîlnit cele mai bune echipaje din țară. Și-au cucerit — după cum spuneam — trofeul **«Cutezătorii»** *(pe care îl vedeți pe coperta revistei), care de cîtva timp se află în vitrina cu distincții a școlii, certificînd faptul că «haiducii» din Călina-Prundeni sînt adevărați cutezători.*

EMILIA NICULESCU

● ●

STOP ACCIDENTELOR DE CIRCULAȚIE!

-CINE O FACE CA MINE, CA MINE-O SĂ PĂȚEASCĂ!

Ne aflăm încă în plină iarnă. O iarnă mai bogată decît în anii trecuți. Și-n zăpadă, și-n gheață și, implicit, în bucurii: săniile, patinele și schiurile sînt «exploatate» la maximum; oamenii de zăpadă răsar și te-ntîmpină la tot pasul; împrejurul «cazematelor» albe se-ncing aprige și-ndelungate bătălii cu «proiectile» pufoase de nea. Joacă și mișcare în aerul iernii purificat de ger, multă veselie și multă bunădispoziție.

Dar, din păcate, și unele necazuri: fie un guturai, fie o răceală mai zdravănă, ba chiar și o gripă. Peste toate acestea însă se trece de obicei ușor: cu ceaiuri, cu aspirine și piramidoane, cu frecții și cu... statul în casă o zi-două. Sînt însă și altfel de necazuri, «legate» de acest anotimp, mult mai mari și mai grele și care lasă urme și chiar urmări: în condițiile «oferite» de iarnă — gheață și zăpadă, frig și ceață — neatenția și neglijența unor copii în timpul deplasării lor pe drumurile publice, nerespectarea strictă a regulilor de circulație se soldează în și mai mare măsură cu numeroase și grave accidente de circulație.

Se știe că iarna se circulă mult mai greu pe drumurile publice. Și «pe roți», și pe picioare deopotrivă. Că pe zăpadă sau pe polei autovehiculele nu mai pot fi oprite din mers cu aceeași ușurință ca-n celelalte anotimpuri și că piciorul ne poate «fugi» cînd nici nu ne așteptăm. Unii dintre voi însă nu țin seamă de aceste «condiții specifice». Și urmările sînt dintre cele mai grave: așa cum aflăm de la Inspectoratul General al Miliției, Direcția Circulație, numai în primele zile ale lunii februarie peste zece copii din țară au fost grav accidentați, unii chiar mortal.

O altă cauză a creșterii numărului de accidente de circulație în rîndul copiilor pe timpul iernii, o constituie și joaca în locuri contraindicate: patinajul și «hocheiul» pe stradă sau în imediata apropiere a străzii, ba chiar și inofensivele «bătălii» cu bulgări de zăpadă în preajma zonelor în care circulă autovehicule. Dar mai ales folosirea derdelușurilor care se termină în străzi a dus la numeroase și grave accidente de circulație.

Iată doar două exemple: în ziua de 5 februarie, pe raza comunei Valea Mărului (Galați), elevul Gavrilă Florea, care se dădea cu sania pe un drum lateral în pantă, a apărut în viteză și pe neașteptate, pe șoseaua principală, în fața unui autoturism care l-a accidentat grav; pe 11 februarie, în București, lîngă pasajul Pajura, a fost accidentat grav, de un autoturism, elevul Marius Idita care, dîndu-se cu sania pe un derdeluș din apropierea Bulevardului Poligrafiei, a pătruns pe carosabil...

Ce-i de făcut pentru a reuși să punem stop și accidentelor de circulație în rîndul copiilor pe timpul iernii? Un singur lucru: să țineți cu toții seamă de «condițiile specifice» ale anotimpului alb și să vă deplasați pe drumurile publice cu mult mai multă atenție și precauție și respectînd cu strictețe regulile de circulație; totodată, să vă jucați numai în locurile special rezervate vouă — în nici un caz pe străzi, pe drumuri și nici în preajma lor. Și-atunci puteți fi siguri că iarna vă va aduce numai bucurii.

C. DIACONU

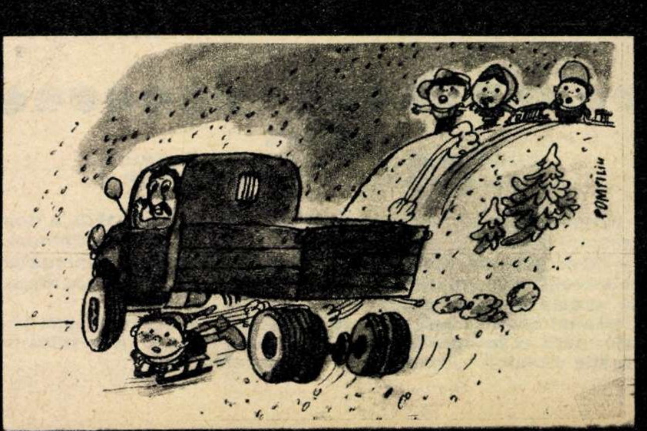

PORUMBELUL

SCHIȚĂ DE Doina Pologea :: ILUSTRAȚIE DE EMESE Keller

«Salut, Gabriel!». «Ce faci Marc?». «Uite, am venit să ți-l arăt pe Filip. «Filip? Cine e Filip?» «Filip? E un porumbel. Dar e... cum să-ți spun? E... uite... o speranță a mea care s-a împlinit».

Se întreba dacă ar avea, într-adevăr, curajul să treacă pe la Gabriel, cînd n-o mai făcuse de atîta timp. Nu locuia departe, îi despărțeau doar două străzi. Dar Marc, păcălindu-se singur, alesese drumul cel mai lung, luînd-o pe o stradă laterală și întrebîndu-se ce se va face cînd se va pomeni în fața casei lui Gabriel. Atunci văzu pietrele. De fapt nu zări întîi decît o singură piatră albă, mică, dar perfect rotundă și netedă. Nu mai văzuse niciodată o piatră atît de albă. Puse piciorul pe ea, apoi și-l retrase repede, înciudat că urma pantofului imprimase o pată de noroi pe albul acela perfect. Trecu mai departe și, ceva mai încolo, zări a doua piatră. La fel de ciudată ca prima. Asfaltul era umed și plin de noroi negru, și contrastul era puternic. Cîțiva pași mai încolo, încă o piatră. Și încă una. Un șir întreg. Porni fascinat înainte, potrivindu-și pașii după ele. Nu mai vedea nimic în față decît pietrele acelea care păreau să construiască un drum magic. Casa lui Gabriel rămase undeva în spate, dar nu se mai gîndi la asta. Simțea frigul biciuindu-i obrajii, dar mergea înainte cu umerii strînși. Degetele de la mîna dreaptă îi înghețaseră, cu degetele de la mîna stîngă mîngîia ghemul moale de pene din buzunar, Pe alocuri ghetele i se scufundau în noroi, le simțea grele, apoi se pomenea sărind pe porțiunile de asfalt uscate.

Copaci. Case. Drumul. O mașină trecu claxonînd, răscolind și stropind în jur noroiul. Pe streșini se prelingea zăpada care mai rămăsese. Trecători grăbiți. O poartă de fier. Cișmeaua. Aici șirul pietrelor albe s-a întrerupt. Marc se opri dezorientat. În fața lui, un om cu o găleată dădu drumul la apă. Se aplecă. O fluturare gri, haina, înclinarea corpului. «Gestul acesta!» tresări Marc. «Îmi pare extrem de familiar, parcă ar răspunde în mine unui gest... și parcă ar durea...» Omul plecă. Ocoli cișmeaua. Auzi aproape zdrăngănitul găleții. Cișmeaua. Mîna. Trupul înclinat. Apa. Și deodată știu: «Gabriel plecînd de la mine grăbit, stînjenit, fără să mă privească, parcă evitînd să se atingă de ceva... numai la cișmea s-a oprit, s-a aplecat, a dat drumul la apă, dar n-a băut. Se uita doar așa, cum «curge». «Te las cu «studiile» tale, a spus. Tu n-ai niciodată timp pentru nimeni». «Aș fi vrut să-i spun că greșește, să mai rămînă... Prea tîrziu. Dispăruse pe poartă. Era, nu știu cum, speriat. Speriat, de ce? De clipa aceea care ar fi putut să cadă între noi, o clipă în care n-am mai fi putut să ne spunem nimic. Ar fi trebuit să ne privim în ochi și să nu ne mai recunoaștem. Poate aș fi riscat să-l întreb: «Dar ce s-a întîmplat, Gabriel?» Și ar fi fost penibil.

Pe stradă trecură cîteva mașini, una după alta. Apoi se făcu liniște. Nu se mai auzea decît șuierul vîntului printre crengi. De partea cealaltă a străzii, Marc regăsi pietrele albe. La fel, înșiruindu-se la distanțe mai mari sau îngrămădite. Cîteva case mai mari, apoi una mai scundă, casa lui Fabian. «Poate că acolo duc pietrele... Fabian? De ce nu i l-aș arăta lui pe Filip?.... «Salut, Fabian!». «Ce faci, Marc?». «Vreau să ți-l arăt pe Filip. E porumbelul meu. Acum nu poate să zboare, dar chiar și după ce va putea, tot va rămîne la mine. N-o să mi-l ceară nimeni înapoi. A, nu, nu fac nici o aluzie. Crezi că m-am supărat pentru că mi-ai cerut bila înapoi? Știi bine că a fost un schimb. Ai zis că-mi dai bila ta neagră, și eu să-ți dau bila mea albă. Pe urmă am cîștigat cu bila ta toate jocurile... nimeni nu m-a mai învins. Stăteai deoparte și priveai. Bila mea albă nu te ajutase. Ai vrut să le schimbăm iar. Ai dreptate, mi-a părut rău, dar nu pentru bilă. Aveam impresia că se întîmplase ceva grav, tu nu numai o bilă mi-ai cerut înapoi... făceai să se șteargă complet dintre noi clipa aceea cînd, schimbînd bilele, am vorbit mult, am tăcut mult. Parcă mi-ai fi cerut înapoi o amintire, mai mult, o cantitate de suflet dăruită atunci, de care parcă îți părea rău... Mi-ai întins bila albă, bila mea, și cînd m-am uitat mai bine am văzut că se înnegrise... dar bila pe care ți-am înapoiat-o eu era curățată frumos, devenise albă»...

Pietrele ocolesc casa lui Fabian, se opresc lîngă cetate. Poate că e mai bine așa, își spuse. La marginea ei, amestecate, urme de zăpadă. «Ce de zăpadă!» se bucură Marc.

De partea cealaltă a străzii zări o Alimentară și se gîndi că trebuie să cumpere ceva pentru Flip. Intră, ceru cîteva cornuri, le vîrî în buzunarul drept. Mîngîie iar ghemul moale: «Așa băiete...» Regăsi lîngă Cetate șirul de pietre albe și se gîndi că jocul e pasionant, le urmă.

«Parcă se duce la Ștef... Ștef și frații lui... De fapt, nu mă leagă prea multe de ei. Dar dacă le-aș arăta porumbelul meu, ar înțelege că i-am iertat. Dar ei pe mine? Făceam concursuri. Cel mai mult ne plăcea să alergăm. Ne aliniam la start, eu, Ștef și Mihăiță cel mic pe care îl luam cu noi ca să fim siguri că va rămîne cineva ultimul. Iancu, fratele lui Ștef, pocnea dintr-un pistol cu capse Porneam toți trei pe trei piste paralele care mi se păreau nesfîrșite. Simțeam tot timpul în spate răsuflarea lui Ștef! Pe ultimele două sute de metri sprintam tare. Ajungeam primul. Cînd vedea asta, Ștef se oprea. Spunea că și-a scrintit piciorul. Mai încercam o dată. Iarăși eram primul. Cînd am cîștigat ultima oară, odată ajuns la capăt, am privit în spate. Pistele, demarcate cu o linie albă se întindeau în urma mea lungi, goale... Plecaseră. Fără să-mi spună nimic. Mă lăsaseră să alerg de unul singur. Poate că ar fi fost mai bine să pierd. Da, chiar și să pierd, să fi rămas ei cu mine.»

Aici, la marginea orașului, aerul e mai proaspăt, mai rece, vîntul suflă tot mai puternic. De undeva veni un miros înecăcios, ba nu, un gust pe care îl mai simțise de cîteva ori și își spusese că e gustul gerului. Simțea pe cerul gurii o apăsare uscată, și-n jur, contururile copacilor și ale caselor deveneau mai clare, limpezite, parcă strălucind. Se opri. Cît mai continuau pietrele? Auzi în spate voci și se întoarse. Văzu explozia de culori, apropiindu-se și se bucură: «Colegii mei... Lor am să li-l arăt pe Filip... Am să le spun: am stat întotdeauna departe de voi, dar acum m-am apropiat de Flip, și ăsta e un pas, un semn... o speranță... Vor înțelege de ce de cîteva zile plec primul din clasă. Acasă mă așteaptă Filip. Înainte plecam întotdeauna ultimul. Rămîneam în banca mea, fără să mă uit la ei. Mă uitam la cuier. Acolo erau o mulțime de baticuri, pulovăre, jachete, toate colorate. Prima oară dispărea pardesiul galben al Tiei, ea era cea mai grăbită, o fluturare roșie, șalul Anei, basca lui Gelu, scurta de piele a lui Marius, vesta gri a lui Gabriel. Vedeam încrucișarea mîinilor în fața cuierului, știam perfect ordinea în care vor pleca, culorile fluturau în aer pe rînd, dispăreau foarte repede. Țineam pleoapele întredeschise, vedeam galben și știam că e jacheta lui Fabian, o sclipire maro — pardesiul lui Ștef. Apoi nu mai vedeam decît o pată cenușie pe cuierul gol, haina mea. Mi-o îmbrăcam și plecam fără să mă grăbesc. În fața mea, pe scări, se rostogoleau petele de culori și mă gîndeam că dacă m-ar fi luat cu ei, nu m-aș mai fi deosebit în ghemul acela colorat... Mă simțeam îngrozitor de rău în haina mea cenușie și am rugat-o pe mama să-mi cumpere o jachetă albastră, un albastru intens, viu... și mă bucuram că numai albastrul lipsește ghemului de culori... dar nici atunci nu m-au chemat cu ei...

Îmi reproșam felul meu de a fi, «tabacheră ferecată» — cum îmi spuneau, notele mele mari, orele mele de singurătate, faptul că nu știam să pierd — cînd aș fi vrut atît de mult să fiu ca ei, să nu iau note bune cînd ale lor sînt mai mici, să nu reușesc întotdeauna acolo unde ei sînt nehotărîți — dacă prin asta le greșisem...»

Se adunaseră toti în jurul lui Marc. Ștef se postă în fața lui. Avea umerii largi și era cu un cap mai înalt decît ceilalți. Marc îi zîmbi. Ștef se încruntă.

— Ascultă, îi spuse, tu trișezi la concursul de alergări...

Marc încremeni.

— Cum puteți să credeți...?

— Stai departe de noi, antrenîndu-te singur, ca să cîștigi.

— N-ai spus nimănui cum de reușești întotdeauna. Înseamnă că trișezi.

— Vorbești prostii, se enervă Marc și dădu să plece. Dar ei stăteau în fața lui umăr lîngă umăr — un zid. «Întotdeauna a fost zid între noi. Eu am pus o piatră, ei — pe celelalte».

— Lăsați-mă să trec! se rugă, și vocea îi tremura.

Își simți mîna dreaptă prinsă la spate și răsucită.

— Promite că nu mai trișezi, zise Ștef și te las să pleci.

— N-am ce să promit.

Îi răsuci mîna și mai tare. Un geamăt — și își încleștă fălcile. Avea o mînă liberă, ar fi putut să-l apuce pe Ștef, dar nu și-o scoase din buzunar. Parcă simțise acolo o tresărire. Genunchii i se îndoiau. Încă puțin și atingea caldarimul. Fața i se înroșise. Se smuci, dar nu reuși să se elibereze.

— Lasă-l, Ștef! interveni Gabriel.

— Potolește-te, săriră și ceilalți.

O clipă fu o învălmășeală de mîini, picioare, căciuli. Ștef fu tras deoparte. Marc își scutură mîna, cu o strîmbătură amară pe buze. Gabriel se întoarse spre el: «Îmi pare rău» spuse și plecă. După el porniră Fabian, Ștef și ceilalți. Rămaseră, lîngă Marc, Ana și Marius. Nu-l priveau. Se uitau aiurea.

— Te doare rău, Marc?

Nu răspunse. Mîna îi atîrna fără vlagă. Privea lung, îndurerat, pata de culori care se îndepărta.

— Am auzit că ai un porumbel... Nu ni-l arăți?

Marc se întoarse spre Marius și Ana. Îi privi neîncrezător. O clipă șovăi, cu mîna în buzunar. Ana întinse palmele. Marc depuse în ele, cald, cu inima ticăind repede, porumbelul.

Își întoarse buzunarul și îl scutură. Cîteva pene plutiră în aer o clipă. Marc nu le privi. Se uita fix la pietrele albe. Se îndepărtă, dar după cîțiva pași se opri. Puse piciorul pe o piatră. Își șterse îndelung de ea pantofii. Ana și Marius se apropiară. Ana ținea în palme porumbelul. Porniră apoi toți trei pe drumul mărginit de pietre mari, albe, neobișnuite.

Inima mamei

Brațele mamei sînt
Două raze învăpăiate de soare
Duios aplecate pe-o floare,
Cea mai frumoasă de pe pămînt.

Ochii mamei sînt
Două curate stele albastre,
Luminînd petala frunților noastre
Clătinată de rouă, nescuturată de vînt.

Vorbele mamei sînt
Ploaia cea caldă, nevinovată și bună
Căzînd liniștit după furtună
Peste al grîului fraged veșmînt.

Inima mamei — cîntec neînfrînt,
Clopot de biruință și bucurie,
Dulce-mi vorbește el mie.
Dulce și eu îi cuvînt.

CARMEN PENCIULICĂ
clasa a VII-a C, Școala generală nr. 114,
București

CUIBUL VULTURILOR

Scenariu: DRAGOMIR HOROMNEA **Desene: ION MIHĂESCU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: VIOREL, MIHAELA ŞI DĂNUŢ URCĂ SPRE «CUIBUL VULTURILOR», PE O A DOUA POTECĂ. LA UN MOMENT DAT, ÎN FAŢA CELOR TREI COPII APARE O GURĂ DE PEŞTERĂ CARE NU-I ÎNSEMNATĂ PE HĂRŢILE LOCULUI. PIONIERII HOTĂRĂSC SĂ O EXPLOREZE. ÎNTR-ADEVĂR, ESTE VORBA DE O VERITABILĂ PEŞTERĂ, ÎN CARE ŞI-AU GĂSIT SĂLAŞ NUMEROŞI LILIECI. O PRIMĂ DESCOPERIRE: PEŞTERA SE CONTINUĂ CU UN TUNEL ÎN URCUŞ, DE-A LUNGUL CĂRUIA SE AFLĂ UN ŞIR DE TREPTE.

EPISODUL 11

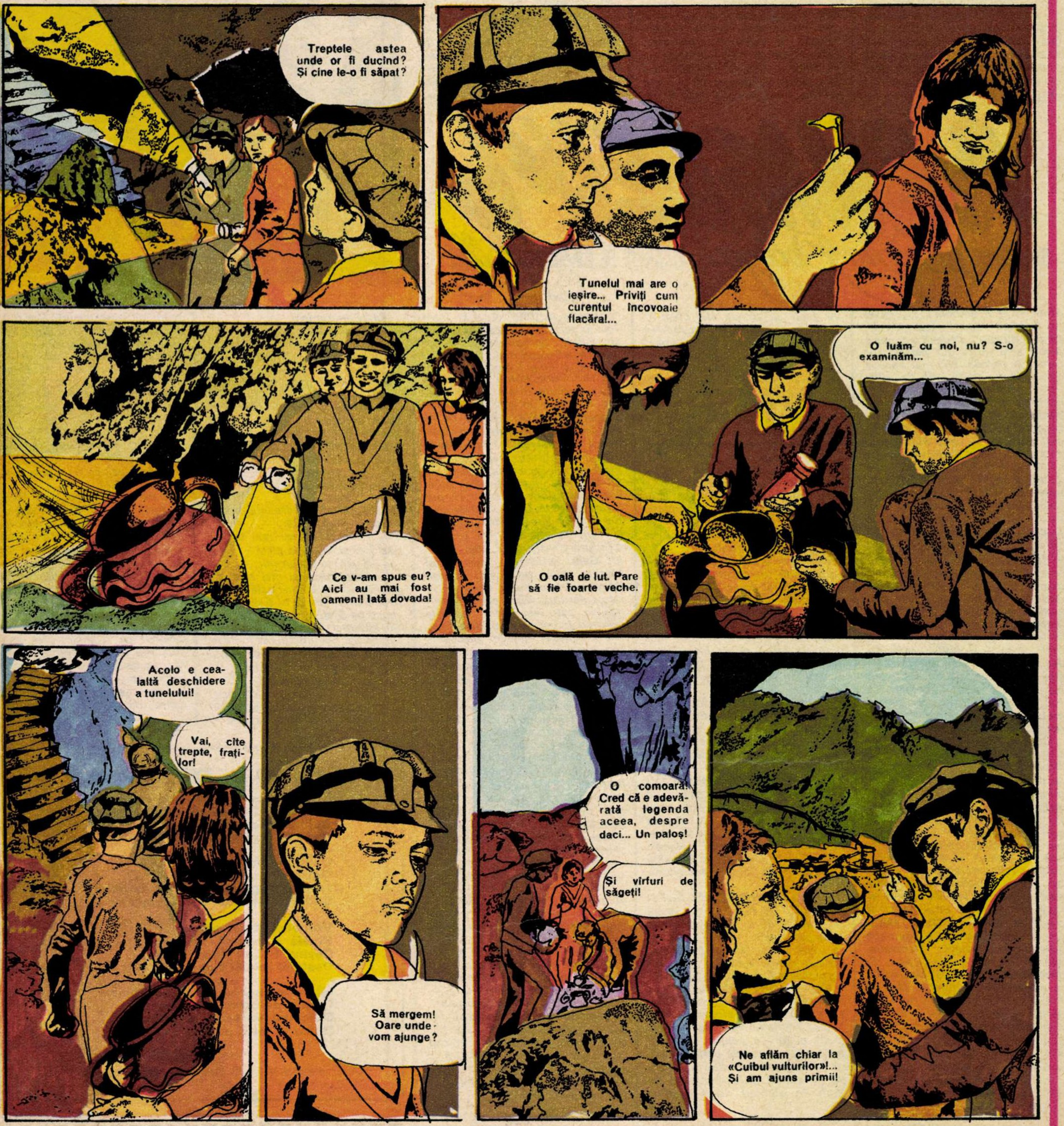
Treptele astea unde or fi ducînd? Şi cine le-o fi săpat?
Tunelul mai are o ieşire... Priviţi cum curentul încovoaie flacăra!...
Ce v-am spus eu? Aici au mai fost oameni! Iată dovada!
O oală de lut. Pare să fie foarte veche.
O luăm cu noi, nu? S-o examinăm...
Acolo e cealaltă deschidere a tunelului!
Vai, cîte trepte, fraţilor!
Să mergem! Oare unde vom ajunge?
O comoară! Cred că e adevărată legenda aceea, despre daci... Un paloş!
Şi vîrfuri de săgeţi!
Ne aflăm chiar la «Cuibul vulturilor»!... Şi am ajuns primii!

(Va urma)

ATELIERUL FANTEZIEI

PE ADRESA TUTUROR CITITORILOR

CALENDARUL PRIMĂVERII

Toate agențiile de presă anunță iminenta apropiere a primăverii. La «Cutezătorii», cel dintîi mesager al anotimpului înfloririi a fost o scrisoare sosită de departe, tocmai din **comuna Valea lui Mihai, județul Bihor.** Pionierii din **cercul de geografie al Liceului agroindustrial** din localitate propun prin misiva lor tuturor pionierilor să devină **coautori ai unei pasionante lucrări științifice: ÎNTOCMIREA UNEI HĂRȚI A ÎNFLORIRII CELOR MAI RĂSPÎNDIȚI POMI FRUCTIFERI PE ÎNTREG TERITORIUL PATRIEI.**

Propunerea ni se pare de certă valoare. Ea ne cheamă să trăim alături de întreaga natură marele moment, al reluării superbului ciclu care sfîrșește la culesul fructelor.

Ne facem, dar, ecoul pionierilor din Valea lui Mihai, pe care-i felicităm pentru inițiativa lor, și vă rugăm, pe voi, purtători ai cravatei roșii cu tricolor din toate școlile, ca, individual, în grup, cu cercul de biologie, să înregistrați ziua în care înfloresc în acest an în zona voastră:

prunul	**piersicul**
mărul	**caisul**
cireșul	**nucul.**

Tinerii biologi precizează că trebuie înregistrată **data cînd se desfac primii boboci.**

Datele vor fi comunicate printr-o singură scrisoare, după înflorirea tuturor celor șase specii; ele vor fi confirmate de un tovarăș profesor de biologie sau geografie din școala voastră, pe care îl veți invita să colaboreze cu voi și să contrasemneze scrisoarea.

Corespondentul nostru din Valea lui Mihai, pionierul **Marius Pîrv,** din clasa a VII-a A, ne promite că, după centralizarea rezultatelor, cercul le va comunica tuturor prin intermediul revistei. El ne mai scrie că cercul lor este gata să colaboreze oricînd la asemenea schimburi de date.

«Cutezătorii» — susține din toată inima frumoasa inițiativă de la Valea lui Mihai și vă invită pe toți să participați la acțiunea

„CALENDARUL PRIMĂVERII"

Adresa la care veți trimite observațiile este: **Liceul agroindustrial, str. Libertății nr. 6, cod 3768, Valea lui Mihai, județul Bihor.**

«Cutezătorii» pune la dispoziția participanților la «Calendarul primăverii» **o frumoasă etichetă colorată** care va fi lipită pe plicul conținînd rezultatele observațiilor. **Eticheta va apărea în numărul viitor al revistei.**

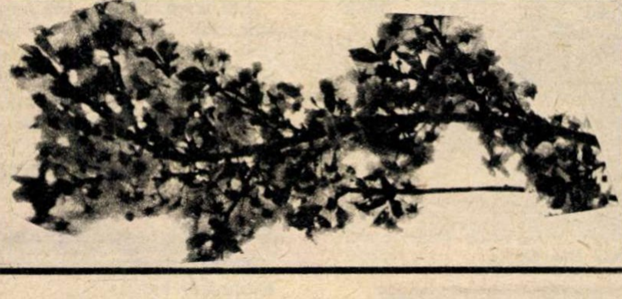

PRIMELE AU FOST ROMÂNCE

● *Prima avocată din lume, Elena Bilcescu, a intrat în Baroul avocaților din București în 1880, nu fără a întîmpina greutăți. Printre telegramele de felicitare se află și aceea semnată de președinta Asociației Mondiale a Femeilor.*

● *La 22 ianuarie 1914, Federația Aeronautică Internațională, cu sediul la Paris, a eliberat Elenei Caragiani brevetul de pilot nr. 1591. România avea astfel prima aviatoare din lume.*

● *Ștefania Mărăcineanu a fost prima româncă autoare de cercetări în domeniul radioactivității și realizatoarea primei ploi artificiale din lume, obținută în luna mai 1931 la București și experiență repetată apoi, în 1934, în Sahara.*

● *Smaranda Brăescu, fostă absolventă a Școlii de Arte Frumoase din București, a bătut recordul mondial absolut la parașutism, sărind, la 20 mai 1932, în California, de la înălțimea de 22 733 de picioare — aproximativ 7 000 m. La 2 octombrie 1931 sărise, în Bărăgan, de la 6 000 de metri, bătînd recordul mondial feminin.*

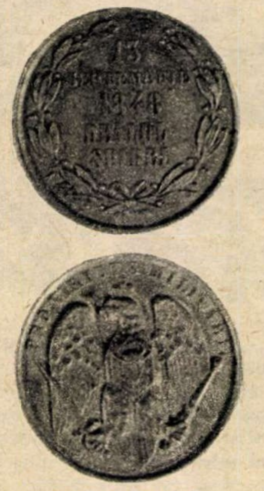

MEMORIA EROISMULUI

Colaboratorul nostru, numismatul **Ioan Butum** *din Timișoara, ne comunică imaginile de mai sus, reprezentînd Medalia pompierilor. Menită să imortalizeze eroismul manifestat de pompierii bucureșteni în lupta de la 13 septembrie 1848, medalia a fost bătută în timpul domnitorului Ioan Cuza. Pe aversul medaliei este gravată pe cinci rînduri inscripția: «13 Septembrie 1848, Dealul Spirei», înconjurată de o cunună de lauri legată la bază cu o panglică. Reversul medaliei conține stemele reunite ale Principatelor Române, vulturul Țării Românești ținînd armoarniile (spada și buzduganul) și avînd pe piept stema Moldovei. Deasupra stemelor unite apare, în latină, inscripția «Pro virtute militari».*

Medalia comemorativă a luptei pompierilor din Dealul Spirei deschide seria decorațiilor statului român modern.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA Cutezătorii

A fost o zi a... surprizelor. Pentru că la redacție s-au prezentat concomitent două grupuri de pionieri, reprezentanți ai Școlilor nr. 117 și 156 din Capitală. De astă dată cronicarul a insistat mai puțin asupra activităților desfășurate în organizație; nu s-a oprit prea îndelung nici asupra cenaclurilor literare-model care funcționează la școlile amintite și a rezistat ispitei de a dezbate cu cititorii ultimul număr al revistei școlare editate la Școala generală nr. 156.

Invitații veniseră cu buzunarele pline de propuneri pentru «Cutezătorii» și era normal să dăm întîietate acestora. Cele mai interesante idei au fost prezentate de pionierii Alina Alexandru și Pompiliu Diplan (clasa a VIII-a B), Camelia Nițoi (clasa a VII-a B, toți de la Școala generală nr. 117), Corina Taubler (clasa a VII-a A), Camelia Însurățelu (clasa a VI-a A), Anca Popescu și Mugurel Rusu (clasa a VI-a C, toți de la Școala generală nr. 156). Iată cîteva, pe scurt:

Articolele cu caracter politic pot fi mai dense, mai concentrate, ele fiind utilizate adesea la informarea politică ● Dintre modalitățile de tratare, mai convingătoare sînt cuvintele unui martor ocular, ale unui participant la evenimentul evocat ● Ar fi foarte bine primită o rubrică prezentînd oameni de seamă ai științei și culturii noastre ● Cititorii mai tineri țin să citească un ciclu de materiale dedicat etapelor cuceririi cosmosului ● Cei din clasele mari urmăresc plini de interes articolele publicate în «Cutezătorii» pe marginea problemelor acute ale actualității mondiale: energie, subdezvoltare, proiectarea viitorului ● O serie de articole «România în anul 2000» ar completa în mod fericit rubricile revistei.

Dialogul cu cititorii de la 117 și 156 s-a încheiat cu bune aprecieri la adresa «Zilei porților deschise». La rîndul său, «Atelierul fanteziei» i-a informat pe cei prezenți cu privire la frumoasa inițiativă a pionierilor de la Școala generală din Valea lui Mihai — Bihor (vezi în această pagină, stînga sus). Pionierii au hotărît să răspundă la chemarea bihorenilor, urmărind apropiata împrimăvărare cu ochiul cercetătorului științific.

«Atelierul» i-a mai invitat pe cei prezenți să atace curajos atît redutele învățăturii cît și ale muncii, atît pe cele ale beletristicii, ale desenului, cît și ale invenției.

Solicitați de tot ce-i înconjoară, de ceea ce le reușește, dar ar putea reuși mai bine, de ceea ce nu le izbutește încă și este cazul să le izbutească, pionierii trebuie să se angajeze într-un perpetuu «Raliu al ideilor», al aflării de noi soluții, într-un imens «Atelier al fanteziei», în care tot ce gîndesc și inovează să fie, cu forțele proprii, tradus în viață. Este o invitație pe adresa tuturor cititorilor.

În aceeași zi, un grup de reprezentanți ai revistei au întors vizita pionierilor de la Liceul «Dumitru Petrescu». Întîlnirea s-a desfășurat sub semnul poeziei. Redactorul șef al revistei, Mihai Negulescu, a înfățișat pionierilor cîteva dintre preocupările cele mai noi ale redacției în direcția stimulării creativității. Gazdele au recitat din versurile poetului-oaspete, după care au oferit redacției un buchet din propriile lor creații — poezii, desene, lucrări ale mîinilor îndemînatice.

CRONICAR

DECOR HIBERNAL

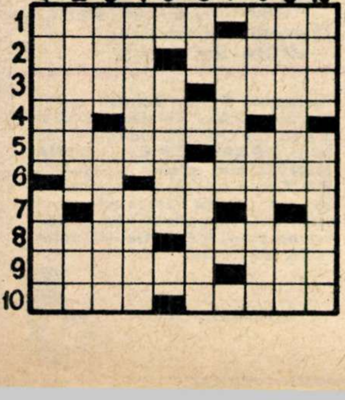

ORIZONTAL: 1. «Iarna» este una din pînzele create de acest pictor român. Materie primă pentru zăpadă. 2. Autorul poeziei «Ninge». Basmul «Meșterii muntelui de gheață» îi aparține. 3. Poet român contemporan, autorul poeziei «Lasă iarna» (Victor). Fulgi de nea în... suspensie (pl.). 4. Un pic de amidon! Bulgări de zăpadă. 5. Însuflețire la muncă. Orificiu de golire la furnal. 6. Începe să ningă. Nume masculin. 7. Norme obligatorii cărora trebuie să le corespundă un produs. 8. Folosit pe timpul iernii, în călătorii, pentru a proteja corpul împotriva frigului (pl.). Tată (pop.). 9. Paulina și Emilia din piesa «Poveste de iarnă» de W. Shakespeare. Comună în Belgia. 10. Accesoriu la un anumit gen de patine. Atinsă de un ochitor bun.

VERTICAL: 1. Furtună însoțită de zăpadă. Pictor și grafician român, autor al tabloului «Iarna». 2. «Nămeții de zăpadă se spulberă pe cale» și «Sania gonește, zările se sparg» sînt două din creațiile acestui poet liric sovietic. Binecunoscut automobil de teren românesc. 3. Zgomotul respirației. Vînt puternic cu ninsoare sau lapoviță. 4. Vastă întindere de apă. Rîu în U.R.S.S. 5. Material de construcție pentru o casă în care au fost «găzduiți» Gerilă și tovarășii săi. 6. Cristale de gheață (sing.). Dezghețat... foc! 7. Cinstit. 8. Chemare pe fir. Nămete. 9. Drum prin zăpadă. Etaj. 10. Încep și se termină iarna. Înghețată.

DICȚIONAR: STIC, AAT, RAL, TIIA.

Ţărani la lucru pe pajiştile din nordul Italiei.

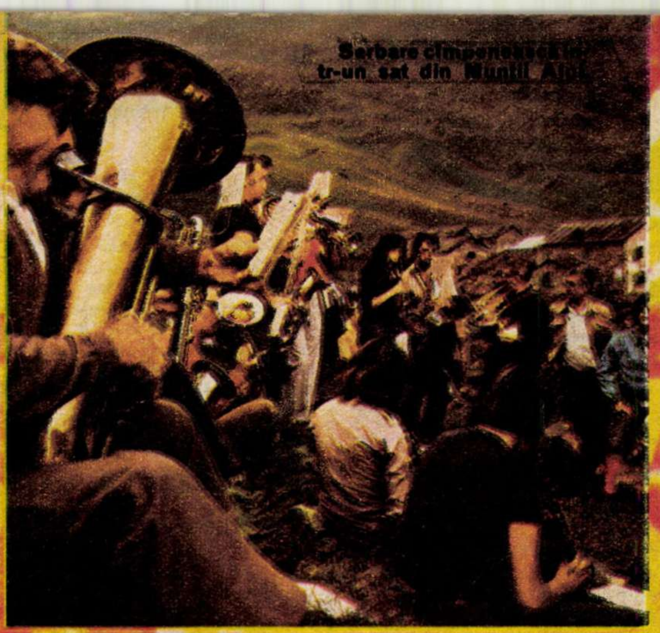

Serbare cîmpenească în-tr-un sat din Munţii Alpi.

PRIMĂVARA PE MERIDIANE

Odată cu primele zile ale lunii martie, în emisfera nordică a planetei începe marele spectacol al reînnoirii naturii. În ţara noastră tractoarele încep să brăzdeze pămîntul pentru a pregăti patul seminţelor. În ţinuturile situate dincolo de Cercul polar, soarele începe să-şi facă simţită din nou prezenţa după şase luni de absenţă, învăluind nesfîrşitele întinderi albe. Razele sale încă palide, subţiază zăpezile, dezgheaţă pămîntul.

Ziua începe să se mărească pretutindeni, astfel încît, la 21 martie, razele soarelui, căzînd perpendicular pe axa terestră, împart egal cele 24 de ore ale zilei — în 12 ore de lumină şi 12 ore de întuneric. Este ziua echinocţiului de primăvară. În timp ce în regiunile temperate ale emisferei boreale s-a instalat primăvara, în cele din emisfera australă, de la sud de ecuator, e toamnă.

Primii soli ai scurtei primăveri arctice care precede anotimpul cald (aşa-zisa vară arctică, a cărei durată este de şase luni din an) — saxifragele, clopoţeii şi trandafirii polari — ţîşnesc din pămîntul abia dezgheţat. Odată cu apariţia primelor fire de iarbă, încep marile migraţii ale renilor care pornesc în căutare de hrană. Pentru populaţiile nordice — laponii şi eschimoşii — aceste zile marchează începutul unei perioade de însufleţită activitate: este timpul marilor vînători şi al pescuitului.

În toate ţinuturile cu climă temperată, situate la sud de Cercul polar, începe sezonul muncilor agricole. În Europa, în sudul Canadei, în Japonia şi nordul Statelor Unite ale Americii se seamănă gramineele. În stepele Asiei Centrale, unde soarele încălzeşte pămîntul mai puternic,începe semănatul bumbacului, iar în sud-estul continentului, muncile de întreţinere a culturilor de orez sînt în toi. Pentru agricultorii mexicani, egipteni şi iranieni, luna martie înseamnă o lună de intense pregătiri în vederea seceratului: spicul grîului a şi dat în pîrg.

Marcînd începutul unui nou ciclu vegetal şi al unei noi etape de muncă, anotimpul reînnoirii naturii este întîmpinat de numeroase popoare prin serbări tradiţionale al căror început se pierde în negura vremii.

În tezaurul folclorului românesc s-au păstrat nenumărate obiceiuri legate de sosirea primăverii, ele reprezentînd chintesenţa unor aspecte caracteristice ale vieţii materiale şi spirituale ale poporului, de-a lungul veacurilor. Fantezia veşnic vie a poporului nostru a creat obiceiuri precum: «Plugarul» (cunoscut şi sub numele de «Tînjaua», «Udătoriu» sau «Crai nou»), «Sîmbra oilor», «Carnavalul cucilor», «Junii» ş.a.

În Elveţia, Austria, nordul Italiei ca şi în alte ţări ale Europei, primăvara este întîmpinată de oamenii satelor prin serbări cîmpeneşti. Obiceiul de a sărbători reînnoirea naturii a fost preluat şi de locuitorii unor oraşe, mai ales în cele situate la ţărmul Mării Mediterane. Îmbrăcaţi în costume specifice anotimpului, acoperindu-şi faţa cu măşti, ei pornesc într-un cortegiu vesel însoţiţi de fanfară şi de care alegorice, bogat împodobite cu flori, de-a lungul marilor bulevarde, antrenîndu-i la serbarea primăverii pe toţi cei prezenţi.

În satele de şes din R.P. Bulgaria s-a păstrat un vechi joc cu măşti — «kukeri» — care se joacă atît primăvara cît şi în alte perioade ale anului. Oameni mascaţi, purtînd pitoreşti costume folclorice, pornesc de-a lungul satelor, vizitînd fiecare casă şi adresînd gospodarilor urări de succes în muncile cîmpului.

Pe coasta Californiei, primăvara prilejuieşte un original carnaval al fluturilor. La acest carnaval participă numai copiii! În ziua carnavalului ei se îmbracă în veşminte cu aripi de fluturi.

Iată doar cîteva din nenumăratele manifestări prin care omul salută primăvara, anotimp pe care-l asemuim cu viaţa însăşi şi pe care-l aşteptăm în fiecare an cu aceeaşi bucurie.

EC. ROŞCA

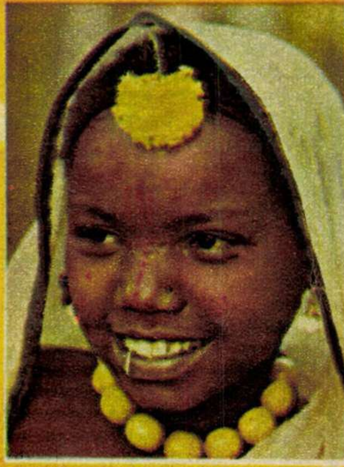

Floarea portocalie de pe fruntea acestei fetiţe africane simbolizează primăvara.

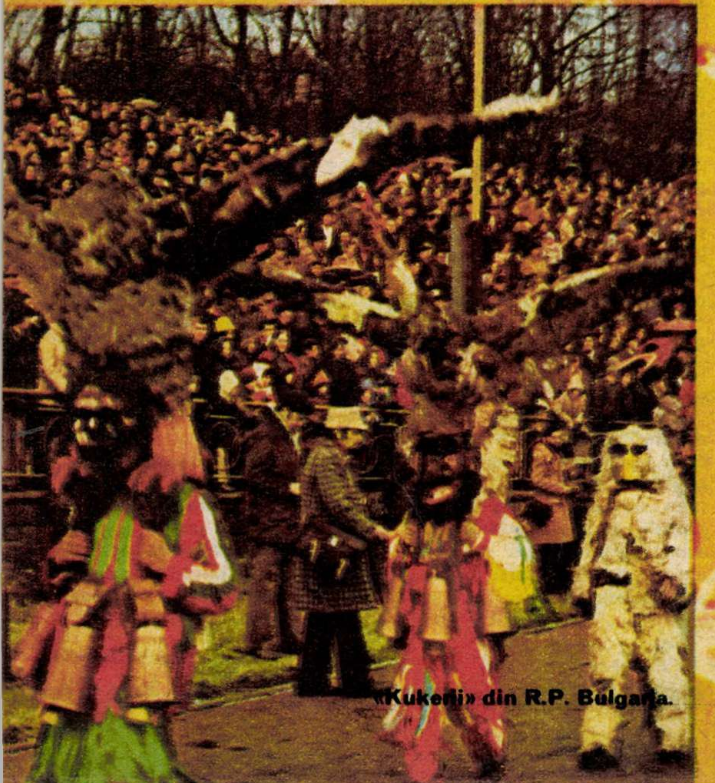

«Kukerii» din R.P. Bulgaria.

Aspecte de muncă într-o orezărie din India.

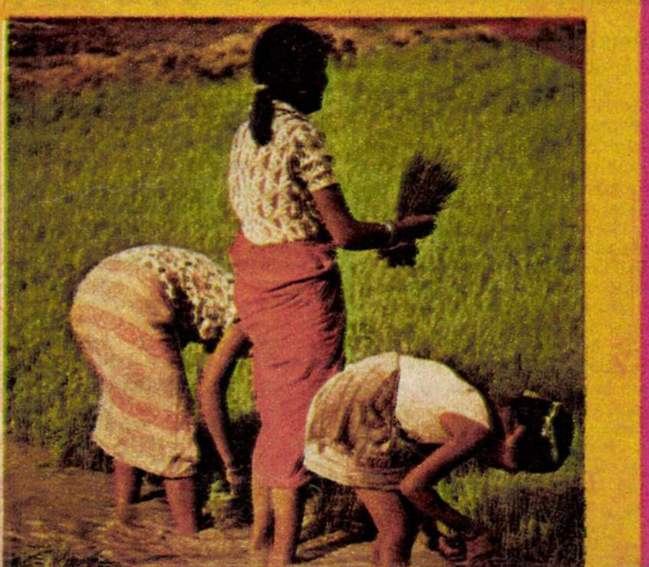

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

JOI, 2 MARTIE 1978, ANUL XII (NR. 544)

9

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

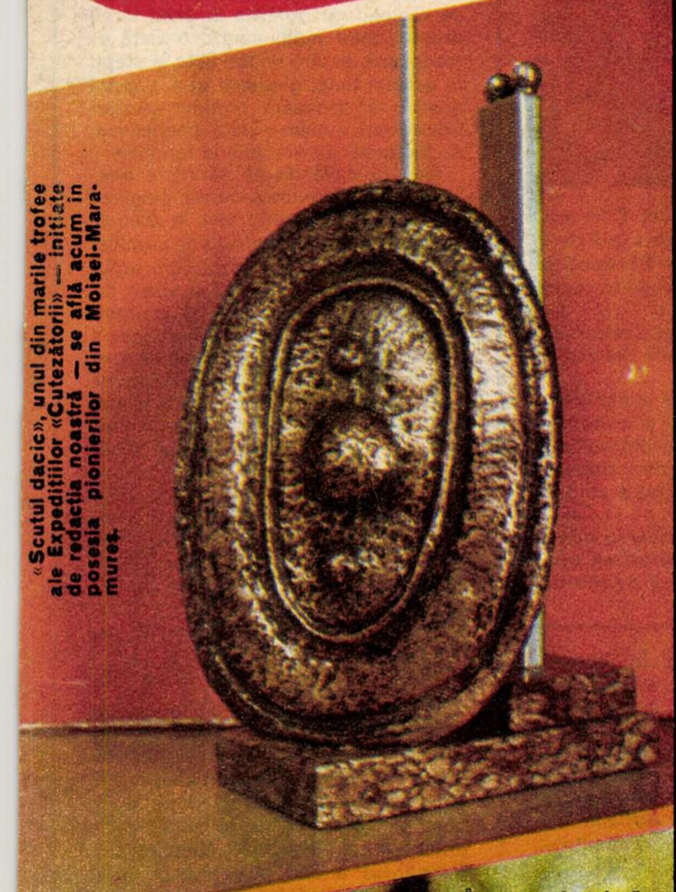

«Scutul dacic», unul din marile trofee ale Expedițiilor «Cutezătorii» — inițiate de redacția noastră — se află acum în posesia pionierilor din Moisei-Maramureș.

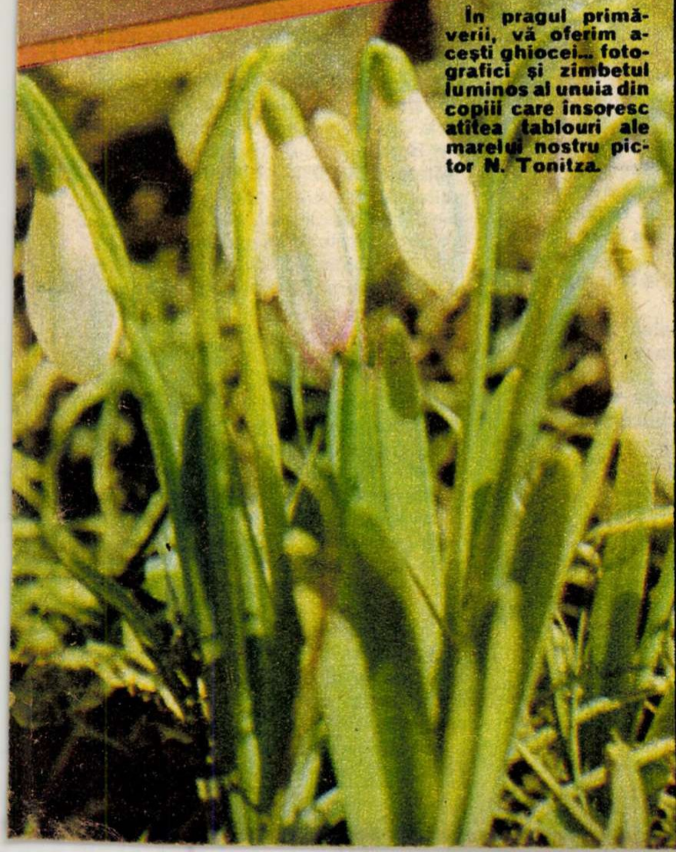

În pragul primăverii, vă oferim acești ghiocei... fotografici și zîmbetul luminos al unuia din copiii care însoresc atîtea tablouri ale marelui nostru pictor N. Tonitza.

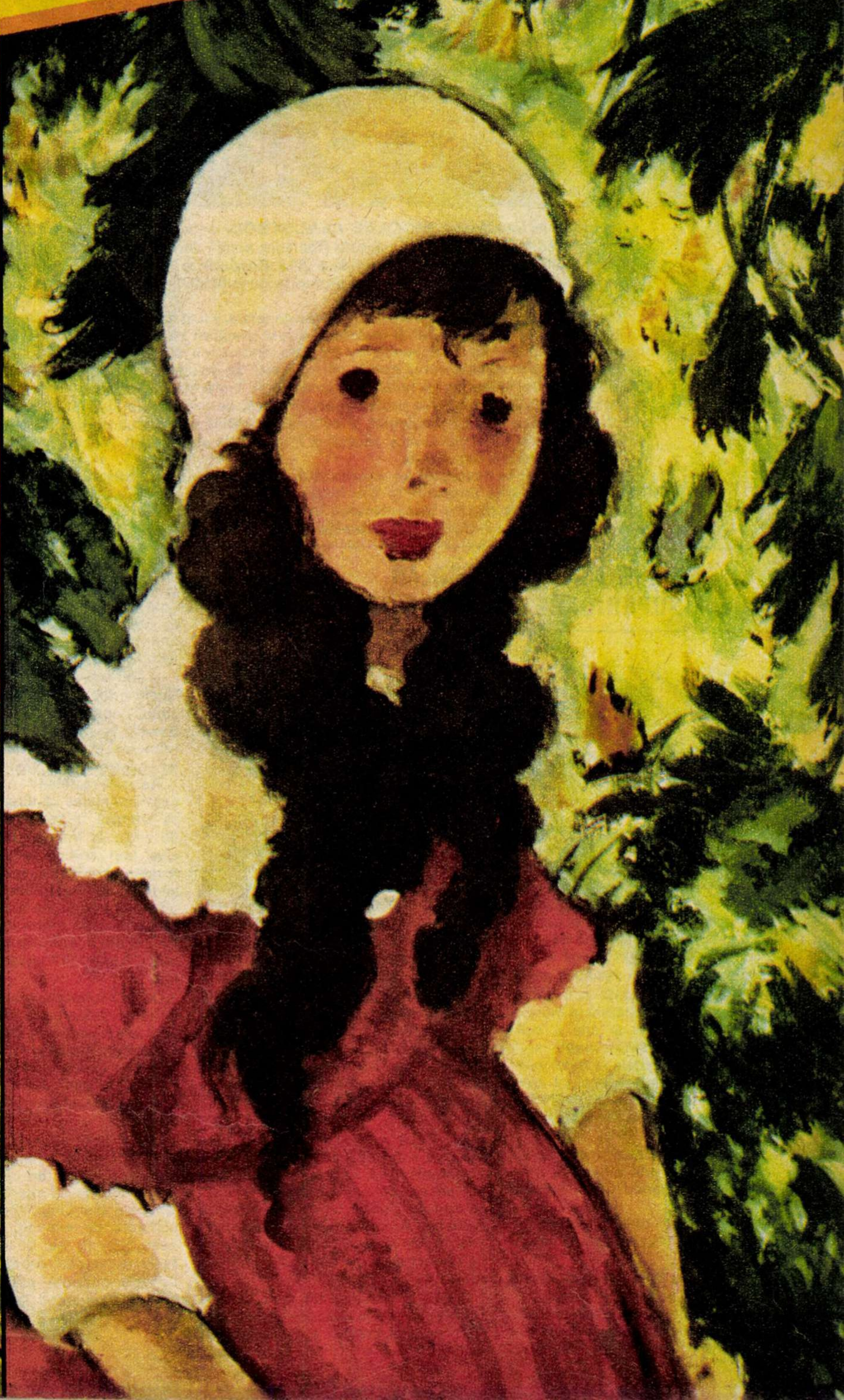

CONFERINŢA A XI-A A U.A.S.C.R.

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

În prezenţa tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU,** secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, vineri, 24 februarie a.c., s-au deschis la Palatul Marii Adunări Naţionale lucrările celei de a XI-a **Conferinţe a Uniunii Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România,** eveniment cu profunde semnificaţii în viaţa studenţimii, a întregului nostru tineret.

Cu acest prilej, în entuziasmul şi însufleţirea generală, a luat cuvîntul tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Cuvîntarea secretarului general al partidului a fost urmărită cu viu interes, cu profundă satisfacţie şi aprobare deplină, fiind subliniată, în repetate rînduri, cu îndelungi aplauze.

Pentru a da posibilitate unui număr cît mai mare de delegaţi şi invitaţi să participe la dezbateri, la fundamentarea măsurilor şi hotărîrilor conferinţei, lucrările s-au desfăşurat în plen şi în comisii pe probleme privind: pregătirea profesional-ştiinţifică, de integrare a învăţămîntului cu producţia şi cercetarea; munca politico-ideologică şi cultural-educativă; activitatea de pregătire pentru apărarea patriei, sportivă şi turistică; munca educativă în căminele studenţeşti şi asistenţa socială a studenţilor; viaţa internă de organizaţie.

Participanţii la dezbateri au exprimat deplina adeziune a tineretului universitar la orientările şi îndemnurile cuprinse în Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, hotărîrea unanimă de a acţiona pentru transpunerea lor în viaţă, punîndu-şi toată capacitatea de muncă şi creaţie în slujba înfloririi necontenite a patriei socialiste.

SĂ OBŢINEM ÎN ACEST AN ŞCOLAR SUCCESE SUPERIOARE CELOR DE ANUL TRECUT !

Nota 10 pentru... detaşament!

Unul din marile trofee ale Expediţiilor «Cutezătorii», iniţiate de revista «Cutezătorii» — Egreta de fildeş — obţinut de expediţionarii Şcolii generale din Pănceşti — Sascut, judeţul Bacău, era singurul succes al acestei unităţi despre care ştiam noi. Ceea ce nu ştiam (dar bănuiam) constă în faptul că pionierii din Pănceşti se arată întreprinzători în mai toate activităţile, şi în primul rînd la învăţătură şi muncă.

Dacă uneori apare şi cîte o scădere, toată atenţia se îndreaptă spre ea, şi urmărind efectele acestei consecvenţe ne-am dat seama că unul din izvoarele rezultatelor constant bune este însăşi exigenţa constant aflată la post!

Dar cum se manifestă acest lucru?

— De exemplu, prin critică, ne spune pioniera comandant de unitate, Adriana Ancuţei.

— Critica, însă, uneori supără, ba se întîmplă să-l incomodeze chiar pe cel care o face...

— Depinde cum o face! zîmbeşte Adriana. Să vă povestesc ceva...

În clasa a VI-a A, învaţă 27 de pionieri. Aici s-au ivit la un moment dat două «cazuri», Viorel Boişteanu şi Nicolae Verbuţă, rămînînd corigenţi, la cîte o materie, pe trimestrul I. «Şi tocmai mie, tocmai din clasa din care fac parte să se întîmple aşa ceva!», îşi spunea Adriana. Ce era de făcut? Analizaţi «din cap şi pînă în picioare», cei doi colegi nu păreau deloc lipsiţi de putere de muncă şi de înţelegere, ba dimpotrivă. Atunci? Detaşamentul a găsit că de vină erau indiferenţa, comoditatea.

Mariana Popa, Doiniţa Smeu, Maria Crăciun, Ion Cruceanu, Gh. Boişteanu, Ion Munteanu, Elena Diaconu, Alecu Cruceanu, Viorica Vlaicu, Elena Tochilă, Nicolae Mănăilă, Gabriela Popa — îi înşirăm pe toţi, pentru a vă arăta cît de mulţi s-au dovedit interesaţi — i-au criticat substanţial pe cei doi — dar cum? «Nu făcîndu-i cu... ou şi cu oţet! precizează Adriana Ancuţei. Critica înseamnă analiză, iar analiza corectă trebuie să fie urmată de nişte concluzii, de nişte măsuri».

Critica a fost deci un mod de a le arăta celor doi o cale de urmat. Mai mult: acestei critici i s-a adăugat un ajutor colegial susţinut. În recreaţii, la diferite acţiuni sau la orele de pregătire a lecţiilor, chiar la ei acasă, Boişteanu şi Verbuţă erau controlaţi minuţios şi, la nevoie, li se explicau lecţiile mai puţin însuşite.

— Într-adevăr, aşa înţelegem noi să facem critica, ne spune Adriana Diaconu, comandanta detaşamentului. Băieţii, la rîndul lor, nu s-au arătat refractari, ci s-au aliat intenţiei şi dorinţei noastre de-a depăşi această «hibă».

Aşadar, prietenii noştri din Pănceşti au înţeles că după critică trebuie să urmeze întărirea climatului activ, de lucru, în întregul detaşament, mai ales prin «ridicarea temperaturii» la învăţătură. Critica n-a însemnat «o şedinţă de muştruluială», ci întărirea frontului comun de muncă, după cum autocritica, la rîndul ei, n-a fost pentru cei doi o înşiruire de cuvinte răsunătoare, ci o reîntoarcere la îndatoririle lor!

De la comportare şi pînă la ţinută, de la participarea la munca patriotică pînă la activităţile în cercurile tehnico-aplicative, Viorel şi Nicolae s-au «reîntors» astfel printre pionierii inimoşi din detaşament. Le dorim să rămînă aşa, şi chiar să ajungă printre cei mai buni!

E adevărat că în carnetele lor de note n-au apărut încă numai 9 şi 10. Deocamdată, răsar ba un 6, ba un 7. Avem motive să sperăm că 8, 9 şi 10 sînt pe drum! Lîngă «Egreta de fildeş», cîştigată de expediţionarii din Pănceşti-Sascut, se adaugă astfel trofeele — uneori modeste, dar întotdeauna obţinute prin **efort!** — ale muncii pioniereşti de fiecare zi.

ION CRÎNGULEANU

OGLINDA săptămînii*

● **Gînduri de recunoştinţă** pentru eroii clasei noastre muncitoare ne cuprind mereu în lumina lor fierbinte. În cadrul detaşamentului nostru au fost evocate zilele de foc din ianuarie-februarie 1933, zile de luptă neînfricată şi dîrză a muncitorilor ceferişti, petrolişti şi a altor categorii de muncitori din întreaga ţară. Paginile de istorie căpătau viaţă şi auzeam glasurile puternice, înflăcărate ale comuniştilor ce rosteau cu hotărîre în acea iarnă dreptul celor mulţi pentru o viaţă omenească, pentru un trai liber şi drept. În acelaşi timp, gîndeam şi-n cugetul nostru le spuneam eroilor: «Astăzi trăim liberi, ducem o viaţă omenească, ne bucurăm de o copilărie fericită».

Fiecare vizită făcută părinţilor noştri, la locul de muncă ne dă imaginea prezentului pe care-l trăim. În aceeaşi zi, am vizitat Întreprinderea de mobilier tapiţat «Relaxa». Am văzut cum se lucrează repede şi bine. Am văzut feţele tuturor zîmbindu-ne şi amintindu-ne că şi noi, cînd vom fi mari, putem deveni la fel de pricepuţi dacă ne vom strădui să muncim şi să învăţăm pe măsura condiţiilor create de societatea noastră socialistă. (Diana-Daniela Isar, cl. a III-a, Liceul industrial Mizil, Prahova).

● Un frumos program artistic, exprimînd sentimente de dragoste şi recunoştinţă pentru patrie şi partid, program intitulat **«Partidul, Ceauşescu, România»** a fost prezentat de pionierii detaşamentului din clasa a VI-a B, Şcoala generală Victoria, comuna Hlipiceni — Botoşani.

● **Membrii Clubului de dezbateri politice al pionierilor şi şcolarilor** de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Botoşani, pionieri comandanţi de unitate şi de detaşament de la şcolile generale din municipiu au participat la o dezbatere cu tema «Rolul conducător al partidului în etapa făuririi societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism» la care a participat ca invitat tovarăşa Ana Hancea, secretar al Comitetului municipal Botoşani al P.C.R.

În cadrul dezbaterii, deosebit de vie, pionierii care au luat cuvîntul au subliniat preocuparea lor ca demni urmaşi ai comuniştilor, de a se pregăti cît mai temeinic, pentru muncă, în spirit revoluţionar, învăţînd, muncind şi învăţînd. Ei s-au referit concret la ceea ce avem de făcut în vederea perfecţionării continue a activităţii noastre accentuînd în special asupra a ceea ce întreprindem pentru înlăturarea corigenţelor şi combaterea mediocrităţii la învăţătură în fiecare unitate, detaşament şi grupă.

Au urmat momentele emoţionante ale prezentării unui recital de versuri închinate patriei, partidului. (Liliana Berdar, cl. a VII-a, Botoşani).

VALOAREA
25

Dedicație

Logodnică, și mamă, și bunică —
o vîrstă unică îi vezi pe chip.
Căldura omenească este vîrsta
nepieritoare pe al tîmplei nimb.
Acolo unde-i ea, și țara este;
romantică visează în copii
și-n faptele urmașilor se împlinește,
la pieptul ei ne mai visăm copii.
Și trecem neumbriți prin calendare
femeia-mamă lîngă noi avînd,
îndatorați c-o zi de sărbătoare
în fiecare clipă rămînînd.

MIHAI NEGULESCU

Există o zi în care florile vor să fie mai frumoase ca oricînd. Și sînt! Pentru că în acea zi, 8 Martie, ele însoțesc gîndul și zîmbetul nostru adresat ființelor dragi — mamelor, surorilor, tuturor femeilor țării. Fie că se află în uzină sau pe ogor, lîngă o mașină de înaltă performanță tehnică sau în laborator, cercetînd o reacție chimică sau conducînd munca unei uriașe întreprinderi, oriunde lucrează, femeia aduce după sine căldura delicateții și a gingășiei. Oriunde s-ar afla, ea este însă nu numai o creatoare de bunuri materiale și spirituale, ci și mama care se apleacă duios asupra pruncului, pe care îl veghează și îl îndrumă în viață.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

GAROAFE pentru ziua mamei

Pînă nu demult, Daniel se considera un copil cu adevărat norocos. Aceasta pentru simplul fapt că blocul în care locuiește este apropiat de Întreprinderea textilă «Aurora». Astfel că, după o fugă de numai cîteva minute, putea să privească prin ferestrele largi șirul lung de mașini care «torceau» fire nesfîrșite, putea s-o zărească cu ușurință, printre muncitoarele în halate albastre, și pe mama. Aceasta, de fiecare dată, simțindu-i privirea întorcea capul zîmbind, îi făcea un semn cu mîna, apoi își vedea de treburi. Lui Daniel însă îi era de ajuns. Se întorcea mulțumit acasă, se apuca de lecții, de cărțile și jocurile lui așteptînd răbdător sosirea părinților de la muncă. De la o vreme însă parcă totul merge altfel. Mai întîi, la întreprindere, oricum s-ar așeza la fereastră, pe mama n-o mai poate zări. Este mereu ocupată la o mașină înaltă, înaltă, lungă de vreo cincisprezece metri. Mai apoi, chiar și în familie i se acordă mai puțină atenție — după părerea lui — în schimb se vorbește tot mai mult în termeni de tehnologia industriei textile și economici greu de înțeles, ba chiar de neînțeles pentru școlarul din clasa întîi. Și mai e ceva: o vede pe mama mereu preocupată, grăbită să termine treburile casei ca să se poată apuca de citit, de scris, iar lui încearcă să-i dea mereu cîte ceva de lucru pentru a rămîne singură.

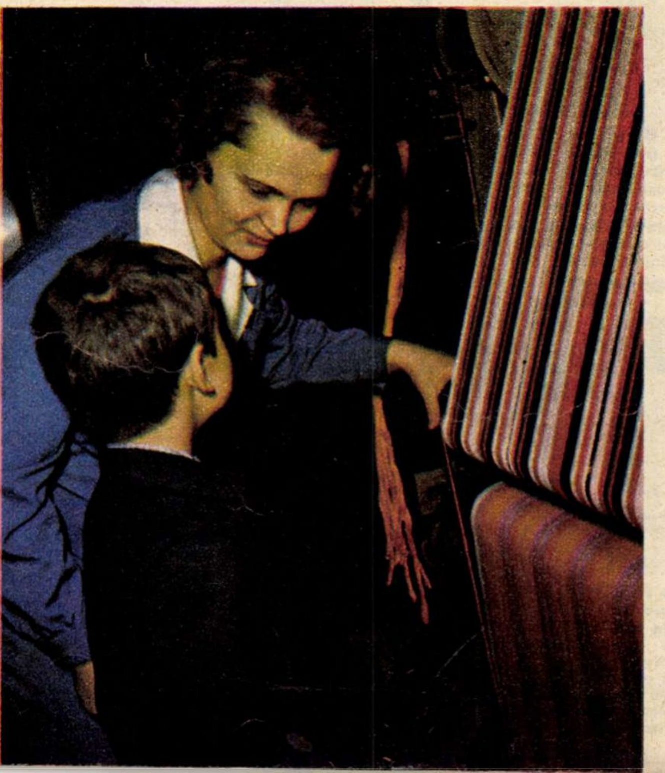

Daniel simte că este vorba despre ceva important, ceva la care ar putea avea și el o contribuție. Da, nu vă mirați! Așa că s-a hotărît să umble în vîrful picioarelor prin casă, să n-o mai sîcîie pe mama cu întrebările, să-și facă bine temele, cît mai bine.

* * *

Este o zi minunată pentru tovarășa Elena, mama lui Daniel. Emoția, bucuria reușitei i-au colorat obrajii. Tăcută, aproape timidă, de obicei — de data aceasta vorbește repede, dă explicații amănunțite, se străduiește să redea cît mai bine rezultatele cercetării îndelungate — de recuperare a tuturor firelor inferioare care pînă acum erau nefolosite. Ce înseamnă aceasta? În primul rînd, o «premieră» pe țară. Mai apoi, economii foarte mari. Și, în final — lucrul cel mai de seamă — sute și sute de valuri de materiale, cu calități deosebite, rezistente, frumoase ca aspect, realizate din ceea ce, pînă nu de mult, se... arunca! Tovarășii și tovarășele de muncă cunoșteau căutările mamei lui Daniel, de multe ori o ajutau, dar parcă nimeni nu sperase mai mult decît ea în acest succes deplin. Iată, acum culorile pastelate, desenele vii se aștern pe... «nord-flanel», pe «draperia Dragoș» denumiri ale noilor materiale create prin strădaniile mamei lui Daniel, ale colectivului care a ajutat-o în încercările sale. Mii de amestecuri de fire și soluții, mii de variante de compoziții, mii de probe au testat împreună pînă au ajuns la soluția cea mai bună. Numai dîrzenia, priceperea și tenacitatea, au făcut-o să învingă.

— Pentru viitor, aș vrea să înlocuim «garniturile de cardă» importate din străinătate cu unele fabricate de noi. Mă gîndesc la ceva care cred că o să ne reușească...

Mama lui Daniel Caracudă se oprește, mirată parcă de cît a vorbit, privind încrezătoare în jur. Știe că are alături de ea adevărați tovarăși, comuniști ca și ea. De aceea, gîndul poate să îndrăznească.

* * *

Portarul întreprinderii «Aurora» îl întîmpină pe Daniel cu un zîmbet prietenos.

— Ei, feciorule, s-au dus vremurile acelea cînd o vedeai pe mama prin fereastră. E acum șefa unui atelier de șase sute de muncitoare! Are multă treabă. Umblă ca o zvîrlugă...

— Știu, știu, se grăbește Daniel să se dovedească la curent cu toate. Dar vine 8 Martie! Am adus flori, garoafe, pentru mama și tovarășele ei.

ELENA MĂNESCU

FOTO-CRONICĂ PIONIEREASCĂ

CUTEZĂTORI ÎN VIZITĂ LA „Cutezătorii“

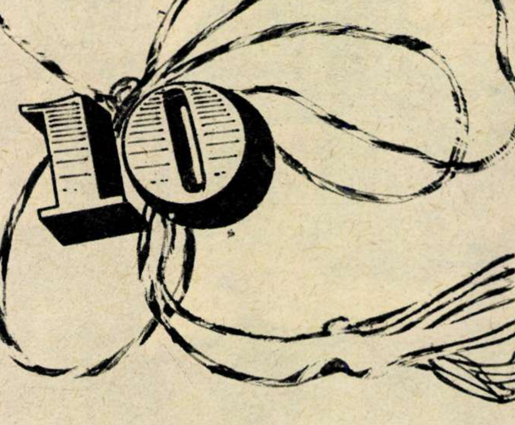

MĂRȚIȘOARE!

Sub acest generic au răspuns la invitația revistei noastre de a povesti fapte și întîmplări despre pionieri, sute și sute de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor și alături de ei mulți părinți, profesori, comandanți-instructori. Ca un fir de lumină a trecut prin toate scrisorile primite căldura prieteniei și a colegialității pionierești. Fiecare scrisoare a însemnat, de fapt, un portret de prieten luminat cu dragoste, alcătuit din linii clare, distincte. Din păcate, spațiul nu ne îngăduie să publicăm cîte mărțișoare fotografice am vrea, așa că am ales atîtea cîte au avut loc în pagină, din toate colțurile țării, pentru a-i reprezenta pe CUTEZĂTORI ÎN ÎN VIZITĂ LA «CUTEZĂTORII».

MULȚUMIM TUTUROR ACELORA CARE AU RĂSPUNS CU BUNĂVOINȚĂ, CU PLĂCERE ȘI LA TIMP INVITAȚIEI NOASTRE. TOȚI CEI CARE NE-AU TRIMIS FOTOGRAFIILE COLEGILOR FRUNTAȘI VOR PRIMI, PENTRU SPIRITUL LOR DE COLEGIALITATE PIONIEREASCĂ O DIPLOMĂ «CUTEZĂTORII».

Alunița Ciobotaru, cl. a 7-a, Șc. gen. nr. 21, Timișoara
Ce nu uită Alunița niciodată? Să le amintească colegilor că împreună au hotărît să nu ia nimeni note sub 7.

Boros László, cl. a 8-a, Șc. gen. nr. 4, Tg. Mureș
Lăszlo este un membru activ al cercului aeromodeliștilor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei.

Cătălina Hurmuzache, cl. a 7-a, Șc. gen. nr. 19, Bacău
De întreaga comportare a Cătălinei, tatăl ei este foarte mîndru. Drept care ne trimite fotografia fiicei sale.

Gabriela Popa și Gabriel Lupașcu, cl. a 4-a, Șc. gen. Călimănești-Mărășești, jud. Vrancea
Unitatea a cărei comandantă este Gabriela, numără doar 41 de pionieri. Aceasta însă nu-i împiedică să desfășoare o bogată activitate. Iată, de pildă, Gabriel este un neîntrecut organizator al activităților artistice, al șezătorilor.

Cristina Ardusădan, cl. a 6-a, Șc. gen. Groși, jud. Maramureș
Colegii ei spun că în calitate de comandant de unitate, Cristina se remarcă prin: inițiativă, simț de răspundere, hărnicie în muncă.

Cornel Iordache, cl. a 3-a, Șc. gen. nr. 3, Făcăeni, Ialomița
Faptul că are numai note bune nu este ceva cu totul deosebit pentru detașamentul clasei a 3-a, întrucît aici toți copiii învață bine.

Diana Incrosnatu, cl. a 7-a, A, Ineu, Arad
În calitatea ei de reporter, Diana și-a atras admirația și aprecierea deosebită a colegilor mai mici de la cercul de reporteri al Casei pionierilor și șoimilor patriei.

Crina Zaharia, cl. a 8-a, Șc. gen. Motiș, Sălaj
Face parte din grupul folk al unității, care a luat premiul I la faza județeană a Festivalului Național «Cîntarea României».

Neculai Lungu, cl. a 4-a B, Șc. gen. Cuza Vodă, Brăila
Din evantaiul fotografiilor de fruntași trimise de tovarășul profesor Neculai Ciupercă, l-am ales pe Neculai.

Corina Borghină, cl. a 7-a A, Șc. gen. nr. 20, Sibiu
Președinta asociației sportive din școală este nu numai o fată energică și vioaie, dar și o bună elevă. S-a remarcat în activitățile de pregătire pentru apărarea patriei.

Adriana Dide, cl. a 3-a D, Ocna Mureș, Alba
Colegii o iubesc mult pe Adriana. Apreciază la ea dîrzenia și ambiția de a fi printre fruntași la învățătură. Citește mult și încearcă să scrie poezii.

Detașamentul clasei a 4-a, Șc. de artă, Oradea
Prieteni nedespărțiți la joc și veselie, dar și la unele acțiuni, pionierii, împreună cu șoimii patriei de la Grădinița nr. 11 au ținut, și de data aceasta — cu prilejul mărțișorului — să fie împreună.

Mihaela Giugiucă, cl. a 4-a B, Șc. gen. Oinacu, Ilfov
O coincidență cu totul fericită: de ziua mărțișorului, Mihaela împlinește 10 ani. De aceea, prietena ei, Ana Toader, împreună cu colegii îi urează «La mulți ani!»

Alina Silvia Ghiță, cl. a 4-a B, Șc. gen. nr. 28, Galați
«Învață cu multă sîrguință, este talentată la vioară, un copil deosebit de bun», scrie printre altele pioniera Antonina Conduraru.

Daniela Isac, cl. a I, Șc. gen. Mogoșani-Pănești, Dîmbovița
Tovarășa comandant-instructor, Nina Tihohod, ne asigură că este o membră a Organizației «Șoimii patriei» care promite să fie și o pionieră de frunte.

Camelia Toncean, cl. a 8-a, Șc. gen. Borsec, Harghita
«Zîmbetul n-o părăsește nici cînd lucrurile par mai greu de rezolvat. Este înțeleaptă și bună prietenă», ne scrie colegul ei Andrei Dumitrescu.

Mariana Gîrban, cl. a 6-a, Șc. gen. nr. 1 Icușeni-Victoria, Iași
Pentru hărnicia școlărească, Filareta Ionășanu, ca și toți colegii acesteia au hotărît să-i trimită acest mărțișor Marianei.

Ionel Gîdioi, cl. a 4-a C, Șc. gen. nr. 10, Piatra Neamț
«Ionuț, poetul clasei și al unității», cum i se mai zice, este un pionier harnic și de aceea, foarte iubit de colegi.

Eugenia Diaconescu, cl. a 8-a, Sc. gen. Pietrari, Vilcea

Mereu premiantă, Eugenia a obținut, de curînd, punctaj maxim la concursul de fizică pe școală.

Elisabeta Pentz, cl. a 6-a C, Șc. gen. nr. 6, Reșița, Caraș-Severin

Elisabeta are o păpușă — Floricica — cu ajutorul căreia prezintă frumoase spectacole de teatru de păpuși.

Viorica Tudose, Șc. gen. nr. 101, București

Viorica, în calitate de pionier-comandant de detașament, a avut un rol important în micșorarea tot mai promitătoare a numărului celor amenințați de corigență pe trimestrul I.

Ghiulnas Ismail, cl. a 7-a, Șc. gen. Albești, Constanța

Ghiulnas este o comandantă de grupă sîrguincioasă și curajoasă, dovedind un deosebit spirit critic și autocritic.

Valentin Zaharescu, cl. a 5-a B, și Crinel Zaharescu, cl. a 8-a, Șc. gen. Halinga, Mehedinți

Două chipuri de cutezători, doi frați care se bucură mult de prețuirea pionierilor din unitate datorită notelor foarte bune pe care le au, cît și îndemînării lor în orele de activitate în atelierul școlar.

Doina Modoran, cl. a 5-a, Șc. gen. Voivoda, Teleorman «O colegă cu care ne mîndrim», mărturisesc ceilalți pionieri, ceea ce înseamnă că Doina a obținut rezultate remarcabile în activitatea ei pionierească.

«Trio-Armonia,» cl. a 4-a, Șc. gen. nr. 1, Orăștie, Hunedoara

Pionierii Mariana Crișan și Sorin Puian — comandanți de grupă (ambele grupe fruntașe) și Cornelia Ștef — comandantă de detașament sînt trei colegi care se armonizează perfect prin dovezile muncii lor: toți trei au numai medii de 10, toți trei au multă inventivitate și inițiativă în activitatea pionierească.

Cristian Matacă, cl. a 4-a, Liceul industrial, Filiași, Dolj

Calitățile lui Cristian se oglindesc într-un buchet de fapte care vorbesc despre inițiativa pionierească, spirit creator, pricepere, hărnicie.

Detașamentul cl. a 5-a C, Șc. gen. Întorsura Buzăului, Covasna

Pionierii din acest detașament au dorit să se fotografieze împreună pentru a nu uita momentul cînd au înregistrat un rezultat dorit în munca lor: promovarea sută la sută a trimestrului I. Aceasta se datorează, în parte și bogatei activități desfășurate în cercurile tehnico-aplicative.

«Cele două albinițe» din cl. a 6-a, Șc. gen. Pietroșani, Argeș

...Sînt elevi în clasa respectivă care au ajuns să ia note bune datorită ajutorului colegial primit din partea pionierelor Mirela Lupu și Gabriela Badea. Ele sînt totodată foarte harnice, ordonate și la școală și acasă. Pionierii, ca semn de prețuire le-au supranumit «cele două albinițe».

Daniela și Marian...

Nu sînt colegi în aceeași școală, dar învață în același județ, (județul Tulcea) și ei se află printre cei mai buni pionieri la învățătură și în activitatea pionierească. Numele lor întreg este Daniela Sidorencu, pionier-comandant de unitate la Șc. gen. din comuna Sf. Gheorghe și Marian Rusu, comandant de detașament, Șc. gen. Cerna.

Maria Bărbulescu, Șc. gen. Larga, com. Mușetești, Gorj

Model de cinste și corectitudine, Maria este și o foarte bună prietenă și colegă, grijulie cu cei mai mici pe care *îi ajută în preocupările lor.*

Gina Stoica, cl. a 5-a, Șc. gen. Mărgăritești, Buzău

Pentru Gina Stoica a fi fruntaș la învățătură și disciplină înseamnă să dai dovadă de modestie, izvorul cel mai limpede al unei mîndrii adevărate.

Brîndușa Covalciuc, Șc. gen. de artă, Botoșani

Este o bună colegă, foarte iubită în clasă pentru atitudinea ei prietenească, pentru modestia ei. Brîndușa este și poetă și o talentată interpretă de muzică populară.

Elena Piciorea, cl. a 5-a Șc. gen. Posada, Prahova

Ea este redactorul șef al «Semaforului». În această calitate, «antenele» ei se întind în toată unitatea.

Dorin Maiorescu, cl. a 5-a, Șc. gen. nr. 1, Cîmpia Turzii, Cluj

Disciplina în gîndire, spiritul viu, capacitatea de a reține esențialul fac din Dorin nu numai un elev fruntaș ci și un șahist de renume.

Liliana Artene, cl. a 4-a Șc. gen. nr. 9 Bîrlad, Vaslui

Cea mai talentată membră a ansamblului de gimnastică din școală. Cu toate succesele, a rămas modestă, bună colegă, o fată inimoasă.

Manuela Baciu, Doinița Munteanu, Geanina Buda, Șc. gen. Negri, Bacău

Fotografia a fost executată de cercul foto al școlii și reprezintă trei pioniere, trei prietene, cunoscute în școală pentru hărnicia și fantezia de care dau dovadă în activitățile detașamentului.

Elena Popescu, cl. a 3-a, Șc. gen. Horodnicul de Sus, Suceava

O pionieră veselă, care știe multe cîntece și jocuri, care învață bine și este totdeauna gata să-și ajute colegii.

Lidia Covacs, Dan Colțea, cl. a 3-a, Șc. gen. nr. 21, Cluj-Napoca.

Doi dintre pionierii pentru care vorba și fapta sînt una. Așa se face că ei își respectă hotărîrea luată în adunările de detașament de a lua numai note foarte bune.

Mihaela Oceanu, cl. a 7-a, Șc. gen. nr. 22, Brăila

Printre pionierii care sînt în fruntea activităților patriotice se numără și Mihaela. A participat la înfrumusețarea școlii, a parcurilor din oraș.

Constanța Rădoi și Nicolae Ștefănescu, Șc. gen. Crăciunei-Olt

Fruntași la învățătură, ei răspund întotdeauna prezent și la activitățile pionierești.

Hărnicia, modestia, spiritul tovărășesc le fac cinste.

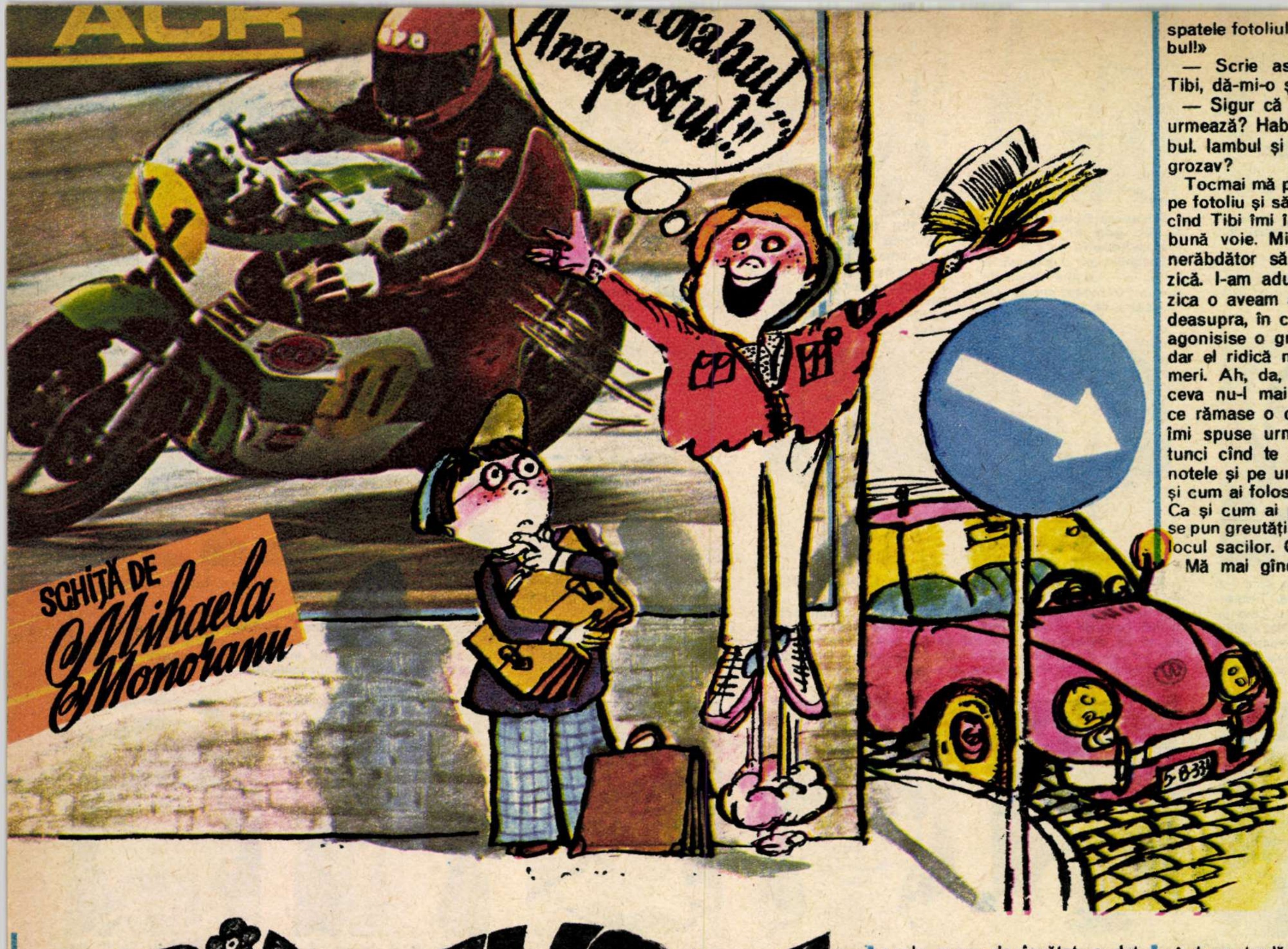

SCHIȚĂ DE Mihaela Monoranu

ILUSTRAȚIE DE Pompiliu Dumitrescu

PRIMĂVARA

Suflă vînt prevestitor de primăvară, începe numărătoarea inversă pînă la apariția mugurilor, fiți atenți, e posibil să tot pîndiți ivirea lor zile în șir, iar ei să dea toți odată buzna la lumină tocmai atunci cînd ați putea întoarce doar o clipă spatele! Și — atenție! — să nu vă închipuiți că aveți un auz atît de imperfect încît să nu puteți desluși în curînd fîlfîit de aripi deasupra mărilor. Ceasurile pot fi tot atît de bine potrivite după meridianul Greenwich ca și după întoarcerea păsărilor călătoare. E vremea cînd te simți mereu fericit, dar îți pare și un pic rău, fără să știi de ce. Iar apoi descoperi pricina: că nu ai atîta forță încît să înfăptuiești tot ceea ce îți șoptesc învăluitoare visele (despre care am citit într-o revistă că ar putea avea o putere bioelectrică atît de mare încît să pună în mișcare o centrală electrică!). Dar numai unul din ele dacă-l poți stăpîni, pe cel mai strălucitor, ca o stea, și să-l faci motorașul unei fapte — atunci n-ai simțit degeaba că ai aripi!

Fără să ne-o spunem, eram într-un fel de întrecere cu bunul meu prieten Tibi Sava; care dintre noi... îmblînzește mai repede un vis! Se vede treaba că a reușit înaintea mea, deoarece iată ce mi-a spus: că de acum înainte, niciodată, niciodată n-are să mai învețe pentru note.

— Cum adică, Tibi? am cerut eu lămuriri, că doar nu trecuse multă vreme de cînd, chiar împreună cu el, ajunsesem la concluzia că asta nu e decît o simplă vorbă. La noi în clasă, exact cei care pretind asta iau numai nouă și zece. Ce, nu-ți mai trebuie note?

Mi-a spus că i-or fi trebuind, dar ele nu sînt treaba lui. Și că, de-aici încolo, n-are să mai «centralizeze niciodată» cînd a fost ascultat și cînd are să mai fie, cît are în oral și cît trebuie să ia în teză, și așa mai departe.

— Și n-o să-ți pese dacă ai să tot transporți acasă la trei și patru cu nemiluita? I-am întrebat în culmea uimirii, iar el mi-a răspuns, liniștit, că de unde știu eu că are de gînd să capete asemenea note? Mai bine — m-a sfătuit — să tac și să mă iau după el. Numai că, în ceea ce mă privea, alesese rău momentul, fiindcă n-aveam, la cîteva obiecte, decît o singură notă.

— Am un șase și dacă mai iau mîine un opt, fac paisprezece, împărțit la doi, șapte, și presupunînd că nu ne mai dă nici un extemporal, și dacă iau șapte în teză, și dacă... atunci... — am început eu să socotesc, dar m-am oprit observînd cum mă privea Tibi Sava — ca pe o ființă de pe altă planetă. Va să zică era ceva serios cu el, nu o simplă vorbă.

— Ce ai descoperit, Tibi? I-am întrebat încet. Ai descoperit ceva?

— Păi, asta: că notele nu mă mai interesează, deoarece există ceva mai interesant...

— Ce?

Iar el îmi răspunse (mare noutate!): lecțiile!

Pe loc am și deschis ghiozdanul și am scos cartea. Pentru mine, era interesant doar că lecția de mîine avea doar trei pagini, în timp ce următoarea avea cinci. Știu cum să învăț ca să pot lua un onorabil opt. Citesc odată lecția cu glas tare, pe urmă încă o dată, în gînd, cu ochii închiși, sistem clasic. O repet apoi, deschizînd din cînd în cînd un ochi, iar a doua oară fără să deschid nici unul. Dacă n-am timp, ultima etapă o las la o parte.

— Ce-i linia asta de creion? mă întrebă Tibi, luîndu-mi cartea, iar cînd i-am spus că e semnul care să-mi arate că pînă acolo avem de învățat, a dat din mînă. El, cică, a citit totul, pînă la capăt. Nu s-a putut opri.

— Serios? Nu te-ai putut opri? m-am mirat eu. Și de ce, mă rog?

— Amfibrahul! exclamă în loc de răspuns, lovind pagina cu degetele, ca și cum ar fi descoperit ceva ce căuta de multă vreme. Anapestul! mai zise.

— Anapestul? Ce-i asta, parc-ar fi o piatră prețioasă, mi-am dat eu cu părerea, iar Tibi Sava zise că, într-un fel, chiar este. Dar, de fapt,e un ritm. Un ritm de poezie. Succesiune de silabe accentuate și neaccentuate, melodie, încîntare...

— Dă-mi și mie puțin să mă uit, Tibi, l-am rugat, simțind că nu mai am nici un pic de răbdare — să văd cu proprii mei ochi. Parcă mi-era ciudă că, avînd de atîta vreme cartea, nu mă pricepusem să-i descopăr frumusețea decît tocmai acum, cînd nu era în mîinile mele. Știți cum este cînd ți se pare că nu mai poți aștepta nici o clipă măcar ca să citești ceva. Odată, Vesa de la noi din clasă l-a făcut pe Bobic să rupă în două o carte pe care tocmai o citea, ca să-i dea lui mai repede începutul. După care au trebuit să învețe meșteșugul legătoriei.

— Dactilul! zise Tibi, bătînd tactul cu mîna ca la muzică.

— Dă-mi cartea, Tibi Sava, m-am repezit eu. Ce, n-o ai pe-a ta? Dar el se retrase în spatele fotoliului și rosti: «Iambul!»

— Scrie asta acolo? Hai, Tibi, dă-mi-o și mie puțin.

— Sigur că scrie. Și știi ce urmează? Habar n-ai. Coriambul. Iambul și coriambul! Nu-i grozav?

Tocmai mă pregăteam să sar pe fotoliu și să-l apuc de mîini, cînd Tibi îmi întinse cartea de bună voie. Mi-a spus că era nerăbdător să citească la fizică. I-am adus aminte că fizica o aveam abia luni, iar pe deasupra, în ceea ce îl privea, agonisise o grămadă de note, dar el ridică nepăsător din umeri. Ah, da, uitasem că așa ceva nu-l mai privește. După ce rămase o clipă pe gînduri, îmi spuse următoarele: că atunci cînd te interesează întîi notele și pe urmă lecțiile, e ca și cum ai folosi cîntarul invers. Ca și cum ai pune sacii unde se pun greutățile, și greutățile în locul sacilor. Cam așa ceva.

Mă mai gîndeam încă mergînd pe stradă la această mică înțelepciune a bunului meu prieten Tibi Sava, cînd l-am văzut pe Vesa care-și tîra săniuța pe niște ultime și jalnice petece de zăpadă. Eu mă grăbeam spre casă cu prețioasa mea carte de română. M-am oprit drept în fața lui și i-am șoptit misterios:

— Iambul și coriambul!

— Ce?

— Iambul și coriambul, am repetat. Anapestul. Tocmai citesc o carte grozavă.

Figura lui Vesa a căpătat dintr-o dată o expresie caracteristică, rugătoare. Voiam, adică, să-i dau lui cartea după ce o termin, să n-o dau cumva altuia? Și cît timp am de gînd s-o citesc? Cînd i-am spus că pînă încolo, prin iunie, expresia feței i s-a schimbat brusc. A început să mă facă egoist, rău, zgîrcit, precum și o ființă lipsită de inimă. L-am lăsat să le înșire pe toate, după care l-am informat:

— O ai și tu, Vesa. Toți de la noi din clasă o avem. Caut-o bine pe-acasă și-ai s-o găsești. Apoi am adăugat și mai misterios: Auzi fîlfîit de aripi pe deasupra mărilor?

— Ce s-aud?!

— Ai domesticit vreodată un vis? Încearcă să domesticești unul.

Mi-a făcut plăcere să-l văd pe Vesa uimit, așa cum fusesem eu de ideea lui Tibi Sava. Acum mă întreb pe cine va uimi, la rîndul lui, Vesa.

O PREȚIOASĂ MATERIE PRIMĂ — DEȘEURILE

Dezvoltarea în ritmuri rapide a industriei a pus în fața specialiștilor de pretutindeni o problemă a cărei rezolvare nu este de loc ușoară: ce facem cu marile cantități de deșeuri ce rezultă din procesele de fabricație, cum putem recupera resursele secundare provenite din activitățile productive? (Printre aceste resurse o pondere mai mare o dețin gazele de furnal, aburul, căldura cuptoarelor și a laminoarelor, zgura etc.) Vreme îndelungată, cantități impresionante de deșeuri industriale, de resturi menajere au luat drumul gropilor de la marginile orașelor. Mii de metri cubi de aburi și gaze încălzite au fost eliberați în atmosferă.

Astăzi, cînd pretutindeni în lume se pune problema gospodăririi cu maximă responsabilitate a tuturor resurselor, problema valorificării superioare a materiilor prime, specialiștii sînt chemați mai mult ca oricînd să găsească soluții prin care ceea ce nu de mult părea inutilizabil să-și găsească utilizarea.

Practic nu există întreprindere sau institut de cercetare din țara noastră în care să nu se înregistreze preocuparea ca deșeurile și resursele secundare să devină adevărate surse de... materii prime. Să revenim, de exemplu, la abur. Acesta este un produs rezidual obținut ca element secundar în numeroasele și complicatele procese chimice. Trimis, pînă nu de mult, în atmosferă, aburul a început să fie valorificat ca sursă de energie. La combinatele chimice din Făgăraș, Năvodari, Valea Călugărească, aburul acționează turbogeneratoare care produc energie electrică. În acest fel, la cele trei combinate se realizează o economie anuală de peste 75 000 de tone de combustibil convențional. Într-un alt domeniu al chimiei, specialiștii au stabilit soluții și tehnologii adecvate pentru recuperarea gazelor reziduale sărace rezultate de la producerea acetilenei din gaz metan. La Combinatul chimic Craiova gazele care altfel ar fi fost, pur și simplu, aruncate pe coș, înlocuiesc în fiecare an 120 000 de tone de combustibil. Tot pentru producerea de energie electrică se folosește și o parte a gazelor rezultate din procesele metalurgice de la Combinatul siderurgic Călan.

Un succes deosebit al cercetătorilor noștri îl reprezintă realizarea primei instalații de concepție românească pentru reciclarea deșeurilor. Tehnologia elaborată de specialiștii de la Institutul național pentru creație științifică și tehnică (INCREST) are performanțe superioare față de cele atinse în alte țări. Pe cînd instalațiile firmelor străine nu pot utiliza decît deșeuri cu o putere calorică de peste 1 000 kcal/kg, instalația INCREST poate arde deșeuri cu o putere calorică de 500—600 kcal/kg. Cantitatea de apă caldă necesară termoficării care se poate obține într-un an cu o asemenea instalație ar fi necesitat consumul a 2 100 tone de combustibil. După ardere rămîne o cantitate de cenușă suficientă pentru fabricarea anual a 8 000 de metri cubi de cărămizi, adică necesarul pentru construirea a 500 de apartamente! Și încă ceva. Deșeurile menajere conțin în medie patru la sută deșeuri de fier. Instalația permite balotarea deșeurilor de fier pentru a fi valorificate în industria siderurgică. Calculele arată că, anual, din deșeuri, s-ar putea obține în plus, la nivelul întregii economii naționale, 75 000 de tone de oțel.

Iată, așadar, cît de valoroase sînt deșeurile, cîtă importanță trebuie să acordăm utilizării raționale a ceea ce pare a fi secundar, fără importanță. Știința și tehnica zilelor noastre ne demonstrează că totul, absolut totul, cînd este vorba de energie, materii prime și materiale, are valoare. Dar în legătură cu valorificarea deșeurilor și a resurselor secundare vom reveni.

IOAN VOICU

* * *

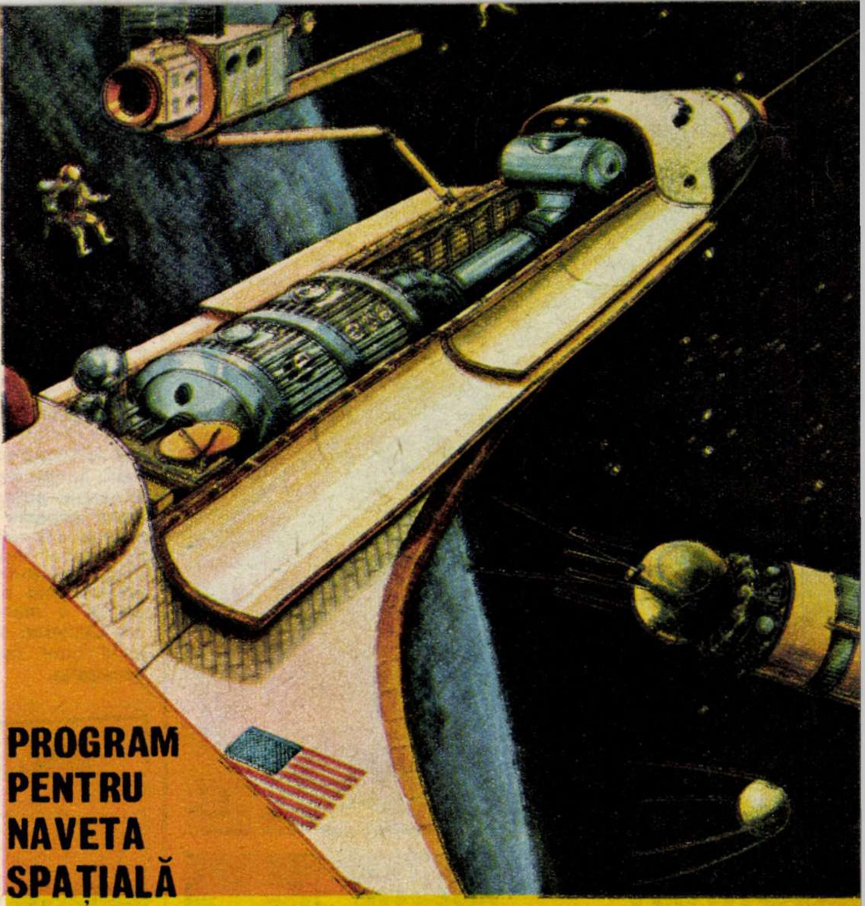

PROGRAM PENTRU NAVETA SPAȚIALĂ

Anul 1979 va marca primele zboruri experimentale ale navetei spațiale în condiții identice viitoarelor zboruri de exploatare. Zborurile atmosferice pe care le-a efectuat începînd din august 1977 au demonstrat că, la revenirea din spațiu, naveta va putea fi manevrată cu destulă ușurință ca să fie capabilă să aterizeze pe o pistă aviatică normală de mare capacitate. Rămîne de verificat aptitudinea navetei de a se plasa pe o orbită îndată după lansare.

În ce fel va suporta naveta vibrațiile zborului propulsat? Testele mecanice la sol necesare pentru elucidarea acestui punct se vor efectua asupra navetei «Orbiter 101» și vor începe în luna martie.

Paralel, la Cap Canaveral (S.U.A.) se desfășoară preparativele în vederea lansării navetei «Orbiter 102». Acest exemplar va servi zborurilor experimentale prevăzute între martie 1979 și martie 1980. «Orbiter 101» va efectua zboruri în etapa următoare.

Specialiștii văd în succesul navetei spațiale semnul unei serii noi și fructuoase de asalturi asupra cosmosului.

* * *

PĂMÎNTUL PRIVIT DIN SPAȚIU

Mijloacele tehnice de avangardă pe care le oferă tehnica spațială dau rezultate spectaculoase și atunci cînd sînt aplicate în cercetarea planetei noastre.

Pînă ieri părea neîndoielnic faptul că, odată cu vărsarea în mare, orice fluviu își pierde identitatea. Sateliții ne arată că ne-am înșelat. Amestecul apelor se produce după legi de care în viitor vor trebui să țină seama cei ce veghează la puritatea apelor, navigatorii, pescarii, constructorii de porturi și mulți alții.

Astfel, cursul Amazonului continuă pînă la 1 500 km în Atlantic. Dimpotrivă, fluviile de pe coasta europeană a Atlanticului își adună apele în fața estuarelor. Din aceste observații reiese că rotația Pămîntului exercită asupra apelor oceanice aceeași influență ca și asupra masei atmosferice: un curent orientat spre est presează de țărm apele fluviilor din Europa care se varsă în Atlantic, făcîndu-le fie să staționeze în fața gurilor de vărsare, fie să circule de-a lungul continentului. Stagnarea apelor la gura unor fluvii duce la formarea de mari acumulări de ape poluate, iar curgerea lor de-a lungul țărmului face, în unele cazuri, ca zone mai curate, mai atente la destinul apelor reziduale să aibă de suferit de pe urma apelor impure provenite din alte regiuni.

Amestecul și neamestecul apelor privește și mișcarea lor pe verticală. Un fluviu de apă mai caldă — în care se deversează ape reziduale la o temperatură mai ridicată — «plutește» la suprafața apei mai reci, care este mai grea.

Observațiile de felul celor amintite vor servi la o mai justă înțelegere a dinamicii oceanelor, de la curenții maritimi la uragane, în folosul circulației maritime, a altor activități umane de importanță planetară.